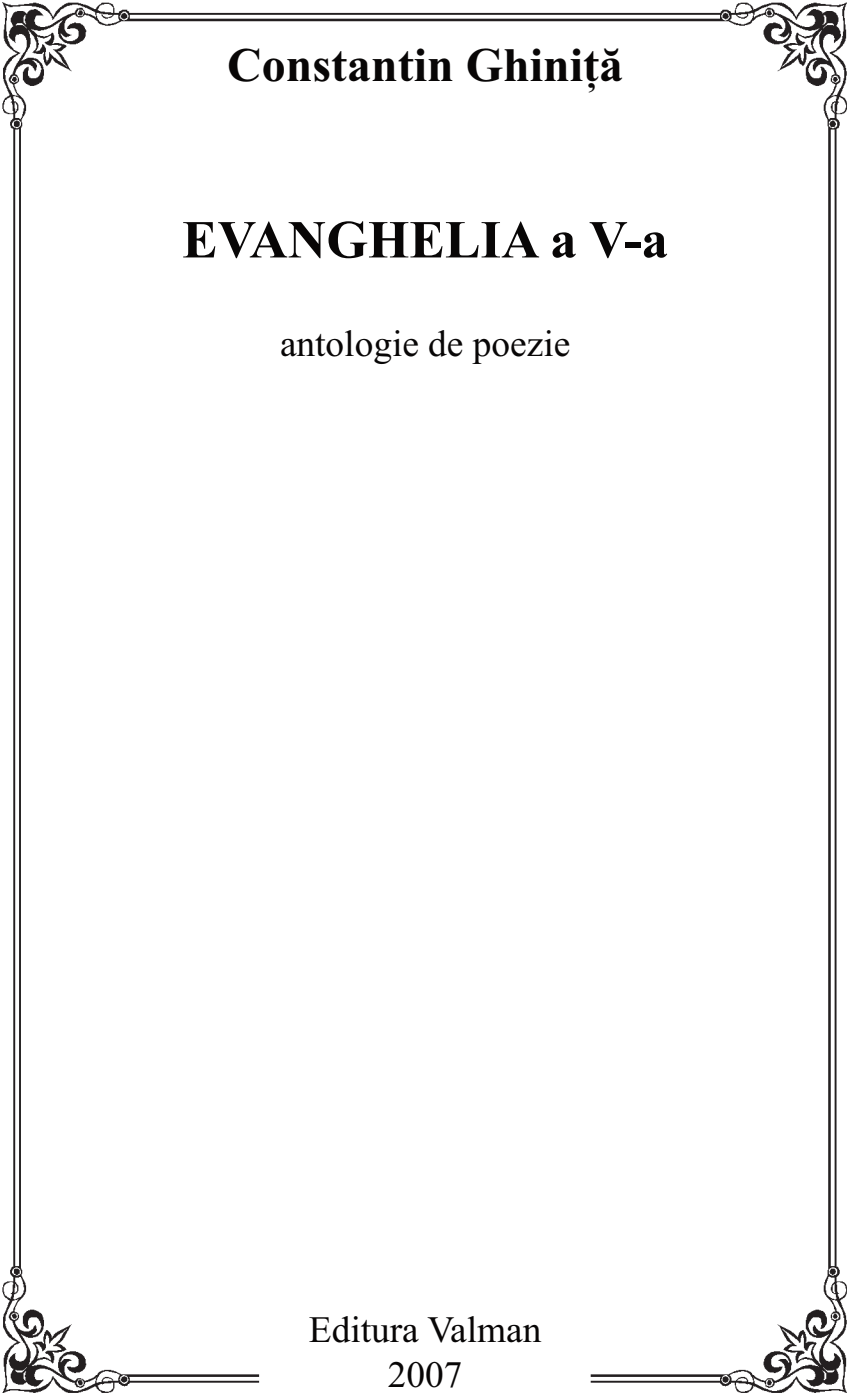

CONSTANTIN GHINIȚĂ

EVANGHELIA A V-A

- antologie de poezie -

Constantin Ghiniță

EVANGHELIA a V-a

antologie de poezie

Editura Valman
2007

Poeziile

din această ediție antologică
au fost selectate din cele șapte cărți
publicate după 1990:

- ***Chemarea Scorpionului***, Ed. Porto-Franco, Galați, 1991;
 - EVANGHELIA a V-a, Ed. SAS, București, 1996;
 - ***Nunta continuă***, Ed. Zedax, Focșani, 2003;
 - ***Psalmi***, Ed. Zedax, Focșani, 2003;
- ***Logodnicul orei patru dimineața***, Ed. Zedax, Focșani, 2004;

- ***Lamentouri***, Ed. Zedax, Focșani, 2005;
 - ***În numele tău, Poezie***, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006,
- dorind să păstrez, însă, titlul celei de-a doua cărți,
EVANGHELIA a V-a,

carte dragă inimii mele, care a fost îngrijită,
cu multă dragoste, de poetul
Gheorghe Istrate,

adevărat prieten și mentor
încă de la împătımirea mea întru Poezie.

Îi mulțumesc pe această cale

și îl asigur de totala mea

RECUNOȘȚINȚĂ,

atât Aici, cât și în Eternitate.

Constantin Ghiniță

Copertă I: ***Michaela Istrate***
Copertă IV: **Francisco Zurbarán – *Agnus Dei***
(Mielul lui Dumnezeu)

Redactor de carte: **Valeriu Anghel**
Consilier artistic: **Eugen-Dănuț Stoianof**
Lector carte: **Gheorghe Istrate**
Tehnoredactare: **Adrian Mirodone, Dorin Rotaru**
Corectură: **Valeria Manta Tăicuțu**

Editura **VALMAN**, Râmnicu-Sărat
Director: **Valeria Manta Tăicuțu**

© Constantin Ghiniță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHINIȚĂ, CONSTANTIN

Evangelhia a V-a: antologie de poezie /

Constantin Ghiniță. - Râmnicu-Sărat: Valman, 2007

ISBN 978-973-88541-0-9

821.135.1-1

Tipărit în România

Tipar: s.c. **ATEC** s.r.l. Focșani
Tel: 0723-218.950, 0740-133.316
Web: www.atec-group.ro
E-mail: info@atec-group.ro

ÎNCHINARE

*Se dedică această carte,
cu îndatorare,
Părinților mei
ELENA și PETRU
– martiri ai dragostei de fiecare clipă –,
Sfintei mele Familii:
RODICA DUMITRA,
soție,
și copiilor noștri,
BOGDAN CONSTANTIN
și
ISADORA LACRIMA,
precum și Prietenilor mei de totdeauna,
care m-au însoțit prin Imperiul Dragostei,
pentru iluminata lor
răbdare, credință și supunere
în
Templul Poeziei!*

Constantin Ghiniță

Apare cu sprijinul substanțial al
Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea
Culturii Tradiționale Vrancea
Director: **Eugen-Dănuț Stoianof**

EVANGHELIA a V-a

Antologie de poezie
într-o selecție îngrijită de
poetul *Valeriu Anghel*

Editura Valman
2007

CONSTANTIN GHINIȚĂ – POETUL CRUCIFICAT

Lirica lui Constantin Ghiniță emite precum vioara lui Stradivarius cu ceva mai mult de patru coarde. El e un poet extatic care își înalță tragismul existenței sub bolțile reverberate ale durerii, el însuși fiind un poet al durerii, înrudit cu teologia frigului bacovian de sorginte divinară.

Am fost martorul fidel și înfrățit al debutului său, strecurat cu greu prin grilajul cenzurii roșii. El își debusola editorii printr-un abil ceremonial lingvistic, dificil de captat în capcanele ideologiei de ieri, printr-o fandare lirică psalmodiată la infinit.

Constantin Ghiniță e un creator de evanghelii cărturărești, e un cetățean al cerului care își revendică datoria de a pătrunde misterul nemorții prin moarte a lui Hristos, dreptul de a atinge talpa Atotstăpânitorului. Poetul face parte din antologia îngerească a celor sinceri: biografia lui (anii de studii teologice) mărturisește acest adevăr sub mantie cerească. Am pătruns (sper) toate înțelesurile cărților sale poeticești, dar m-am aplecat mai cu deosebire asupra unui final de volum, “Evanghelia după Constantin Ghiniță”, ed. Rafet, 2006, pe care, citindu-l, simți că spiritul îngheață: **“...oare ce viteză o fi având întunericul?”**.

Un poet care pune astfel de întrebări metafizice Universului nu este un oarecare. Gravitatea lui apasă asupra întregii poezii actuale, spre marginile căreia se îndreaptă ochiul acid al criticii literare inteligente, defrișându-i stereotipiile ori tufișurile de pornografii intraductibile, pe care lirica lui Constantin Ghiniță le desfide și le blasfemiază.

El rămâne integral un truver al iubirii celeste la curțile

lui Dumnezeu. Toate cărțile sale au fost și rămân portative ale unei singure melodii de slavă: evlavia și smerenia în lumina cea mai lină !

Un exeget sever va găsi, desigur, câteva intervale rebele care nu armonizează cu compoziția întreagă. Dar cui nu i se întâmplă? Important rămâne faptul că humusul cărților lui Constantin Ghiniță rezistă .

El face parte din conclavul de poeți pereni ai Vrancei contemporane, cu extensie națională, precum Dumitru Pricop, Ion Panait, Ioan Dumitru Denciu, Paul Spirescu, Virgil Panait, Adrian Botez, Ștefania Oproescu, Valeria Manta Tăicuțu, Marin Moscu, Constantin Marafet și mulți alți merituoși, numiți aici.

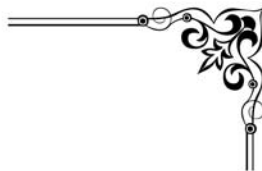
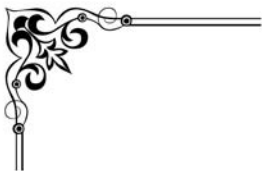
Constantin Ghiniță e un poet de Duminică. E un suflet genuin care își depășește cu mult biografia .

Gheorghe Istrate - septembrie 2007

motto:

Ce știți voi de versurile mele
mai ales de cele ce nu-s scrise
ce abia acum pornesc din stele
ce abia acum sunt lacrimi și vise

Ce știți voi de dorurile mele
mai ales de cele ce sunt mute
ce abia acum pornesc spre stele
încă netraduse, nenăscute...

Capitolul I

**ADAOSUL CE-MI RĂSCOLEȘTE
PRAGUL**

și rămân...

cinstit îmi este pasul
și inima-mi se varsă ca o toamnă

merg fără de întoarcere
și-s numai bruma reîntoarcerii-napoi
ca un olar bătrân
pământul îl prefac într-o fecioară

cu mâinile mele puține
mă semăn grâu sub brazda de zăpadă

și rămân poetul țării
maicei mele cu ochi mari ca zarea

adunând și dând întruna
jertfa mea cu iz de primăvară.

Poezia Doctore și Dorul

ce să mă fac Doctore? Ispita
toarce iute și viclean – duioasă...
când mi-e rău și mi se-astupă sita
tot mi-e trează Clipa și nu-mi pasă

tot mi-e dor de-a munților răcoare
și de-al nopților tumult cânt mă îmbată
sânii calzi și-aroma din culoare
Poezia – Dragostea de Tată

Poezia Doctore și Dorul
pățimaș chemându-mă Afară
unde lotuși cresc până la norul
ce-mi întinde Cupa și-o țigară

Sfântul Eminescu

Din Calendar se scurg lacrimi
ca și cum Acolo
este Locul de Casă, Părinte:

în flăcări
Somnul păstorind
ceea ce toate ne-au fost date uitării
cu ale Poeziei
cu ale Aerului și Țărâniei
agățate cu disperare în Iubirea
de pe umerii lui...

Nobilă neputință întru cel
ce a născut Dorul
să nu se termine niciodată
Cântecul
sfâșiat în ființa noastră de veacuri

O! cine a știut cânta
pe sufletul nostru
sufletul Lui
rouă desăvârșindu-se
spre mai marea și curata
înălțare a Poeziei?

O, Părinte, adu-ni-l în răsăritul de Soare...

adaosul ce-mi răscolește pragul

încă nu-i Târziu –mai vine-o Noapte
Păsării ce nu vrea să mai plece
ca un șarpe Verbul mă desparte
într-o Lume caldă și-alta rece

dar câte noi Dureri mai pot să-ndur
de nu-mi găsesc nici Țărnul și nici Largul?
e ca și cum mi-ar crește primprejur
Adaosul ce-mi răscolește Pragul

mi-e Frig și Toamna nu se mai sfârșește
îmi putrezesc Ideile sub Ploi
și Aerul îl văd cum se-adâncește
în Lacrima Plecărilor din noi

Sfânta Treime 1

Floarea-Soarelui
s-a înălțat spre mine
și l-a pictat pe
Van Gogh

Ploile au căzut prin mine
și Catedrală
s-a deschis înlăuntrul meu
pentru Bacovia Lacrima mea

eu însumi m-am uitat în mine
și l-am văzut pe
Dante
dând foc Infernului

Sfânta Treime 2

Tu
ca o Durere necesară
necunoscutului meu Anotimp
când mă cuprinde Îndoiala spre
Seară

Tu
deșert de Singurătate
ca un rug necesar
împotriva Somnului
Noaptea

Tu
Poemele mele
ca o aprinsă
gură de aer
Dimineța

din atâta zbor

n-am mai scris de mult încât îmi pare
că sosit-a timpul să mă plec
din atâta Drum doar o cărare
din atâta Zbor doar simplul trec

dacă Toamna ce-mi părea prea lungă
aducea din când în când și flori
acum nimeni nu-i și nu-mi alungă
Moartea decuseară până-n zori

Undeva Demult vai! Cine Știe
în vreo țară cu mult aer și mult soare
poate că făceam doar Poezie
de mă doare-acuma cât mă doare

căci întruna firea mea întoarsă
pusă-i pe scandal plecări și rugă –
dacă-ai ști, Iubit-o, s-avem Casă
aș fi către Tine-o veșnic Fugă

daca-ai ști, Iubit-o, apă vie
să curgi înspre sufletu-mi uitat
aș sufla pe Tine Poezie
și un Veac aș scrie-o tulburat

ARS POETICA I

N-am casă, Prieteni, nu am casă,
N-am nici măcar loc sigur de popas,
Nici banii-n buzunare nu m-apasă
Nici vinul nu se-nghesuie în vas,

Nici prietenii nu-mi calcă-n bățatură
Părintele nu știe ce-o să ajung,
S-a săturat și Mama câte-ndură,
Femeile din calea lor m-alung...

Dar ce e trainic din acestea toate,
Prieteni buni? Ce-i trainic, cu folos?
Eu am vecii de soare fără moarte
Și nesfârșitul Drum către Frumos!

Călătorie în Imperiul Clipei

Motto:

„Eternă bucurie-i

Frumusețea ”

(John Keats-Endymion)

I

Numai Umbra mea auzi-o! – și e Destul

II

Dumnezeul poeziei mele,
Dumnezeule de Aer,
Dumnezeule,

Nu-i așa că în Templu nu se intră
Decât cu trupul
Afară?

III

Încolo?
eu ce să vă spun?
și cum să mă adăpostesc
în gândurile voastre
ca, Acolo,
în genunchi
să vă spăl sufletul
pentru mai marea îngăduință
a Sufletului?

IV

Sufletul meu la masa voastră
Un sân din care se prelinge Cerul

V

ce-Asemănare
Doamne!

ce-asemănare
între
Mine
și-Nserare

VI

Băteau Clopotele
în catedrala
trupului meu desfrunzit

sub mine
deasupra
la stânga
la dreapta...

O, Suflete!
Cum să te mai împart ?

VII

și de-Aceea mă copilăresc, Iubit-o,
ca să-mi întretin existența
unei bătrâneți
ce nu va avea loc

VIII

de-Aceea
plec de Acasă
chiar dacă Femeia
plânge în fața oglinzii sparte

În căutarea mea
eu încerc bucuros
orice posibilitate de
Durere

IX

Sunt Trist
ca o limbă de clopot

vai!
Singur
tot mai Singur
Călător spre Imperiu

X

Mersul prin Țipăt
o noapte lungă prăbușit peste tâmilele
Clipei
până la ivirea zorilor
până la descoperirea ta
în Roua
Cuvintelor nerostite

XI

De câte ori ne reîntoarcem Acasă
ne recunoaştem în Ulise
Penelopele deşiră pânza sau ne înşeală
Părinţii plâng sau ne înjură
numai câinii ne ling încălţările
cu ochii trişti de o tainică presimţire

XII

de-Atunci
de câte ori trec prin
Cetate
închid ochii
până când lacrimile
nu mai pot ţâşni decât
Înlăuntru

XII

Înlocuind Sfinxul
nu vor putea fi înlocuite şi Întrebările

Fântâna de poezie

Motto:

*„noi suferim de-o-mbrățișare
grea
cum steaua se răstoarnă-n
altă stea
căci trupurile noastre de
pământ
sunt un mormânt în alt
mormânt”
(Gheorghe Istrate: Ritual)*

I

Vânat și Vânător sub grea osândă,
Învins și-Nvingător întotdeauna
îmi stă un Temnicer ursuz la pândă
de Cineva pândit și el întruna

II

Până în Zori am așteptat când Cerul
se întorcea cu spatele spre Cer
până în zori când adormind Străjerul
am furat doar Clipa-n care pier

III

Rostul Întrebării e Răspunsul
ca un ștreang mucegăit pe gât...
În Cuvânt se bucură Ascunsul
în Frumos se țiță de Urât

IV

Os din Os de Poezie
Rege-Vagabond proscris
într-un petec de hârtie
unde-am fost uitat în Vis

V

Mă-ncumet să vă cer, Prea Bună Doamnă,
O Noapte de Iubire și Durere!
Vai, trebuie rimat aici cu Toamnă,
Piciorul metric aruncat prin sfere...

VI

Și iată-mă o casă părăsită
Și iată-mă o oază în deșert
În care intru pasăre rănită
s-ascult cu Moartea Marele Concert

VII

Deocamdată trăiesc. Nu-i puțin
Adică am memorie. Iubesc.
Și n-am de-ales când viața e un vin
cu care mă îmbăt și mă trezesc...

VIII

Ape rele-mi sapă labirint în Rană
la fereastra Clipei Timpul mă destramă
și-n alaiul Nunții ce-a pornit în noapte
Moartea mă invită într-o altă Moarte

IX

În apa mea se naște un mormânt
și mă dezbrac de toate, rînd pe rînd,
și-ndur ca pe o piatră de-ncercare
trecerea mea spre-o altă Sărbătoare

X

E mult să vă Urcați până la mine
de Aer îmi sunt scările spre Templu
și drumul meu de alte drumuri pline
se-oprește-n Ușa strîmtă când contemplu

XI

Azi vinul vreau să-l torn pe buze calzi
azi pâinea vreau s-o coacă trup de fată
s-adorm în ape și parfum de brazi
ca să mă scol eu treaz și tu curată !

XII

O! de-aș găsi Cuvînt nefolosit
cînd, în sfârșit, îngăduit la Bal
să dau de-otrava celor ce-au Murit
și Leacul celor ce-au ajuns la Mal

XIII

Și legănată-n fiecare seară
cînd eu miros a tulbure și-a ceară,
ca pe o umbră doldora de soare
te voi iubi să văd dacă te doare

XIV

Păcătuit-am oare-atât de tare
că Iadul reușește să mă-mbie?
Cât blestem, câtă ură, răzbunare
pentru un chef cu Doamna Poezie?

poemul Marelui Exod

De când tot caut Pasărea prin mine
Și cuibul părăsit de-atâtea ori
Mi-aduce Versul lacrimi virgine
Din Ochiul Lumii violat de flori

Și-ncep să pască-n jurul meu himere
Când eu sunt gata, Doamne, să invit
Pe tronul meu din Doruri și Durere
Un adevăr de care m-am ferit

Și-abia Târziu, când toamna ca o mamă
Vine cu trupul plin de Sfântul Rod
Simt glasul Păsării care mă cheamă
Să scriu Poemul Marelui Exod

noaptea când culeg Cuvinte

din Cuvânt am smuls o pană
și s-a-nfiripat un Înger
cu aceeași pană
iată
îți scriu Doamne
scriu și sânger

coala albă de hârtie
prinde glas când o ating
prinde trup de Poezie
și încep de dor să ning

când șterg câte o greșală
țipă litera-ndelung
devin pată de cerneală
să pot Doamne să te-ajung

cine știe ce se-ntâmplă
noaptea când culeg cuvinte?
singur rezemat de tâmplă
aștept ca să vii, Părinte...

eu locuiesc un Timp ce nu-i al meu

eu locuiesc la marginea Cetății
la marginea ce curge-n univers
Acolo-ncep să crească muguri cărții
de unde fur în zori câte un vers

eu locuiesc un timp ce nu-i al meu
un loc de încercare permanentă
unde s-a plictisit și Dumnezeu
de lumea asta oarbă și absentă

eu locuiesc un foc ce nu se stinge
în nopți târzii cu ușile deschise
tot așteptând cu sufletul în sânge
să se-ntrupeze Semnele ascunse

este că din toate, Poezia

*fratelui dintru început,
Dumitru Pricop*

dacă suferință-i tot ce-mi urcă
pe golgota trupului bolnav
dacă Drumul Stelei mi-l încurcă
lutul ars de patimi și firav

dacă munți de doruri și-aisberguri
de dureri neîmplinite mă izbesc
dacă în vârtej-ur-atâtor cercuri
umbra mea subțire mi-o sfințesc

și dacă-n uitare sting mânia
și alaiul viselor de verde
este că din toate, Poezia
incoloră e și nimeni nu mă vede

și treaz de moarte trec acum de Porți

ca un spițer din alte vremi uitate
tot încercând cu-nfrigare alchimii
rudimentar laborator îl port în spate
cu-amestecuri de-a fi și de-a nu fi

din revelații prea puțin admise
transform orgolii, patimi în mister
și tot ce-am adunat în dor și vise
din cușcă le dau drumul către Cer

și treaz de moarte trec acum de Porți
flămând și însetat urmez Furtuna
și-ntreg pe dinăuntru trag la sorți
pe Mine și pe Unul și pe Una...

ce mă fac cu tine Doamnă Poezie

ce mă fac cu tine Doamnă Poezie
ce mă fac cu Timpul insistent la Prag?
din amanta-mi sfântă goală pe hârtie
ai rămas doar visul unui dor pribeag

tot te caut noaptea când lumina-i stinsă
când orbit de luxul cărților ce dorm
suferințe dulci peste fruntea-mi ninsă
vremuiesc prezentul din atât Nesomn

ce mă fac cu tine când trimiți salvarea
ce-mi aprinde-o clipă candela din colț
când aștept să-nceapă iarăși vânătoarea
ca să gust cu tine dragostea din glonț?

în numele tău, Poezie

mi-am deschis cont în numele tău, Poezie
 și asta a fost demult când nu existau Bănci
 decât prin parcuri și la porțile caselor
 demult când nu știam ce sunt sponsorii
 cu toate că te loveai de ei la tot pasul
 când nu așteptai milă atâta timp
 cât Poezia exista ca ceva firesc
 când poporul acesta de cârcotași
 jumătate contabili
 jumătate poeți
 cu măști pe cele trei chipuri
 își pierdea timpul căutând Agore
 de îmbrățișat lucrurile frumoase
 și când nopțile deveneau albe
 pentru cei ce le pierdeau câștigând ...

fugeam de acasă pentru Domnișoara Poezie
 descântam Vinul pentru încântările Clipei
 culegeam stele scăpate de Dumnezeu pe jos
 mă jucam cu pașii femeilor
 ce împleteau dragostele de cucută
 plângeam fără să ne fie rușine
 plâns bărbătesc în tăcere
 până ce lacrimile deveneau momeală de schimb
 la intrarea în Suflet ...
 hei, Doamne, câte nu se întâmplau
 în numele tău, Poezie!

ne suiam pe gardul fricii
și condamnăm neputința de a te ridica
pe socluri neîngăduite
ultima dată chiar am fost la o ghicitoare
tânără și frumoasă ca însăși miracolul
din Ascuns
lăsând-o să îmi pipăie destinul
și după ce s-a uitat adânc în ochii mei
a curs în mine ca o apă sfințită
și mi-a spus că mă cheamă
Robinson Crusoe
că în insula mea Don Quijote
pregătește o revoluție
încălecat pe Rosinante devenite mori fără vânt
că semn este Semnul acesta
ca din senin să ningă magnetic
până când albul va deveni
un pod de trecere
spre continentul din spatele zidului ...

Ars Poetica IV

Domnilor din Fotolii
 Domnilor din Mașini permanente
 Domnilor din Apartamente ținute cu salarii de
 tranziție

Domnilor cu acces pe uși de rezervă
 vă rog frumos în numele Marilor Umiliți
 să eliberați din când în când câte o
 Diplomă de Poet
 chiar și pe bază de concurs sau licitație
 de exemplu
 cine poate merge cu ochii legați
 spre Lumină
 cine poate locui pe steaua cuiva care cade
 cine poate rezista să nu se întoarcă din drum
 sau cine poate umbla cu sufletul în mâini
 scriind poeme de dragoste
 da, vă rog frumos să dați o Ordonanță de Guvern
 pentru cei care nu știu să facă altceva decât Poezie
 pentru cei care trudesesc neconținut sub aripa ei
 ca niște lacrimi albastre răsfirându-se

celor care nu au avut puțința
 celor care nu au Știut
 celor care nu au Vrut
 celor care nu au dat nici o importanță
 legilor și actelor și înscriselor
 tuturor rămașilor Singuri

în marele imperiu al durerilor
 dați-le Domnilor Nechemăți
 dar permanent suspuși ai Artei
 dați-le o Diplomă de Poet
 poate le vine și lor un chef al dracului
 să se înscrie la cuvânt
 să vă spună ce gândesc cu sufletul mai ales
 să vă spună ce văd cu înlăuntrul mai clar
 să vă spună ce aud
 cu trupul alungit
 între Ceruri și Pământ
 O! le sunt lor încărcate bateriile cu întrebări
 și nesfârșită tristețe aureolează împrejurul lor
 așteptând noaptea cum aștepți o femeie
 la prima întâlnire
 ca în zori să poată îmbrățișa Soarele
 obosiți de atâta fericire

dați Domnilor diplome sau adevărinițe
 numai că în loc să scrieți pe ele
 inginer sau doctor sau profesor sau ministru
 găsiți un termen oarecare cum ar fi:
 se eliberează Aceasta
 cu dreptul de a fi lăsat în pace
 de a Visa și Gândi în voie
 de a Cuvânta cu păsările și cu norii
 de a Vorbi singur pe stradă
 de a se Uita prin sufletele oamenilor
 și prin spatele lucrurilor
 de a intra în Biserici

de a se odihni prin cimitire
 de a-l trage pe Dumnezeu de mânecă
 de a se îmbăta prin cârciumi
 și mai ales de a avea dreptul
 să se îndrăgostească veșnic de Viață
 chiar dacă scrie despre Moarte –
 Domnului Profesor de Speranță ...
 (a se scrie numele citeț, cu litere mici
 pentru a nu fi confundat cu mărimile zilei)
 nu-i nimic dacă mai adăugați acolo și prenumele de
 Poet
 alăturând chiar câteva ecusoane pentru
 piept, valiză, ușă și prieteni
 cărți de vizită pentru sponsori
 ca și bunăvoința de a-i programa
 în emisiuni de publicitate la Radio și Televiziune
 și publicându-le prin ziare simfoniile neterminate

ce mai contează Poezia
 pe care au scris-o în aerul înlăcrimat
 sufletul Poetului nu mai are
 nici o importanță anume
 nici visele lui, nici rănilor
 nici rugurile profețiilor sau puse la cale
 el trebuie să scrie numai în pauze
 cu Dumnezeu să se certe
 când ceilalți dorm profund
 singur, Poetul, singur
 îndrăznind iubirea pentru ne iubire
 fără să-i fie săracită de nimic

urmărit datorită Verbului
 batjocorit datorită neputinței
 fericit că nu știe să întoarcă înapoi palma primită
 el – numai cu mânia de-o clipă
 purtând pe umeri Cuvântul
 ca pe-o cruce ce și-o duce încontinuu
 lui - care nu știe decât să semene
 lui - ca unui cal pe cale de înlocuire
 nu-i așa?

Dați-i Domnilor această Diplomă
 ce dacă n-a făcut școala de literatură cu Labiș
 și n-are doctoratul la Sorbona
 ce dacă nu scrie corect gramatical
 sau inventează cuvinte

ce dacă nu cunoaște
 toată istoria de la Homer încoace
 ca și dicționarul de terminologie literară
 ei bine o să vedeți atunci Domnilor
 cât îl va mai iubi soția
 cum îl va respecta ligușitorii prieteni
 cât de ușor își va găsi o slujbă

și cum în sfârșit toată lumea va fi mulțumită
 în afară desigur
 de cei care nu-i vor citi poezia
 în fața Diplomei ca în fața Oglinzii!

să fii născut pentru dragoste
 să dai încontinuu

să te doară zădărnicia celor din jur
 să rabzi știind că soarele de astăzi
 va aduce mâine furtună
 că-ți va fi numărată fiecare bucatură
 că ți se cere zilnic tot mai mult
 din cele care îți sunt străine și inutile
 că ți se interzice orice ieșire din comun
 orice copilărie sau tic personal
 că poți fi înlocuit când nici nu te aștepți
 predispus a mângâia
 după ce ai fost rănit de cuvinte-securi
 să nu poți plânge când îți vine tristețea
 să nu poți râde când hohote se-adună în gât
 când ți se joacă sufletul tresăltând de doruri
 să nu poți avea bani
 pentru că nu poți fura și minți și linguși
 că nu-ți place să fii șef sau vierme
 și cu toate astea să iubești cu patimă
 crezând în Iubire
 în acea minunată neputință
 de a nu putea face rău, de-a chinui
 iată
 iată, Domnilor, soarta Poetului fără Diplomă
 soarta Poetului sărutându-și Umbra
 O! nimeni nu mai ia Poetul în brațe Domnilor
 pe Scara de Serviciu
 cerșetori de lux, manechine și
 pierdute rase aristocratice
 amestecat sânge în putrefacție
 suflete ca șerpii orbecăind prin naturi moarte
 cuvinte iască adică chiciuri Domnilor

și Poetul printre ele îndulcind Stările
 lăcrimând peste răni și uri și vise urâte
 lăsându-se pradă la picioarele tuturor
 mângâind cu dragoste el nemângâiatul
 da – nimeni nu ia în brațe Poetul
 are o cruce prea grea și o credință prea tare
 ca să poată fi împărțită între rânjet și umilință

da – pe Verticală sau în Genunchi
 Înjurat sau Lovit
 sufletul lui tot orizontal stă
 la Dreapta cu Soarele
 la Stânga cu Noaptea
 da –
 nimeni nu mai ia în brațe Poetul
 atâta timp cât nu i se dă
 Diploma pe care el nu și-o dorește!

zvonuri ciudate
 fel de fel de înșelătoare și deocheate istorii
 despre Poet s-au răspândit prin lume
 cine nu-l află îl ignoră
 cine îl bănuie îl batjocorește
 cine îl cunoaște îl chinuie ...
 dar cum se poate afla Blestemul sau
 Binecuvântarea Poetului
 dacă nici el însuși nu îl află vreodată?

Căutându-i tot mai lacomi taina
 nici nu vă dați seama cum îi puneți măști false
 nebănuind că tot ceea ce face el

voit sau nevoit
 nu este altceva decât urmarea firească
 a unui Drum
 pe care numai Poezia îl Cunoaște în Adevăr
 și Lege este aceasta
 nu obișnuință, nu boală
 nici îndărătnicie sau nebunie Domnilor
 de aceea Nimeni, Nimeni, Nimeni
 nu știe și nu va ști vreodată
 că este Poetul o Biblie
 pe care mulți o citesc
 și puțini o pricep
 el – răzvrătitul se spune –
 apocalipticul, paranoicul, nepermisul
 la ospățuri festive
 derbedeul și truditul călător
 al unor drumuri numai de chemări călăuzite
 căutătorul și acumulatorul suferințelor lumii
 el – nemulțumitul, chirurgul sufletelor
 neînduratul somnului
 fiu al Noptii și al liniștii Stelelor
 plânsul de taină al grădinilor de aer
 el – care veghează cu lacrimi de speranță
 lângă somnul de zbucium al Cetăților
 el – bețivul și prietenul săracilor
 el – singurul călugăr al Pieții Umane
 în privirea căruia n-ai să poți desluși
 și nici înlocui Iubirea cu Diploma de Poet ...

și totuși

dați-i Domnilor o Diplomă
pe care cei de acasă o vor purta în diplomat
o vor înrăma spânzurând-o la vedere
o vor multiplica pentru satisfacția și rânjetul
de înțelegere al celor din jur

în timp ce ascultă versuri ce trec prin ei
ca printr-o sticlă mată
dați-i o Diplomă
trebuie desigur și lucrul acesta

poate așa or să fie mai îndurați și nebăgați în seamă

de ce vă uitați însă așa la mine
ce Domnului se întâmplă de-i atâta larmă

lăsați, nu contează
ei or să treacă peste toate acestea
singuri cu Poezia dincolo de gratii
unde Dumnezeu îi așteaptă
s-o ia de la capăt

Ars Poetica III

*Părinților mei, Petru și Elena,
cu Recunoștință*

Sufletu-mi plânge. Sunt trist astăzi de moarte
la fel ca tine Mamă când vrei ca să mă vezi;
chiar vinovat că nu ți-am scris măcar o carte
tu tot mai bună ești și tot mai poți să crezi

Acasă Tu și Tata mai frământați o pâine
vegheați întruna Poarta când veșnic întârzii
și torși în noaptea lungă de-atât amar de Măine
vă puneți la-ncercare răbdarea de-a Iubi;

mi-aduc aminte totul de parcă înainte
mi-ar sta întreaga viață cu-ntregul meu trecut
și piatra lumii-i rece și fruntea mea fierbinte
când știu că dintre toți doar Voi nu m-ați vândut ...

Vai! Știu c-aveți dreptate când mă priviți cu milă
când mă încercă chinul de-a nu mă ști c-un rost;
așa cum într-o pânză păianjenii țeș silă
în casă noastră numai durerea ține post;

mai știu că este sfântă mânia ce v-aprinde
că nu puteți cu mine să vă-nălțați în sat
că neamurile toate cu faima lor v-ar vinde
și-n Rană vă presară cuvântul lor sărat;

e-adevărat că Astăzi de v-aș fi ascultat
în sat – în altă parte – aș fi ajuns om mare
aș fi ajuns de-o gloată iubit și respectat
și de aceeași gloată strivit cu nepăsare

aș fi avut prieteni ... o! ce nu face banul
când gura le-o astupi cu carne și cu vin!
nu m-ar mai fi iubit Femeia doar cu anul
și n-aș fi strâns în mine destin după destin

aș fi avut un nume ... aș fi avut de toate ...
aș fi trudit poeme și-aș fi cântat în vânt
cu ochii ca o sită de lacrimi nesecate
în marea dedublare Credința-mi s-ar fi frânt

dar ce n-ați înțeles și poate vai! nicicând
n-o să-nțeleagă Lumea ce sfânt Calvar m'apăsă
e-acest blestem pe care îl port neblestemând
această Viață care nu are loc de Casă

de-aceea vezi Tu Mamă e-o Lege-n lumea asta
ca fiecare clipă să ne-o slujim frumos
să nu ne dăm deoparte când ura și năpasta
înfig topoare-n lacrimi, cuțite pân 'la os

căci tot mai am o spiță pe care Roata sorții
nu a călcat de teama firescului sfârșit
așa cum mai există un Vis pe care Morții
ni-l seamănă prin perne să nu murim urât ...

eu sunt Poet desigur și legea mea e crudă
și traiul meu se scurge din ce în ce mai greu
Cuvântul ce mă naște menit să se audă
Pornește dragă Mamă direct din Dumnezeu

dar a trăi ușor având privirea oarbă
mințind pentru un scaun ce mâine-i putregai
răbdând cu umilință o pâine cât mai albă
sperând că iadul are cărări ce duc spre Rai

dormind în paturi calde – sătui de-ndestulare
dând trupului plăcerea cu patimă – și goi
cântând pe scena lumii că Lumea e o floare
în timp ce uiți că lumea se zbate în gunoi

uitând că din păcate noi ne-nvelim cu zgură
mai lacomi mai trufași mai răi fricoși pândim
să ne-mbuibăm stomacul stârnind furtuni pe gură
în strigăte sărace că Omul e sublim!

Vai! câtă diferență – vai! câtă-nșelăciune!
Sublim o fi el Omul dar numai în Cuvânt
în rest se zbate fiara – în rest putreziciune
că plâng de-o grea iubire și Ceruri și Pământ ...

Poetul însă Mamă așa-i menit să fie
să poarte Crucea Vieții spre-ndepărtații Zori
și-atuncea când se culcă pe-a lumii murdărie
în urma lui să crească numai lumini și flori!

o! nu mai plânge Mamă – e-o bucurie sfântă
să credeți că prin lume degeaba n-am trecut
prin trupul Lumii care de veacuri se frământă
să strângă cu iubire iubiri ce s-au pierdut

ar fi o cinste Mamă – de pe acum mă-nchin
de pe acum în mine Cuvântul varsă foc –
pericol este-n toate când vrem să ne jertfim
căci sunt ursit de Viață să n-am în Moarte loc;

mai am o spiță Mamă pe care Roata Vieții
nu a juns să calce cât Drumul e și frânt
unde se zbate Visul – un vis pe care Morții
ni-l seamănă prin perne să nu murim urât ...

Odobești, 1972

Ars poetica II

Poeții
 bat pe rând la Porțile Cetății.
 În trecerea lor pe bătrânul Pământ
 devin vulcani ce erup
 după moartea lor
 căci niciodată nu se nasc
 pentru un timp anume...
 când preaDevreme
 când preaTârziu...
 ei scriu în fugă despre Patrie
 iubesc Femeia ca pe-o stea căzătoare
 ce le traversează Destinul
 și lasă în urma lor copii
 ca niște flori în ghivecele ferestrelor
 plâng pe la chefuri
 și suferă pentru fiecare flămând și bolnav
 stau adunați în nopțile dimineților
 dirijind circulația
 de la Pământ la Cer
 după care își strâng puținele lucruri
 și dacă reușesc să se stabilească în Cetate
 devin slujbași credincioși
 și iertați pentru păcatele lor
 destul de firești...
 În general Muzele sunt îngăduitoare cu
 Poeții
 chiar dacă unii mai dispar

prin alte planete
de altfel limba li s-a mai tocit
și cuvintele țipă la extragerea lor din Cuvânt
căci nechemați la mese festive
ei întind o altfel de Cină
cu alți Iisusi
cu alte iude
dar cu același spălat pe picioare
când sufletul lor se face
lighian și apă și cârpă
în revoltată dragoste
ei !

volume în ediții de lux
cad pe pantele abrupte
și fericiții muritori de rând
aruncă cu pietre și sudalme
în timp ce adună autografe
și se închină mirați...

Numai că nu toți

Poeții

reșesc să ajungă și Dincolo
Zidul este o metaforă
o întrebare stupidă de Sfinx
încât Unii se întorc schimbați
apocaliptici
aruncând Cuvintele
ca pe niște pietre de foc
în jos și în sus
după care
ca niște Prinți Cerșetori

încep din nou să scrie despre Patrie
să iubească mai aprig Femeia
și să facă alți copii
și iar bat pe rând la Porțile Domnului
și iar unii se întorc dintre ei
și iar...

POETUL

Răstălmăcit de Prieteni și abolit Acasă
uitat de Marii Zilei și Gloatelor proscris
te zbați să-ți afli locul de Suflet și de Casă
de Ultimă Plecare spre Cel ce Te-a Trimis

dintr-o-ncercare-n alta o duci de când te știi
și dat ți-a fost să Urci doar ca să poți Cădea
te naști când nu ți-e timpul la fel când va să vii
și nu ai călăuză nici Magi și nici vreo Stea

nici Liber pe deplin, nici rob și nici tovarăș
și nici chemat la Nunta Continuă de foc
Poetul ca un sclav zidește lumea iarăși
și-l pune-n Ceruri martor pe Dumnezeu la loc.

CÂND NU POT SĂ MĂ VINDEC ȘI-MI PLÂNGE POEZIA

Ce-nseamnă Poezia când Viața este scumpă
când greu îți e Iubito a mă urma spre Măine
când Setea Înnoirii și-a Locului de Suflet
chiria nu ne scade și nu ne-aduce pâine?

cum poți măcar o dată din rara săptămână
să te înfrunți cu versuri să-mi rabzi melancolia
să fii cu mine pururi și-n mine să naști Doruri
când nu pot să mă vindec și-mi plânge Poezia?

ce pot a face Doamnă când Cântecul ți-e noapte
când ai uitat de-a noastră cădere dintr-o stea
când ai plecat din Toamnă și-ai renunțat la Tronul
Reginei unde-ntruna Poetul se-nchina?

și-n geneză Pruncul mirosea a moarte

ce e Poezia dacă nu Cuvântul
însoțind pe Domnul la Neînceput
când în Haos încă mai dormea pământul
și-n sămânță viața țipa surd și mut

ce e Poezia dacă nu Lumina
însoțind Cuvântul peste Tot și Toate
când în paradis se prefăcea Grădina
și-n geneză Pruncul mirosea a moarte

ce e Poezia dacă nu visarea
însoțind Speranța de-a ne vindeca
când venind, Iisuse, ne-ai promis iertarea
și-n iubire, Doamne, ai pus Cruce grea

ARS POETICA V

Fiului meu, Bogdan Constantin

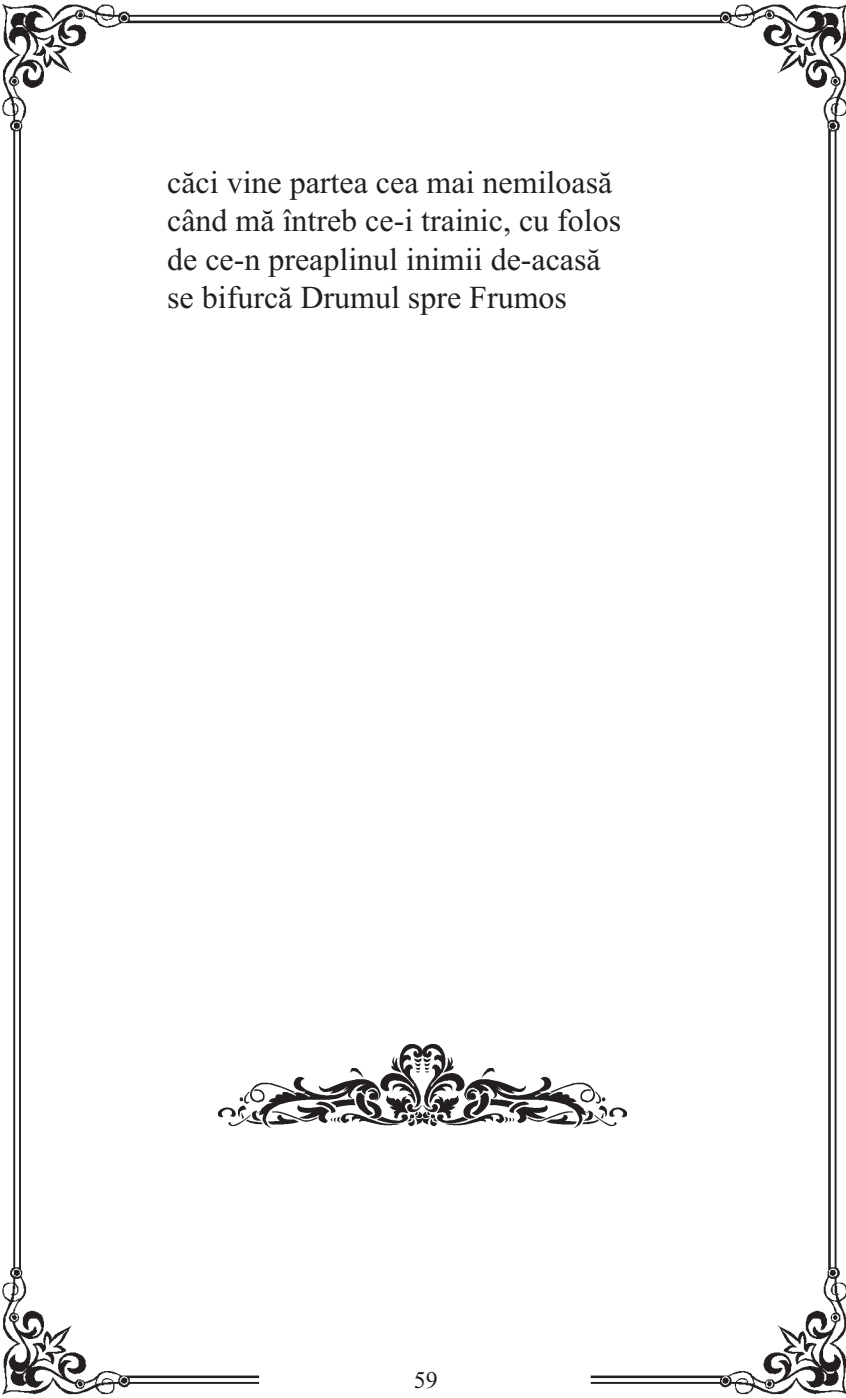
în sfârșit, Prieteni, am și casă
mi-am găsit și locul de popas
uitați-vă cum banii plâng pe masă
și cum îmi fierbe vinul vechi în glas

acum îmi intră mulți în bățatură
e mulțumit și Tata ce-am ajuns
și Mama ca un Înger mă îndură
și-n jurul meu femeile s-au strâns

acum sunt singur cu pitici la pândă
când prin obor sunt scos din când în când
iubita mea cândva atât de blândă
îmbracă anotimpurile pe rând

și-n Cerul care tot mai des îl caut
și-n lutul unde trupul mă îmbie
din toate ce le mușc aud un flaut
și când le-nghit mă-nec cu Poezie

în toate sunt și totul mă cuprinde
mereu ceva aș face dar nu știu
dacă Sărutul ce-n final mă vinde
mă iartă sau mă pierde mort sau viu

căci vine partea cea mai nemiloasă
când mă întreb ce-i trainic, cu folos
de ce-n preaplinul inimii de-acasă
se bifurcă Drumul spre Frumos

ARS POETICA VI

Așa ar trebui să fie:
 Acolo unde este Arta
 să nu fie trecut Locul de Casă
 dar ce te faci
 când Pleci cu somnul în flăcări
 cu Poezia de o mână
 și cu Femeia de cealaltă
 cu toate ale Aerului și ale Țărânei
 agățate cu disperare în Iubirea
 de pe umerii tăi?
 către Cine să mă adun
 să se poată judeca Diferența
 pe Drumul continuat în Tăcere
 Singur și Însingurat
 nobila Neputință
 a celui ce se zbate de doruri
 între Artă
 Dragoste și Datorie?
 O! și Cine mă iubește pe mine?
 ar putea iubi femeia Poetul
 dar nu să-i fie Plecare ...
 se va sfârși cântecul
 constantin ghiniță!
 și cum poate cânta Cineva
 sufletul meu?
 se sfârșește cântecul Doamnă
 nu mai răsari înaintea trecerilor mele

nu te mai plimbi în fiecare seară prin dorul meu
ca să-ți pot spune
Iubito
primește-mă
iată-mă
întreg m-am păstrat pentru tine
și nimănui nu m-am dat
dar cât de Singur poate rămâne un om
ca să nu-i mai fie frică de moarte ...

Cuibul

nu pot Domnilor să fac ce-mi cereți
 încă mai stau drepti în fața mea
 încă Drumul meu pe lângă-al vostru
 este o cărare foarte grea

port cu mine ancora degeaba
 malurile fug în cețuri dese
 și nu-i nimeni care să-mi salveze
 prăzile din pat și de pe mese

cuc îmi caut cuibul întru care
 m-am născut la patru dimineața
 singur Doamne ca o lumânare
 care arde să-ntrețină Viața

nu mai sunt eu

mă bucur și-n același timp mi-e teamă
ca-n fața unui tribunal sever
nu mai sunt eu și nimeni nu mă cheamă
nici pe pământ și parcă nici în Cer

e Toamna care poate mă despoaie
de tot ce-am fost și-aș fi putut să fiu
din fulg de nea ajuns un strop de ploaie
cobor acum și Doamne nu mai știu

nici ce înseamnă în ochii tuturor
nici dacă-s bun, iubit sau fără har
ajuns Acasă trist îmi bate ora
ca unui paria ursit să plece iar

din tot ce-am fost și-aș fi putut să fiu

ajuns acasă patima începe
și sufletul se face tot mai mic
vin întrebări de îndoială sterpe
și gânduri ce mă-ndeamnă să abdic

mă bucur și-n același timp mi-e teamă
ca-n fața unui tribunal sever
căci am uitat de unde vin și cum mă cheamă
de când repet același drum prin Cer

altfel de toamnă parcă mă despoaie
din tot ce-am fost și-aș fi putut să fiu
din fulg de nea ajuns un strop de ploaie
cobor acum și Doamne! Nu mai știu
nici ce însemn în ochii tuturor
nici dacă-s bun, iubit sau fără har

ajuns acasă trist îmi bate ora
ca unui Semn ascuns în Calendar

Capitolul II

ACOLO UNDE
NAȘTEREA MĂ-MPARTE

eu prăbușit sub judecăți să intru

o! vino Somn – înlocuiește-mi Gândul
să-mi crească pe sub pleoape Umbre roșii
alungă-mi Dorul Visul adormindu-l
să nu mai știu când mi-or cânta Cocoșii

întoarce-mi Ochiul mult pe dinlăuntru
să-mi ardă gura de culori și mut
eu prăbușit sub judecăți să intru
ca-ntr-o Oglindă fără de-Nceput

sau spune-mi Dansul când începe Focul
ce prinde Timpul în captivitate
ce demon sau ce Înger vinde Locul
în care semeni Somnule a Moarte

să pot răbda icoana care tace

cât poate ca să fie Sufletul de gol
să-ncapă-n el atâta frământare?
ce gaj de preț în fața lui Eol
n-am pus de nu mai știe de-ndurare?

ce Cântec nepermis am ascultat
de nu mai vine Hypnos să mă-mpace?
și câtă Noapte-mi trebuie – curat
să pot răbda Icoana care tace?

păcătuیت-am oare-atât de tare
de Iadul reușește să mă-mbie?
cât Blestem câtă Ură – răzbunare
pentru-un Desfrâu cu Doamna Poezie?

am început pe dinlăuntru să albesc

am început un Joc că nu sunt Eu
din teamă că mi-e Viața prea străină
că întâlnindu-mă-ntr-o zi cu Dumnezeu
voi fi sortit să-l vând la altă Cină

am început să mor câte puțin
din tot ce-am fost mă aflu doar o pată
și mi se pare că sunt un vecin
de câte ori în Casa mea e gloată

am început pe dinlăuntru să albesc
te rog Iubita mea deschide Poarta
sunt Verb-de-lut și Substantiv-ceresc
și încărcată mi-e de Nașteri – Harta

Disperanțe 15

vino Doamne
uite
Aici unde nu mă vede nimeni
s-au strâns și țipă întruna Tăcerile
sfâșietoare Dureri necunoscând Somnul
Dorul meu între Treime
sfâșiindu-se
ca și cum Pajiștile Soarelui
au izbucnit în sufletul meu
bolnave de Dragoste

mi-e sete Doamne
arse mi-s buzele
și mâinile și privirile
de toate câte nu mi-au fost permise
de toate câte mi-au fost luate
de Cuvintele rătăcite
între Minciună și Acuzare
însingurat retrăgându-mă
în Singurătatea Disperanței
acum
Tocmai Acum
când începuse să-mi fie frică
și mie de Moarte

vino Doamne
Vino
și amputează-mi Dragostea

când numai Tu Știai ce grea Eroare

ce-ai vrut Străine? când Chemat în Lume
de-un Început ce cunoștea Urmarea
când umilit clădeai peste ruine
îmbrățișând Lumina cu Mișcarea

când te lăsai scuiat cu demnitate
când judecat ca ultimul din rând
și când hulit afară din Cetate
pe Crucea Vieții te-au suit răsând
când ispitit de Diavol la strâmtoare
când cel ce-mpins de Lege te-a vândut
când numai Tu Știai ce grea Eroare
s-a săvârșit de Tatăl la-Nceput

când n-a rămas în Lume decât Taină
și zvârcolitul nostru fără leac
când ne schimbăm doar la soroc o haină
în fața unor Ceruri care tac

am fost Ierusalim – în temple ‘nalte

am fost Ierusalim – în temple ‘nalte
veneau suind pe Altar și Mici și Mari
răstălmăcind pe Domnul... scurte halte
pentru Aleși vremelnici și Tâlhari

adormitoare Clipe – pietre mute
ce mă strângeau sub ochiul lor diform
însângerând pe boltă Cruci pierdute
cântau la orgă Marele-Nesomn

vibra profetic Glasul – și mânie
se întrupa în cei ce Ies și Intră
simțeam cum mă desfac din temelie
și cum devin o ușă foarte strâmtă

dar dintre toate

Tot așteptând în noaptea ce m'apasă
De-atâta vreme obositul Semn
Au început să-mi cadă lângă casă
Heruvi de piatră și hristoși de lemn

Și ploi de stele palide și reci
Și veacuri după veacuri gârbovite
Dar dintre toate numai Tu nu treci
Și mă frământ într-una, Prea- Slăvite!

De nu aş mai simți în mine Timpul
Zvâcnind viclean și-atât de sfidător,
De n-ar fi norii ce-mi ascund Olimpul
Până de șapte ori nu am să mor

EVANGHELIA a V-a

I.

Coboară, Doamne,
și pune-mi la nesfârșit
Întrebări
ca să vezi și Tu
ce înseamnă
să nu primești
Răspuns

II. și dacă Te-aș găsi, Doamne,
aș fi mai fericit ?
nu-i așa că până și Tu
te-ai plictisit de atâta
Cunoaștere ?

III. Și când să mai fim fericiți
dacă din Suflet
n-a rămas decât o Rană uriașă
peste care dansează
o nuntă de spini?

IV. pedepsiți suntem cu Iubire
dar, vai!
nu ne ajunge
nu ne ajunge niciodată
această pedeapsă

V. de ce, Doamne, între noi
atâtea Întrebări ?

iată
iată cât deșert
într-o singură Întrebare

VII. Bună dimineața, Doamne!
Bucură-Te când la pragul Tău
Corabie sosesc la fiecare Chemare a Ta
Cu tâmpla încărcată de Îngeri,

Bună seara!

VIII. prea Devreme
pentru a sări
Zidul în
Lumină
cu trupul încă nespălat de
Întuneric

IX. Care Larg?
Care Țărm?
O!
Numai noaptea
Numai Noaptea ne cheamă spre Taină!

X. Și toate acestea
Pildă să ne fie
Că nimic nu ne-ar putea salva
Iubirea

decât sufletul nostru
din care l-am alungat pe Dumnezeu
Prea-Devreme

XI. Doamne, Doamne !

Nici bogat, nici sărac,
nici frumos, nici urât,
nici otravă, nici leac
Doamne, Doamne
Ce mai este prin Cer ?

POEZIA

Motto:

*„Dumnezeule,
Ce lucruri frumoase
faci Tu
cu mâinile noastre!”
(Istoria)*

I.

Întoarce-mă, Doamne, păcatelor
ah! cât mi se mai usucă Sufletul!
Bolnav și nestatornic Legilor
ferice mă culcam cu Muzele;
Ce-nseamnă foamea zilelor lungi
pe lângă setea nopților sparte?
Întoarce-mă, Doamne, spre strâmtele Uși
mi-e dor cumplit de Departe!

II.

dă-mi-l, Doamne,
adu-mi-l...
O! Numai pe el Il vreau
Numai el știe să mă iubească
Numai el știe să mă ierte!

Femeie,
Femeie,
câtă Durere,
câtă durere
să iubești Poetul

III.

numai eu
îmbătat de acest nesațiu
tânjesc să vină Clipa
să mă rup în două
să mă rup în patru
să mă rup de tot
de TOT
de TOT

IV.

semeni, Iubit-o, atât de bine cu
Poemul
ce nu l-aș vrea scris
Niciodată

V.

Roșie îmi este pana de atâta Vers!
Sufletul îmi curge printre degete
Spre Zorii lumii
container mă găsesc înspre stâlpii de seară
și rug mă prefac Noaptea
când
Greu este, Doamne, suitul pe Cruce
în fiecare clipă

VI.

pare ciudat
dar după fiecare urcuș
munții se înalță
cu un Cer mai sus

VII.

M-am ridicat deasupra trupului –
O, Doamne!
Ce priveliște!

Și încă nu venise timpul
Descojirii,
Nu venise timpul
Seminței

VIII.

Când mă vei căuta
eu voi fi adormit de mult
sub pleoapa ta

când mă vei găsi
în palmele tale
vor începe să încolțească
versurile mele

IX.

Ca și voi
O să dispar Măine din Lume...
Cai și Poeți!
A fost să nu ne cunoască
Însă
Oarecine

Moartea...
Nu-i așa, Serghei Esenin?

„Cântece lungi
Nu există pe lume”

X.

locuiți-mă
faceți preșuri din versurile mele
și uitați-vă
cum vin Cuvintele
-pietre de Aer-
să vă spele sufletul
obosit de păcate

XI.

Ți-am scris Poeme
care au prețul greutateii lor
în Suflet

Iată de ce Statuia noastră
Suferă în fiecare dimineață
de Astm

XII.

Nechemat
Nerostit
Pedepsit chiar
Să rămân măcar Răsăritul
Celui de-al Cincilea Anotimp

ești sau nu

Nu există-n lumea dulce și amară
Nu există, Doamne, Tu, nădejdea mea
Vreo iubire care-arzând să nu te doară,
Ca să mi Te-adune, ca să mi Te dea

Uită-te la mine cum privesc în umbră
Când se face noapte și-n pustiu ascult
Cum și-atunci când viața mi se pare sumbră
Ești sau nu cu mine frică mi-e de mult.

Și mai vezi Tu, Doamne, Templul meu de sete
Și de așteptare și de cântec pur
Cum se zbate Dorul candelă-n perete
Când Te fac Icoană albă în azur...

Imitatio

Fiiicei mele Isadora Lacrima

Aș vrea să pleci și-aș vrea și să rămâi
să te cobor din slavă pe pământ
căci tu vei fi iubirea mea dintâi
și ultima-ntrupare în mormânt

aș vrea tot ceru-n lacrimă să-l strângi,
să pot preface sufletu-mi în lac
și în plimbări de lebedă să frângi
crepusculul iubirii-n care zac

Și totuși să rămâi aș vrea, acum,
dorința-i pură, gândul păcătos –
o, ce m-aș face să rămân în drum
și fără tine, Suflete Frumos ?

Spectacol

Nesfârșită Toamnă, zodie nefastă,
Cerc închis în care-s obosit și frânt,
Mi-e chemarea iapă într-o stepă vastă
Veșnic frământată de un tainic cânt

Intru în spectacol, poposesc pe scenă,
Ca la Judecată mă postez la bară
Vămuit de-o Umbră crudă și obscenă
Ce mă soarbe lacom înspre-o stea amară

Ah ! Cât vreau odată să ajung la Mal...
Vreau sau mi se pare ? Cine știe, Cine
Încălzit de Ochiul providențial
Îmi va da măsura Celui care vine

între Devreme, Doamne, și Departe

De-atâta timp prevăd că se-mplinește
Firesc sau nefiresc un Semn de veac
Să pot uita că Dumnezeu nu este
Decât un urllet grav pe care-l tac

Că tot ce-ascund furiș sub pleoape sparte
Nu e decât ursită Prevestire,
Între Devreme, Doamne, și Departe
Să vină Cineva să mă deșire

Așa petrec purtând vicleanul Steag
Căi de lumină care-o să ne-ajungă,
Până-ntr-o Zi când îmi va crește-n prag
Intrarea, Doamne-n, Clipa cea mai lungă

Poate prea m-am îndoit

Poate Prea-Târziu eu vin la Tine,
Poate prea bolnav și prea supus,
Poate tot ce strigă nepătruns în mine
Te-a făcut atent, Acolo, Sus

Poate prea fricos am stat la pândă,
Poate prea m-am îndoit și-am întrebat,
Poate prea sărac și prea flămândă
mi-a fost viața pusă la mezat

Poate multe n-am făcut din cele care
Pe nisipul nestatornic Tu m-ai strâns
Poate n-am știut ce sărbătoare
Mă sfințește-n fiecare plâns

Poate nu-i de-ajuns pentru tristețe
Poate, Doamne, încă se mai poate
să devin Cel-fără-bătrânețe
și să cred că-s Cel-fără-de-moarte

POET ȘI DUMNEZEU

O, trup bolnav, păcatul ce-mi întoarce
Sufletului meu Copilăria ...
Îmbogățit de-atâtea stări sărace
Prin care trec flămând cu Poezia

Prin care plec și urc în piramide
Răstălmăcit de pietre funerare,
Acolo unde Moartea-ntruna prinde
Imensitatea în spărturi fugare,

Acolo unde nașterea mă-mparte
Și ard nestinsă candelă-n perete
Acolo unde pleacă mai departe
Lumina în predestinate pete

Și totuși ce-i, o Suflete curat?
Din ce-a rămas în mine Înger blând
Privesc corăbii-clipe și mă zbat
ca să nu vadă nimenea crescând

Din poticneli, iubire și iertare
Ce stau pe Cruci în dinlăuntrul meu
Curajul de-a rămâne în picioare
în fața mea – Poet și Dumnezeu

Pradă Morilor de vânt

Când Sodoma și Gomora
Pârjolite-au fost prin foc
Nu ghicise nimeni Ora
De ce se oprișe-n loc

Inutilul Sacrificiu
Plâns și-urât deopotrivă
N-avea să stârpească viciul
Omenirii în derivă

Și nici sufletele roase
De victorii inalore
Nu simțeau cum cresc prin oase
Tot Sodome și Gomore

Vinovați – Nevinovați
Venind surzi și orbi plecând
Nu vedem că suntem dați
Pradă Morilor de vânt

De cuțit, de ștreang, de ură
Între cînste și trădare
Nu găsim nici o măsură
Fericirii ce ne doare

Azi iubind, mâine călcând
Peste toate cele sfinte
Nu-nțelegem ce adânc
Cerurile-s în morminte

Numai Așteptarea – Gândul
Că suntem făcuți cu rost
Nu ajunge-a sta la rândul
Tainei care va fi fost

Smerit să faci lumină

Că poți să-nduri Tăcerea și mângâia
Cuvinte,
Că poți rămâne-n Cântec și în Culori
îndemn,
Că-ți odihnești privirea să prindă forme
sfinte
Când Îngerii-ți dau viață aripilor de lemn

Că poți să dai cu var și Sufletul și Cerul
Pe Scara de Serviciu, o clipă sau pe veci,
Că poți urca întruna și locuind Eterul
Smerit să faci lumină și înțelept să treci

Că îmblânzești Iubirea ca ultimă Plecare,
Că-njuri sau îngenunchi prin secetă și ploi
E semn că nu se poate fugi din Întrebare
Când Viața-i fără Moarte și Moartea un
altoi

E semn că Lut și Slavă și Muntele și Marea
Și Dorul ce tânjește și Visul ce-l urmă
Dau muguri Permanenței, Frumosului
cărarea
De unde mâine, Doamne, spre Naștere
intrăm

pești sihaștri

Când voi Pleca de-Aici spre alte zări deschise
Nesomnului meu mare și îndumnezeit
vor înflori caișii poemelor nescrise
vor arde cai de stepă în foc neîmblânzit

O stea se va desprinde și-mi va țipa tăcerea,
din Mare pești sihaștri spre Ceruri vor urca
iar cântecul uitat când m-a-ncăput Durerea
stârni-va avalanșe și Munții vor dansa

Așa-mi visez căderea, Căderea în Lumină
chiar de nu toate-acestea curând s-or împlini
dar știu că Undeva mi s-a deschis Grădină
și-Acolo în sfârșit, o Doamne, voi Dormi

UȘA CU CHEIA DINCOLO

Răs-Cruce, Doamne, peste tot ...
 drumuri, cărări, poteci s-abat
 se-ntorc la stânga, la dreapta
 înot
 și bat să mi se deschidă și bat
 și caut să aflu și caut mereu
 prin oglinzi și prin ziduri m-ascult
 să m-audă-n sfârșit Dumnezeu
 să mă vadă că-s treaz dedemult
 să-mi întindă o rază căci Noaptea
 cu labirinturi mă-ncearcă întruna
 noroc că veghindu-mă Cartea
 încropește în mine furtuna
 mi-e sete de somn lângă Tine
 să-ți pot povesti ce-am făcut
 ce-a fost rău și deșart
 ce-a fost bine
 în timpul repetat și prea scurt
 și când împăcat vei deschide
 lăuntrului meu Ochiul ceții
 voi ști că Lumina va râde
 topind toată mizeria vieții
 ureche să am pentru-Acolo
 și ochi să pătrund mai Departe
 Ușa cu Cheia Dincolo
 Poarta cu cifrul lui Șapte

în drum sunt spre Tine și strig
oprind câte-o stea căzătoare
căci, Doamne, mi-e cald și mi-e frig
de-atât timp călcat în picioare

PATIMILE

(pe dinlăuntru Toate îmi iau foc)

nu-i plictiseală, Doamne, și nici leac
în starea mea pe Scara de Serviciu
ci gândul nemilos că-i prea Devreme
să îmi devină Suferința viciu

sunt obosit cum n-am fost niciodată
și scârbă mi-e de tot ce se întâmplă
și simt cum se apropie de tâmplă
aripa unei clipe preacurată

n-am Unde să mă duc și nici n-am Loc
nici ce să fac cu viața mea cuminte
pe dinlăuntru toate îmi iau foc
pe dinafară frigul mi-e părinte

e Noaptea lungă, Somnul o povară
cu toate că mi-e somn și aer n-am
cu Sfinxul care trece pe la geam
și-mi face semne ca să ies afară

PATIMILE

(numai Domnul însă știe și mă vede)

vin spre Tine, Doamne, vămuit de ani
trebuia deja să fi fost Dincolo
datoria însă de a face bani
mă oprește să mai umblu
chiar de colo-colo

m-am făcut cuminte și băiat de casă
mă-ntăresc cu Glasul celui din Pustie
mă închid în mine
când de toate-mi pasă
și-am deschis să plece Doamna Poezie

am pierdut Partida după cum s-ar crede
sunt teatral acum, serios și grav
numai Domnul însă știe și mă vede
că sunt inutil și prostit, bolnav

da, bolnav de boală și bolnav de stele
și bolnav de cele ce se-ntâmplă-n jur
și bolnav de Tine și de ale mele
și de neputința de-a mă doare... Jur!

eu nu știu, Doamne, Unde Ești prin Ceruri

Preotului Costinel Voineag

Drumul Luminii ! labirintic drum
ce-Acolo Sus m-așteaptă și mă-mbie...
da, sunt bogat, o, Doamne, și nebun
de fericit în neagra-mi sărăcie!

de-o sete fără seamăn mi-e sufletul cuprins
și-un dor fără limanuri mă cheamă sub copite
că Marea se revarsă în sângele-mi aprins
de Ochii Tăi corăbii ce vin neobosite

dar uite, Doamne-al meu, Legi nepătrunse
din Necunoscut mă împresoară
de numai Morții știu ce Porți ascunse
mă vor simți când voi veni de-Afară

eu nu știu, Doamne, Unde Ești prin Ceruri
Tu m-ai uitat și m-ai silit să sper
și mi-ai luat și somnul ca să descopăr seruri
să-ți vindec Îngerii ce-n oameni pier

născuți fiind din apă și pământ
prin Ochiul nenăscutului sihastru
întrăm dintr-un Cuvânt în alt Cuvânt
ca să putem zbura mereu din astru-n astru

dar ce-i de-Ajuns? și ce-i Adevărat?
vânat de alte patimi, de-alte toamne
sunt tot mai risipit și-nfometat
de Poezie și de Tine, Doamne!

și dacă-n mine se strecoară Altul

prietenilor mei din Mărășești...

și de-s bolnav ce mare suferință
și de n-am bani și ceilalți nu mă plac
și dacă-mi ți pă toate în ființă
Te Rog, Iisuse, învață-mă să tac!

și de sunt trist de ce s-adun otravă
și de-am dreptate pentru ce să jur
și de mă supăr și țișnesc în lavă
Te Rog, Iisuse, învață-mă să-ndur!

și de-s bătut cu pietre în cetate
și de-s apus de soare prea Devreme
și dacă mă prefac că-mi sunt curate
măștile zădărnice mele

și de stau treaz să îndulcesc păcatul
ce mă-mpresoară fără să îl chem
și dacă-n mine se strecoară Altul
ce nu-l hulesc dar nici nu îl îndemn

și dacă toate astea la un loc
și altele ce-mi pregătesc Ieșirea
pornesc spre mine ultimul soroc
Te Rog, Iisuse, învață-mă Iubirea!

EU, DOAMNE, ȘTIU CĂ ȘI ACUMA SÂNGERI

până și Suferința este o minune
de-nduri ca Iov și nu acuzi când ceri
când revelat în Opere Postume
înveți visând să mori, murind să sperii

ascult durerea ca pe-o simfonie
curgând din Cerul-uger; din Potop
să gust cu picătura apă vie
și-aromele culorii strop cu strop

de trec prin mine Păsările-Îngeri
și Cai se-opresc sub pleoape-adulmecând
eu, Doamne, știu că și acuma sângeri
în timp ce urc pe Cruce stând la rând

și mai știu, Doamne, c-am în palme cuie
cu care te rănesc în timpul rugii
de-aceea vreau să cred că dragostea mea nu e
decât motivul iernii când plâng fulgii

eu am să-ți bat neconținut la Poartă

coboară, Doamne, stai de-a dreapta mea
Te roagă și cunoaște-Te prin mine
să plângi un veac pentru eroarea Ta
în drumul nostru nesfârșit spre Tine

căci dac-ar prinde Lacrima culoare
și muți de-am locui, Doamne, Cuvântul
tot ce-am călcat cu scârbă în picioare
tot ce-am ucis cu dorul și cu gândul

n-ar fi nimic pe lângă ce-o să vină
n-ar fi nimic pe lângă ce ne-așteaptă
chiar de e strâmbă Poarta spre Lumină
eu am să-ți bat neconținut la Poartă

de-aceea Plec și Urc în piramidă
răstălmăcit de pietre funerare
Acolo unde Hoții stau să prindă
Eternitatea prin spărturi fugare

Amin zic Nouă, reîntorși din Drumul
Urechii unui Ac prin care poate
Nu a trecut definitiv decât doar Unul
Ce nu cunoaște Început nici Moarte

NUNTA CONTINUĂ

(fragmente)

A. Ieșirea din Geneză

III.

7. Vă mulțumesc Prieteni
că ați cântat și ați dansat cu mine Acolo
uitând de Voi așa cum și eu am uitat de ale mele
când vedeam încolțind în inima voastră
și în ochii voștri sâmburii trezirii;
Și credeam într-o nouă împlinire
când buzele noastre
sorbeau împreună Dimineța Dragostei
pe care Viața ne-o întindea cu atâta frenezie

8. Ce Eram și ce Însemnam
și cum arătați Voi
când am ieșit din valuri întremat?
Ci – iată-ne!

9. Sunteți frumoși Prietenii mei!
Sorbind însetați
ochii mei obosiți de prea lungă odihnă
abia se obișnuiau cu unduetoarea voastră urmă;
Și chiar dacă nu Voi mi-ați dat Speranța
prin Voi am câștigat
și chiar dacă nu Voi mi-ați deschis inima
prin simpla voastră întoarcece am devenit Om!

V.

12. Atunci

am început să cânt și să dansez
gol ca David pe treptele apelor
cu toate că nu știam ce fac
nu știam ce simt cu tot Cerul
ce-mi inunda lăuntrurile
dar mi-am zis că merit să încerc orice
că trebuie să mă agăț de ceva
și până la urmă ați văzut și Voi,
am Învins!

VI.

13. Când v-am întrezărit nesiguranța pasului

și acea imperceptibilă înclinație spre mine
toate ale mele s-au pornit
cu o și mai mare sete de Voi
cu o și mai bogată încredere
înfiorându-mă dintr-o dată
ca un arc de dor din Curcubeu-Legământ
într-o reverberație amețitoare
revărsare totală spre materia din jur
încât Cântecul a devenit Rugă-de-ardere-de-tot
și dansul legănare-cu-miros-de-prunci

14. Într-Adevăr fericit eram Prieteni!

Și mai mult
când v-am văzut
spre mine schițând întâia mișcare proprie
primul gest de zâmbet

Orizontul s-a desfăcut în mii de orizonturi
 și am văzut –
 O! dacă ați putea să vă imaginați! –
 am văzut Lumina-fecioară
 în Aerul impudic dansând
 sub pleoapa voastră înfiorată
 am văzut Viața dezbrăcându-se-n Voi
 și Duh de foc ridicându-vă-n picioare

15. Atunci am simțit
 că nimic din toate acestea nu poate pieri
 că împreună vom pleca
 ca un imn al binecuvântării rostogolindu-ne
 spre alte oarbe și jertfitoare stări
 să nu se piardă cel puțin nădejdea
 cel puțin credința unde locuim vremelnice

IX.

19. Ajutați-mă – strigam îngrozit
 ajutați-mă să ies din apă!
 Vai! Nu contează că nu a sărit nimeni
 să-mi întindă mâna
 atâta timp cât am simțit pe Mal
 însăși Iubirea chemându-mă în ajutor;

20. Dați-mi aer – gâlgâiam sufocat – dați-mi aer!
 Dar mi-a fost destul firul acela adăpostit
 sub metanie de vocale
 ca să rezist până ce am început să umblu
 cu fruntea lovindu-mă de ceruri

21. Luați din jurul meu aceste guri
ce se zbat între foame și temeri!
Dar n-am fugit și nu m-am ascuns
și de pe Mal le-am sorbit
privirea aceea îndelung resemnată de îndemnul
reîntoarcerii lor în necurmata luptă

22. Focul! O, stingeți Focul, mai strigam
acest Foc ce-mi linge Rămasul
și nimic nu s-a întâmplat
decât că au început să-mi crească
aripi de marmoră
în timpul sfâșietoarelor dureri
dar am izbutit să mă smulg
să-mi continui Drumul

23. Acum
acoperindu-mi cu dragoste rănile presimțite
continuam să strig:
întindeți-mi mâna
hăuri se nasc înaintea trecerilor mele
crăpând pământul în geometrii fantastice
dar singur am sărit peste toate
cum n-aș fi crezut că am atâta tărie
și când am ajuns cunoașterea Pajiștilor edenice
ȘTIAM DEJA că nimic nu mă va putea înfrînge
cu toată căderea în păcat
că Totul se poate
până și reîntoarcerea în Viitor

X.

24. La Început
mai stăteau agățate de mine
câteva zdrențe rămase din încăierare;
Le priveam mirat
ca pe ceva ce nu-mi aparține...

25. Aruncându-le
mi-am privit trupul supt de apă
și dacă altădată
(oare când altădată?)
mi s-ar fi părut strâmb și dizgrațios
acum mă găseam Frumos;
O! dacă ați înțelege
dacă m-ați înțelege...
Da!
Eram Frumos Prieteni
Frumos și
Întreg!

XI.

29. Ca un foșnet de rouă
în amurguri magnetice
mă simțeam înfiat de imagini sonore
trupul meu luând forma ecoului repetat...

B. Intrarea în Dragoste

XIII.

35. Pentru că dacă Astăzi
suferința-mi ia formă
și crește ca un gheb
pe rănilile ce par adormite
numai Sufletul
poate pluti în sfârșit eliberat
de balastul atâtor neștiute Treceri
ce mi-au îndoit genunchii
dar nu m-au umilit în fața Sfinxului

36. Iar Voi ce sunteți dacă nu mlădițele Luminii
prin care trec anii rădăcinilor Timpului?
Și ce altceva mai de preț
decât înțelegerea voastră
pentru ceea ce sunteți cu adevărat
mai poate pune în cumpănă urma Zilei de Azi
cu amprenta Zilei de Măine?

37. Și este aceasta puterea sub care rezist
pe trotuarele efemerului veșnic
ca și ceea ce mă trimite spre Voi
cu brațele desfăcute
jurământ reînnoit întruna
ca să vă pot vedea ridicați în proprii voștri ochi
precum niște oaze în inima deșertului

XIV.

40. Fie-Vă Toate ca o imensă Rugă
 în spatele unor icoane de aer și lacrimi
 unde îndoielnică pare fuga spre Centru
 fără să se știe că astfel li se va pierde urma

41. Întorcându-mă dau da Voi și nu mă încumet
 a răscoli cenușa atâtor disperaște
 chiar dacă asta m-ar ajuta să mă înalț
 în suferinzii mei ochi...
 O! Până la urmă
 ce pot însemna eu fără cântecul vostru?

42. Căci nu roadele acestea
 urmăresc în prealungile toamne
 ci rămânerea mea chiar și sub copitele vântului
 sau mugetul ploii
 când vă este prea frig
 sau vă crapă buza de sete

XV.

43. Încolo
 eu ce să vă spun?
 Și cum să mă adăpostesc în gândurile voastre
 ca acolo în genunchi
 ca un Ioan al Pustiei
 să vă eliberez Sufletul
 pentru mai marea și curata îngăduință
 a sufletului meu?

44. Și cum să vă arat că Voi
nu sunteți nicidecum vinovați
ci mai degrabă speriați și uimiți
de cântecul acela mare
visat uneori când spartă este lumea
și Dumnezeu întră să ne mângâie
cu propria noastră neputință?

XVII.

48. Și iar întorcându-mă dau de Voi
ca și cum aş intra într-o oglindă opacă
iar dacă Acum petrecându-vă unii pe alții
prea mirați de ce-ați putea ajunge
și cântărind fiecare imagine în propria voastră
lumină

înțelegeți dintr-o dată
că este zadarnică teama ce prăsește
vremelnice cuiburi

49. Și asta încă nu e de ajuns crezului vostru din
urmă
plămădit după atâta timp ca un leac zodiacal
deasupra îndoielilor ce vă apasă

50. Așa că nu ajunge în a prinde ca-ntr-un insectar
faptele bune sau rele
ale voastre sau ale celor din jur
căci nu faceți altceva
decât să alungați din nou pe Creator

ce încearcă măcar pentru o clipă
să vă pătrundă în suflet

52. Ce-ar fi zumzetul ce vă înconjoară
dacă nu aripa din înălțarea liniștii voastre?
Crezând numai în clipa de față
entuziasmați de trăiri iluzorii
de aplauze înregistrate
și făcând din orgolii
temelia existenței voastre
nu veți reuși decât să vă alungați
Îngerul ce vă călăuzea spre Cuvânt

XVIII.

53. Spunând acestea
nu înseamnă că eu aș fi mai presus
de Sufletul vostru
ci poate cu o presimțire mai înfricoșat
de adâncimile ochilor voștri
aceste răni uimitoare ale Universului
în care mă scald ori de câte ori
mă fac vinovat de prea multă mânie
sau de prea puțină iubire

54. Și mai știu că și Voi trăiți aceeași stare
în clipele voastre de singurătate
deci nu plinătatea păcatului
sau repetarea greșelii
mă înfășură ca pe-un prunc sihastru

ci Sfînxul din spatele Porții
care fără a cuvînta ceva anume
plînge încontinuu cine știe ce întrebări

XX.

59. Într-adevăr
iau aminte la toate câte vă împart
grijile vieții voastre
și mă bucur a vă ști lăsați Unul-Altuia
deci Voi nu vă sfiți a vă contopi
țipătul lăuntric
ce purta până Ieri nume de Cîntec
cu acest cîntec ce poartă azi nume de Țipăt

XXI.

60. Și cum veți deveni Altfel
dacă nu descoperindu-vă singuri
chiar și în vrăjmășia pentru viață
tocmai dintr-o prea adorație de ea
tocmai acum în fața propriilor voastre oglinzi
unde intrați atât de rar și atât de speriați
în ultima vreme?

61. Iar dacă dincolo de Oglinzi
o singură Privire
un singur Auz și o singură Vorbă
stau să vă adune faptele
uite și pierdute în bătațiile cu Sinele

este de ajuns pentru a vă salva Sufletul
de căderea în capcanele Apusului

XXII.

62. Și chiar dacă eu – asemenea Vouă
pribeag prin Marele Imperiu al Dragostei
vin cu o aceeași patimă de cunoaștere
nu fac altceva decât să strâng în mine
toate cele ce sunt spre ardere continuă
până ce fumul lor va trezi Cerul
până când Crucile vor înmuguri în inimile voastre
și toiag de sprijin se vor preface
în mâinile Pământului

63. DECI NU CÂNTECUL ACESTA
să vă înlesnească Drumul spre inima mea
ci viața voastră să-mi fie cunună Drumului meu
și nu dragostea mea să vă-nduplece dragostea
de care știu că sunteți în stare
ci Voi,
Voi care nu sunteți altceva
decât Cel-Mai-Frumos-Dintre-Cântece
să-mi fiți leagăn de aducere-aminte
în Nunta Continuă

DISPERANȚE (2)

întotdeauna tresare în mine un soi de cârtire;
 stau ca pe o muchie de cuțit
 cu ștreangul, cu sabia, cu prevestirea
 deasupra capului;
 nu vreau, Doamne,
 nici frică nu-mi este
 și nici păcatul gândului care mă încolțește
 nu mi-l atribui cu seriozitate
 pentru că oricum eu cred în Tine
 dar la fel ca Toma
 vreau să stăm de vorbă cu cărțile pe masă deschise;
 taină o fi, dar dă-mi însă dreptul Fiului
 de a merge spre Tine și înapoi
 nu numai înainte;
 căci mă tot întreb
 ce făceai Tu, Doamne, înainte de a te apuca
 să faci ordine în Haos?
 Doar Început și Dintotdeauna?
 finit nu este, ci doar spațiul care nu se sfârșește
 niciodată
 atâta timp cât mereu te gândești la un Zid
 care oricât de gros ar fi
 Dincolo trebuie să fie Altceva;
 fără iubire, iarăși, nimic nu se putea împlini
 Iubirea stârnită de energia Cuvântului
 Pe care a trebuit să-L pronunți;
 cu cine Vorbeai?

ce-a fost înainte de Haos
și ce-a fost înainte de Înainte
Singur nu puteai fi, pentru că nu Te văd
vorbind singur;
și dacă răsună Cuvântul și încântă universurile
Iubirea însămânța Viața în mișcarea-i fără de
maluri;

Iubire și Mișcare!
și Punctul din care s-a Plecat;
ca să pleci însă, trebuie să ai de Unde Pleca
și locul acesta trebuie să aibă vecini
și vecinii alți vecini...
Of, Doamne...
îl las pe Toma și mă retrag în Ioan;
cel puțin mă aleg cu Iubirea;
Noapte bună, Doamne!
numai că Măine, tare mă tem,
o voi lua de la capăt;
Bună dimineața, Doamne!

UNDE-MI ESTE LOCUL, CLIPA

Unde-mi este Locul, Clipa
de sunt sfâșiat în două?
îmi tot caut, Doamne, -ntruna
Luna plină-n Lună nouă

prea frumoasă este Viața
și bogată ... Legi deșarte
mă trimite când Aproape
mă primește când Departe

retrăiesc doar amintirea
locurilor de popas
de aceea nu-mi țin minte
anii ce mi-au mai rămas

de aceea sunt străin
și uitat și dat deoparte
de aceea nici nu-mi este
frică de această moarte

de aceea parcă nu-s
și în plus sunt pete tot
și mă uit mereu în Sus
și mă doare ce nu pot

ca-ntr-o lume ireală
de simboluri și de vis
mă învârt în așteptarea
Nașterii ce mi-a fost scris

SĂ TE DESCOPERI

Să te descoperi!
 Adică să rămâi gol pe dinlăuntru
 fără nici un simțământ de rușine
 sau de scârbă,
 să dai la o parte visele și speranțele
 ca pe o mângă ce te-a orbit până acum
 să decojești Iubirea ca pe o păstăie
 să diseci pe Aproapele tău
 și așa să umbli despuiat
 începând din fața oglinzii
 până în spatele întunericului
 azvârlind în jur cu ideile
 și dorințele și toate trecerile
 în care ai crezut cu deșertăciune,
 iată, Doamne,
 că nu ai bănuir niciodată
 de ce este în stare Lutul însuflețit,
 așa că bate palma și recunoaște
 că la marea-ți Operă
 ai uitat să treci erata
 pentru o a doua reînviere în duh

ÎN VAN CĂUTAT-AM GÂLCEAVĂ CU TINE

În van căutat-am gâlceavă cu Tine,
Doamne,
Întrebările mele doveditu-s-au
picături de ploaie căzute în ocean
îndoielile mele trepte coborâtoare
și nicidecum suișuri
Te-am purtat în gândurile mele
cu simțire și dragoste
uitând însă, Doamne,
să te caut Acolo Unde Tu Erai
Dintotdeauna,
în sufletul meu rătăcit
de-o parte și de alta a Zidului,
fără să-mi dau seama
că Te trăiam deja
că te purtam fără să știu
în gândurile mele
în îndoielile și întrebările mele,
în toată desfășurarea mea
pe întinderea Zilei și a Noapții

și nu-mi găsesc în Lume nici un rost

Poetului Paul Spirescu

Lasă-mă, Doamne, să pătrund în Taină
să aflu înainte ce-am mai fost
căci mi-e atât de grea această haină
și nu-mi găsesc în Lume niciun rost

Ce vină port de-n calea mea se-adună
răscrucile ce-n două mă despart
de ce atâta întuneric în Lumină
și fără fund paharul ce mi-ai dat

Și până când mă lași să fiu truditul
până și-n ochii celor foarte dragi
și câte vieți mai am până sfârșitul
îmi va rosti Cuvântul care-L taci?

ȘI PENTRU CE ATÂTA MOARTE-N URMA MEA

în Ce și-n Cine să mai cred
Unde să plec sau Unde să mă-ntorc ?
pe unde umblă Ultimul Aed
și Parcele pe unde, Doamne, torc ?

spre care Vămi ne îndreptăm cu toții
și care-i plata noastră de-om afla?
când mă vor vizita în taină Hoții
și pentru ce atâta moarte-n urma mea?

vezi, Doamne, de o viață Te răsfăț
cu întrebări rebele în aldine
de-aceea cu iubire mă agăț
de Dorul care duce înspre Tine.

GOLGOTA DIN ULTIMA TĂCERE

Binecuvântat sunt, Doamne! Mă supun
răzvrătit cu sufletul pe dinafară
cred că, Doamne's ultimul nebun
de-accept viața zilnic să mă doară

și îmi zic c-așa îmi este scris
și-i firesc tot ce mi se întâmplă
pân'la urmă totul este-un vis
ireal de mii de ani sub tâmplă

Doar nesomnul totuși ce îmi duce
în Ecou tot ce îmi stă-n putere
îmi sfințește lungul drum spre Cruce
Golgota din ultima tăcere

unde Nimeni nu știe Nimica Niciodată
Niciând și Niciunde ce-a fost ce va fi
Nicăieri Nicidecum Nicidecât ne'ntinată
se urcă în noi greșeala de-a Ști

ȘI IA-MĂ LÂNGĂ TINE-ACOLO SUS

Alungă, Doamne, gândurile rele
ce fără veste vin și-mi dau târcoale
și se strecoară ca niște rebele
dorințe și revolte ancestrale

Alungă-l pe Acela din pubele
ce se transformă rînd pe rînd supus
alungă Doamne gândurile rele
și ia-mă lângă Tine-Acolo Sus

Și dintre stele care cad din Stele
oprește-mi una când mă vezi răpus
de boli, de vicii sau de alte rele
de alte cruci sub care m-am supus
Și dă-mi să port doar Crucea Ta, Iisus!

PREFAȚĂ

N-am aflat încă multe
 ce-am aflat sunt lucruri mărunte
 ce n-am înțeles este de ce niciodată
 nu mă satur cu viața ce mi-a fost dată
 de ce bănuiala mă roade mereu
 că Timpul acesta nu este al meu
 și Locul în care trăiesc și aștept ca să mor
 îmi este străin și toate mă dor
 de ce nu m-acceptă cei din Lăuntru
 și cei de Afară mă invită să intru
 de ce-mi este silă și totuși rămân
 iubirea în altă iubire s-amân
 de ce până și aerul cu sete mi-l mușc
 și ca-ntr-un război permanent îmi împușc
 vise-coșmar și speranțe-otravă
 ce se prefac în fluvii de lavă
 de ce mi-e moral chiar gândul zălud
 și nu mi-e rușine în sufletul nud
 și nu știu de cine sunt împins înapoi
 să vă aflu dinainte să mă rog pentru voi
 de ce îmi continui drumul pervers
 bântuit de fantasme topite în vers
 și trupul mi-l pierd în inutila-ncercare
 de-a veghea timp netrebnic în scăldătoare
 și sufletu-mi plânge căutându-te Doamne
 taina să aflu din repetatele-mi toamne

căci Tu, numai Tu dintre martorii mei
zilele-mi strângi și nopțile-mi iei
și mă tragi de urechi să nu uit să mă-nchin
când spre mine vin gânduri ce nu-mi aparțin

Înzidire

Doamne!
 câte nu aş avea să-ţi spun
 dar către Cine să vin
 către Cine să-mi crească aripile
 şi Cui să mă rog
 de salvarea Sufletelor noastre
 când întunerice s-a făcut în Lumină
 şi nu mai găsesc Casa din Clipă
 de atâtea şi atâtea rebuturi
 ridicate la rang de necesitate

o! Sufletul meu!
 Sufletul meu dacă ar ştii să vorbească,
 precum un petic de iarbă să ţipe
 în întinderea săracă a zăpezilor,
 Sufletul meu răvăşit încontinuu
 de rănilor prelunge,te,
 fără Aer,
 tot mai singur,
 bolnav de cuvinte străine
 înfricoşat de îmbrăţişări goale
 Singur peste Tot
 negăsind loc nici măcar pentru Linişte
 nici măcar pentru Împăcare
 şi Lăsare-în-Pace
 hăituit Sufletul meu
 din Azur
 Unde să mă Duc

Unde să mă Întorc
Unde Locul de Casă
și Locul de Suflet
Unde Locul de Dragoste
și mai ales Locul de Speranță ... ?

și de ce ne este încă
Frică de Moarte?
și de ce să-i plângem
pe cei deja sub Zodia Lacrimei?
și de ce atâtea regrete
după Plecarea Lor în Lumină?

adânc uitați-vă în Sufletul vostru
și veți vedea că în afară de fuga oarbă
după putregaiuri și rugină și inutile lucruri
altceva vă iluminează Drumul
spre Sufletul Zilei de Măine

ȘOAPTE MĂ-MPRESOARĂ, ȚIPETE MĂ NING

Nu mai este ziuă, nu mai este noapte
una câte una stelele se sting
și îmi face semne Cineva, departe
șoapte mă-mpresoară, țipete mă ning

Cine Doamne-mi fură visele pe rând
cine-mi umple ziua cu prea multă noapte
cine mă pândește ca pe-un hoț în gând
cine mă iubește Undeva Departe?

Mi se pare numai? Urc, cobor, abdic?
Ei, fir-ar să fie! Unde-i Ziua, Noapte?
S-a ars siguranța, mă-ntorc în Nimic
Unde scrie Domnul pe nisip o carte

Încredințare

Tot îndepărtându-mă de Tine
am devenit o catedrală,
tot fărâmițându-mă
între datoria morală și facturi neplătite
între patimi mărunte și păcate celeste
între grija zilei și iubirea de copii
am uitat să mai intru la Altar
am ezitat să mai aduc jertfe
am amânat să alung păianjenii
și să mă închid înlăuntru,
m-am mândrit tot încăpățânându-mă
să fac lumină în întuneric
și iată-mă acum sub povara lutului
în aerul ce se subțiază
ca un scâncet de vioară,
neputincios că nu se deschide Poarta
la trecerea prin urechea acului,
gârbovit de greutatea
Dreptului Iov
dar emoționat ca în fața unui examen
când clipe țâșnesc din statui
și morile de vânt încep să macine
îndoielile

rugă păgână

adaugă
Puterii Tale,
Doamne,
credința că
mă vei putea ierta
căci nu mi-e frică
să-mi suport pedeapsa
ci că la moartea mea
mă vei uita

repetând aceleași legi sub alte legi

ce să mai înveți și ce să mai faci
ce răscruci să-ți prindă inima în gheare
când în propriul suflet te auzi cum taci
și cum ți se zbate dorul sub zăvoare

unde pân'la urmă să-ți îndrepti privirea
cui să i te dăruie fără să te temi
când n-o să te schimbe niciodată firea
chiar dacă la Cina Vieții Tu ne chemi

ce să învățăm când le știm pe toate
repetând aceleași Legi sub alte Legi
când surprinși de visul care ne desparte
ne-mbătăm cu Moartea unde suntem Regi

oglinzi paralele

plec de la Centru în marș forțat
ca un soldat plătit doar să ucidă
extremele m-atrag și-înfrigurat
de câte pot să se întâmple în Oglindă

încerc un sentiment din alte lumi
cu alți părinți ce Haosul desparte
din foc remodelez primii Nebuni
și lutului dau viață după moarte

mă joc cu Universul ordonându-l
prin spațiu fără mal arunc semințe
și-apoi aștept să-mi încolțescă gândul
cu vechi iubiri în noile ființe

Până la urmă-n lupta asta surdă

Lungimi de undă, paralele și-o rețea
În care stau păianjenii la pândă
Când mă întreb ce am făcut cu viața mea
Și pentru care vină vor ca să mă vândă

A trece mai departe, vis normal
Până la urmă-n lupta asta surdă
s-ajung să cuceresc râvnitul mal
și-o ceată de nebuni să mă audă

să prind chiar rădăcini din aripi frânte
și nemilos să trag perdelele la geam
și seva Labirintului să-mi cânte
tot ce-am sperat când, Doamne, te chemam

renaștere

și cât mi-e scris din cale să-mi fie dat truditul
să mă suport, povară să fiu pentru cei dragi
și câte vieți prin moarte să trec până sfârșitul
îmi va rosti Cuvântul pe care Doamne-l taci?

Oaza din Ecou

Nu, Doamne, n-am să cad din nou
În cursa deplasărilor spre Centru
Ci ascultând în propriul meu Ecou
Și contemplând trecutul ca exemplu

Și alergând spre-o nouă epopee
Și călărind dureri după dureri
Mă voi retrage-n Căile Lactee
Și voi da foc la tot ce a fost Ieri

Și voi uita Prezent și renunțări
Voi alunga din mine tragicul și tristul
Voi trece peste hule și-acuzări
Să pot sta față-n față cu-Anticristul

Căci fiecare clipă-mi este-o oază
De întâmplări ce țipă în pustiu
De silă și de scârbă și de groază
c-aș pierde Moartea pentru mai Târziu

Ascunsul

pune-mă la încercare
și-ai să vezi ce-nseamnă zborul
dintre toate cele care
ți-au dus lipsa
ți-au dus dorul
eu, ascuns de multă vreme
chiar deasupra pleopei Tale
am dat drumul la poeme
seamănându-le-Ți în cale
și-au trecut de-atuncea clipe
încărcate cu de toate
unele au prins aripe
altele-au trecut în moarte
unele s-au stins de sete
altele-au mucegăit
unele și-acuma-s bete
lângă vreun îndrăgostit
unele zvâcnesc arar
altele-s de vânt purtate
unele-s pelin amar
altele-s de mult uitate
numai câteva din ele
ce-au ajuns sub haina Ta
și-au dat foc și-acum sunt stele
care cad în calea mea

aștept Glasul care mă îndeamnă

Îndrăznește! Cum n-aș îndrăzni
cum nu m-aș întoarce într-o altă viață
pentru clipa ceea când Tu vei veni
să mă pot Schimba și eu la Față

tot aștept de mii de nopți întruna
și veghez și-mi pipăi răsuflarea
și ascult cum toarce-n geamuri Luna
cum cresc munții și cum geme marea

și-alungând din suflet fiara teamă
pe-ntrebări culcat ca într-o urnă
aștept Glasul care mă îndeamnă
să n-adorm la Cina cea din Urmă

sunt cuminte Doamne...

nu mai scriu Părinte, nici nu mai citesc
nu mai fug de-Acasă, nu mai bat la Porți
Lutul nu îmi cade, aripi nu îmi cresc
și mă pierd cu târfe printre răi și hoți

nu mai caut ceartă, nu mai trag la sorti
nu mai simt chemarea, nici nu mai tânjesc
sunt cuminte Doamne, mă strecor spre Morți
să-mi aduc aminte cum să mai iubesc

vremile-s de vină? Voia Ta-i cumva?
trebuia din toate să se-ntâmples Totul?
mi-ai lăsat doar șansa unui Cineva
care să câștige pentru mine Potul?

cărările ce îmi petrec ființa

cum focul în tăciune stă la pândă
cum roadele din floare nu cobor
asemeni eu cu inima flămândă
aștept iubirea ta ca ultim zbor

în vers să torn cuvinte nerostite
și în culori să-L prind pe Dumnezeu
să fii aceeași Mare ce mă minte
și-același Munte care-l urc mereu

voi adormi atunci și dintre toate
cărările ce îmi petrec ființa
doar una să mă-mbrace cu nemoarte
să-mi întărească visul și credința

doar una care n-are nici un nume
și nu lasă în urmă nici o Urmă
cade în mine dintr-o altă lume
cum cade-n noapte raza de lumină

atât deșert în care n-am unde să m-ascund

am obosit ... Iubire de Aproape
și facere de bine și dorul ce mă-mparte
și sufletul din care-am lăsat să se adape
pe cel lipsit de Domnul și urmărit de Moarte

ce ieftin m-am vândut și cât de mult!
Și palmele primite și șuturile-n fund
și pierderea de timp când n-am vrut să ascult
atât deșert în care n-am unde să m-ascund

vai mie! chiar aş spune de nu aş ști urmarea
de nu aş ști răspunsul ce-l bănuiesc... de-aceea
mă urc în steaua care-mi orânduie cărarea
spre ușa cea mai strâmtă. Tu, dă-mi Părinte cheia...

Cruci și jertfe, rugi și ruguri

toate-mi sunt deopotrivă
și pe zi ce trece Domnul
căruia aproape zilnic
întrebări i-am înălțat
plictisit de îndoiala
de care se plânge Omul
în aceeași îndoială
fără milă ne-a uitat

încercarea ce de vremuri
ne-a fost lecție de viață
cântecul de liberatate
ce în frâu ne-a tot ținut
visul dat spre-a înțelege
semnele-mbrăcate-n ceață
și speranța de-a ne lua
drumul de la Început

toate acestea și'ncă alte
cruci și jertfe, rugi și ruguri
printre care căutat-am
semnul vieții ce ne-ai dat
sunt în gena pământească
îngerii rămași în muguri
sunt în chip și-n har o mană
din întâiul alăptat

Capitolul III

**AM FOST CÂNDVA
ȘI VAGABOND ȘI REGE**

știi doar c-am fost cândva și Vagabond și Rege

mă las purtat de-o vreme între Nesomn și Rugă
consum mâinii de-o clipă cu spaima mea mă-ndes
și nu găsesc nici Pace și nu-ndrăznesc nici Fugă
în Labirintu-acesta de patimi și regres

aștept să mi se-ntâmple ce ieri nu mi-a fost dat
Blestemul Legea Dorul le port în fruntea Vieții
pe cânt Tu rămâi Toamna și Visul meu curat
și-un sân întreg de Aer în ceasul dimineții

Plecarea nu există – Tu știi această Lege
când Îngeri blonzi stau pază Iubirii – uit și plâng
Știi doar c-am fost cândva și Vagabond și Rege
chiar Sufletul de astăzi va da curând în pârg

dar sunt Blestem azi, Doamnă, cum n-am fost
niciodată
și nu mă doare trupul pe cât mă doare Plinul
și nu mă frânge Moartea cât Viața mea jucată
cu zaruri măsluite când mi se ia Seninul

Acum Statuie-Umbră între aceleași Semne
îndoliat și singur bolnav și părăsit
înfășurând în verbe un Dor ca să mă-ndemne
spre noi Dureri și Nașteri pierdute într-un Mit

Sens interzis

Adevărat vă spun
că mă doare Sufletul
Domnilor Doctori!
Bronhiile?
O! niște trepte spre Cer
truditele mele afaceri
cu patronii fabricilor de Aer

Vino, Iubito,
și fă-mi o cafea, haide
adu-mi vinul, țigările
toate lucrurile interzise
vino, Iubito,
în Noaptea asta vom avea oaspeți
de seamă
în Noaptea asta ne vom îmbăta
cu Poezie și Dragoste!

Încolo, Durerea...
Înțelegeți, Domnilor Doctori?
Durerea
de a sta cu Ușa deschisă spre
Suflet
și de a nu putea
pătrunde

DISPERANȚE

Moto:

*“Ce importanță are dacă m-am apărat
sau nu ? Nu cuvintele te apără. Nu mai
dau doi bani pe ele. Faptele singurele...
Căci pentru ceea ce n-ai făcut, n-ai vrut
sau n-ai putut face nu există iertare.”*

(Augustin Buzura, Orgolii)

I

Cufund mâna în Umbră
și strâng
și strâng
până când Durerea
devine Una

II

Ca un motor pus pe oceane de tablă
se-auzea inima firavă
troznind între
Clipe

III

Nu era așa de întuneric
și totuși nu puteai să faci un pas
fără să te lovești de lacrimi

IV

Dincolo ?
Doamne,
Când vei deschide Porțile Îndurării
ca să putem intra în Moarte
ca în pântecul Mamei?

V

dintr-o dată
a venit Toamna
cu glasul îmbătat de arome
și m-a strigat
din lăptoasa ceață:

Constantin alDorului,
Constantin alDorului,
mi-e frig ! ...

VI

Toamna,
Prințesa Spiritului !
Singura dintre anotimpuri
care se dezbracă de materie
înaintea dragostei
cu iarna

DRUMUL

Pace ție, Constantin Ghiniță,
Apa stelei pururea rodește
Drumul între Crâșmă și Troiță
Obosit de moarte se târăște

Dragostea-i un lanț de sărbătoare
Clinchetind pe fragedul tău trup
Și nu știe nimeni cât te doare
Hibernatul în același stup

Ceața se ridică la Răscruce,
Umblă-n suflet paznicii de casă
Și înjură sfânt și strâmb fac cruce
Și nu văd cum tu te sui pe masă ...

SCARA DE SERVICIU (XII)

(fragment)

Moto:

*„...adesea mi se părea că e mai bine să
dormi, decât să fi fără tovarăș, decât să
aștepti atât. Și ce să faci în așteptare și
ce să spui? Nu știu. Și de ce să fii poet
într-un timp netrebnic?”*

(Hölderlin)

Cu fără auz și fără vedere
întocmește-mă din nou, Doamne,
întortocheat sufletul meu prelungește-l
și nu mă lăsa pradă Argorei de fals

Căci nu în numele Tău
și nu slujindu-mă de plângerile lui Iov
îngenunchiez mânia ca durerea-mi
să mă ungă cu Adevăr
în fața Acuzării

O, cine știe dintre noi mai bine
ce înseamnă să scrii în teroare
Și cine ne privește până în străfunduri
Cu înțelepciune și îngăduință în

Suferința de a umbla cu Steaua
pe o frunte de gheață?
Să scrii în teroare ...
să cauți loc, să poți răbda,
să ții, să plângi, să minți
și mai ales să poți Rezista
pentru a nu pleca înainte de a fi trecut
prin toate vămile măștilor

Iată dragostea mea, Poezia,
Singurătatea, tristețea, dorul
încolăcindu-se toate ca niște șerpi flămânzi
în prăpăstiile sufletului,
iată, iată neiertatele mele fărădelegi
față de cei care mă acuză, mă înjură
și mă terfelesc prin noroaiele limbii,
calvarul bunelor maniere,
ca o chingă etica,
ca un frâu nobila datorie morală
ce prind viermi în Aromă
Iată, iată toate acestea care vin din iubire,
Iubire de care nu ai nevoie până la urmă
care te leagă, care-ți torturează bruma de libertate,

care te obligă să ierți prostia și chiciul
și răutățile zilei
și pe toți cei ce te arată cu degetul
pe tine, Nebunul Cetății,

iubirea mamoș-chiuretă
până ce sufletul se ascunde speriat
în singurătatea propriei tale însingurări
Să scrii în Teroare!
Să despoi noaptea de lumină ca pe o
femeie de stradă
să Fugi
să faci o mie de lucruri interzise
pentru că există ceva în tine mai presus
de Normele Cuștii
să găsești Luna dormind sub pernă
și Pasărea-dimineților ciugulindu-ți
geamul-oglină retrovizoare,
să nu te lași vrăjit de cuvinte aurite
să stai - să stai mai ales Aici,
Aici unde nimeni nu dă o para chioară
pe facerile tale
și să poți privi toate acestea
de la înălțimea Minunii,
Aici unde din motivul Binelui,
Dumnezeu știe cum,
ți se fură permanent din plusul Splendorii
din Sfânta-Rană a prelungirii Agoniei
ca si cum înțelepciunea
ar fi o tarabă de unde se pot cumpăra
leacuri pentru Fericire

Să scrii în Teroare!
Să vrei să zbori pe lângă aceste chipuri
cu riduri sub formă de lanțuri

și să rămâi cu Poezia,
această Fecioară cu sâni de stepă
și suflet de munte,
singurul tovarăș spre imaginea
din cercurile apei învolburate
de aruncările pietrelor

Să scrii în Teroare!
Sfințirea dintre Aici și Necesitatea Sfântului
Blestem,
dintre a face duș cu hârtie
sub chefuri goale și săruturi bete,
diferența dintre Aici
și Nedormitele nopți – neîndestulatele
Porții de liber și imensa suferință
Searbădă
nedureroasă – plicticoasă
pe care ți-o întind toți cu amabilitate
și delicatețe – adică

reptilele Durerii târându-se pe
Treptele Scării de Serviciu
ca niște mici monștri de lux
cu teancuri de vorbe chinuite – teancuri
de poezie și muzică și măsluite articole
pro și contra
din strigătul lor neputincios
declamând prin saloane de fals
aduși ca niște extratereștrii ieftini
prin buzunarele școlilor de țară
locuri de muncă și

o! legătura cu oamenii – directa aplicare
a ștampilei artistice pe dragostea lor
declamativă
ca o altă diferență amară – dureroasă
când le-ai putea ierta Copiilor-Artei
toate păcatele în afară de
Neiubire

Să scrii în Teroare!
Nu în tristețe nu în înfrigurare
nu sub lacrimile fructelor Toamnei
ci în Teroare – înțelegeți Bunii mei
în golul din care se revarsă
fumul vulgar nici măcar otrăvitor
al deșertăciunii
ca și cum totul s-ar limita
la închiderea ta
în nereușita și ura și meschinăria lor
ca și cum te-ai fi născut cu lanțuri
peste verbe

Teroarea de a scie!
Atâta timp cât nu te încorporezi
voluntar
în a ține de șase
în a trage sforile
și mai ales în a prinde sudoare pe limbă
și între palme.
Îndrăzneala de-a striga (o!
nu să acuzi ori să întinzi degetul

gestul care-ar putea însemna o pildă
 în plus
 o nouă minune
 o rară vindecare)
 ci îndrăzneala de a-i Ruga – uite
 pricepeți Bunii mei?
 mai lăsați-mă să fiu Eu!

Teroarea de a scrie!
 de a ți se impune păcatele altora
 de duzină
 care n-au nimic comun cu acel
 Cântec Mare al Dragostei

Teroarea Crucilor pe care trebuie
 să le porți
 ca un Moise al Imperiului – atașat
 special pe lângă Disperarea
 ce te apucă în ceasuri cu
 Ore diferite

Teroarea de a scrie în teroare!
 A fi acuzat – adică terfelit – călcat
 pe umbră – adică mânjit – batjocorit
 dat la o parte – adică
 Mai lasă-ne Domnule cu
 Poezia
 noi avem treabă – uite de pildă
 necazurile noastre și gândul
 la ziua de mâine

uite de pildă
 afacerile cu dragostea și cu pâinea
 și cu sufletul și cu viața
 lucruri reale Domnule – nu himere
 nu suferință zadarnică pentru lucruri
 ce nu ne încap – uite de pildă
 a trăi din furt când n-ai ce da
 copiilor de mâncare -
 uite de pildă
 salvarea prin minciună cinstită
 când nu poți ajunge altfel unde ți-e bine
 eheheei, Domnule – mai lasă-ne cu conștiința
 frumusețea pură
 adevărul
 iubirea aceea înaltă
 și alte asemenea chestii
 cum le spune? – utopice ...

Teroarea de a trăi sub telejurnale
 atomice
 de a înghiți conferințe și
 mitinguri și
 greve și
 lozinci
 Teroarea de a răbda nu Cântecul
 speciei în indiferență și disperare și teamă
 – ci urletul derivei umane
 urletul sinistru al suirii pe treptele involuției
 dezlănțuirea patimilor de rând
 date cu crema biografiilor de aur
 neagra spumă a atotcunoașterii

gândul sec – vidul cuvintelor
 listruirea sentimentelor
 Moartea umblând până și în Catedrale
 ca la ea acasă în haine de orb.
 Teroare de-al înțelege pe Hölderlin
 când se întreba pentru ce trebuie să
 fii Poet într-un timp netrebnic
 bântuit de Baudelaire când înlăcrima
 femeia ce arunca Poetul afară din
 Cetate
 chinuit de Esenin când se întreba

pentru ce trăim nu unde ne ducem
 de-Aici
 și îmbunat de Van Gogh când nereușind
 să vândă nici un tablou în
 timpul vieții
 ne-a lăsat moștenire Sentința că
 Arta nu se face pe bani.

Teroarea de a scrie în teroare!
 A nașterii tale aici unde nu încapi
 Aici unde nu ești altceva decât
 depozitarul tuturor îndoielilor
 și mizeriilor
 al viselor sterpe – suferințelor și
 fărădelegilor – aici
 pentru că a trebuit să te naști Aici
 (dar ce mai contează Doamne
 Locul de casă când

vina capitală este însăși Îndrăzneala
de a te naște prin fiecare vers
scris în Teroare) ...?

Teroarea!
Teroarea de ascrie în Teroare!
Fărăputința
fărămijlocul
fărăcalea și
fărășansa
de a ți se astupa Izvorul
de a ți se stinge soarele
de a ți se opri Gândul
sau de a fi jucat la zaruri
ignorând orice Lege care ar putea
prin violență sau înlocuire
să-ți ia Dreptul
de-a merge în Picioare
înaintea Cetății.

la Poarta Inimii

Mă pierd în mine ca într-un Versailles
Înconjurat de-un strălucit Alai,
La Poarta Inimii cu pumnul bat
Și dinlăuntru mă izbește-un râs ciudat

Grăbesc cuprins de foame și de sete
Aceeși Întrebare ce îmi dete
De furcă bănuind locul în care
Sufletul meu se află în rugare

Dar Nimeni în acest imens Versailles
N-a mai văzut vreo urmă de Alai,
Și milă mi-este-nlăcrimat de mine
Când mă re-ntorc Afară: în rușine...

Ziua la cântar

Mi-e aprigă Povestea prinsă-n cuie,
Se cheamă luptă Drumul meu de zbor,
Din Dreapta strâmbii dau ca să mă suie
Pe când din Stânga dreptii mă cobor

Și de m-aplec o clipă peste Somn
Vin gândurile-n goană de pe Front
Unde săraci cu duhul m-au vrut Domn
Și prietenii un rege-Vagabond

Dar, iată, ziua cade la cântar
Și lupta mi-o pun cruce peste piept
Și intră toți în cubul unui zar
Conduși de Umbrele ce m-au știut Poet

LUMINA PENTRU CARE MOR

N-am echilibru pentru Centru
Extremele m-atrag și vor
să fiu un demnitar al lor
al Morilor-fără-de-Vânt și Pentru

Lumina pentru care mor
când toți mă știu și mă devoră
e Clipa care ține-o oră
pierdută-ntr-un ocean de dor

iar când la mesele festive
eu nechematul vin în zbor
sunt dat Afară cu onor
sorbit de marile ogive.

vreau să mă-ntorc și să mă nasc din nou

există-un risc enorm al amânării
dincolo de ce-i dulce și fragil
să uiți ce-ai Fost
să pierzi clipa Plecării
să te streкори dator în ce-i umil

mi-e rău de Dor
de înălțimea Mării
de-adâncul Muntelui mi-e dor – Ecou
vreau să mă-ntorc și să mă nasc din nou
chiar de-am plătit atâta vamă
Vămii

sfârșit mă simt cum n-am fost niciodată
și lepădat de Îngerii Salvării
din ce în ce mai singur
ca o pată – în urma lor mimând o altă soartă
ei înșiși anotimpuri ai Disperării

SCARA DE SERVICIU (A)

Se dedică poetului Gheorghe Istrate

ar trebui
 ar trebui să-mi leg osânda
 să scot ochii destinului
 să dau de pământ cu soarta și cu vămile
 și să plec;
 mâine dimineață să mă las de fumat
 și să refuz intratul în cârciumi
 să beau o singura cafea pe zi
 să mă spăl pe dinți
 să-mi pun costum și cravată
 ghete cu toc, pălărie, papion
 și la plecare
 să închid ușa de două ori;
 ar trebui
 să-mi plec ochii în pământ
 când femeii frumoase se joacă în aerul meu
 să dau bună ziua cunoscuților
 și să trăiți celor de care depinde
 bunăstarea familiei mele
 să preamăresc aleșii zilei
 să nu pun întrebări primejdioase
 nici măcar în gând
 să zâmbesc dulce chiar de-mi este amar

și să scriu imnuri șablon
versuri optimiste
dezbrăcate
rebusiste...
ar trebui să mă culc cu televizorul deschis
când telejurnalele se întrec în știri de coșmar
să mă scol în telezori
să dorm după-amiaza două ore
să deretic
să fac mâncare
să spăl vasele
și să mă ocup de educația copiilor mei
să citesc cărți pe care nu pot să le cumpăr
iar în pauze să notez cheltuielile
impozitele, dărilor, datoriile
și să mă uit în ochii nevastei
ca într-un ocean gol
ar trebui să-mi obișnuiesc privirea
să îndure spoiala
să nu mai cotrobăi prin sufletele oamenilor
să nu dau sfaturi
să nu mă mai cert
să nu mai urlu nici măcar în mine
să fiu de acrod cu turma de părerii
de la primar până la fariseu
și mai ales
să nu-mi supăr prietenii
ce s-au lepădat cu totul în măști
ar trebui
să stau drepți dimineața

și aplecat în restul zilei
 să rânjesc
 să-mi injectez nervii cu indiferență
 până când umiliința mi s-ar părea o virtute
 ar trebui
 să râd și să plâng ca într-o telenovelă
 și să bat din palme chiar dacă nu m-aud decât pe
 mine

ar trebui
 să fiu fermecător, distant, batjocoritor și sarcastic
 bârfind cu dezinvoltură evenimentele zilei
 să nu mă exteriorizez
 să nu mai citesc poezie în public
 să nu sar calul decât atunci
 când interese de castă o cer
 să mă duc la Biserică de ochii lumii
 să fac cruce
 să conduc morții
 să cern sentimentele cu grijă și
 din balast să-mi fac pilule pentru sertar
 când resemnarea îmi bate disperată la ușă
 ar trebui
 să dușmănesc și eu în sfârșit pe Cineva
 să urăsc cu pasiune o cauză oarecare
 să fac bani fără scrupule anume și
 să mi-i pun la cec pentru vremuri grele
 să mă întreb până la urmă de ce pierd nopțile
 de ce scriu poezie
 de ce mă lupt cu morile de vânt
 de ce pun la dospit visul și speranța

de ce nu mă învăț minte adică
de inutilitatea calităților umane
ca să-mi dau seama
și ca să vedeți și voi Domnilor
ce importantă cotitură
se va înfutura cu prilejul înălțării mele
pe Scara de Serviciu

o! abia atunci o să vedeți
că ar fi trebuit până și numele
să-mi fie de
Cain

(1979)

SCARA DE SERVICIU (B)

Profesorului Virgil Răileanu

de exemplu
 între frica-de-moarte și dragostea-de-viață
 jucând sentimentele ca la poker
 tot așteptând cu înfrigurare să se dezghețe
 fericirea dintre Noroc și Blestem

de exemplu
 să intri pe ușa casei tale cu fruntea sus
 este necesar Domnilor ca în ziua aceea
 să-ți fi făcut datoria
 să nu fi încălcat legile bunelor maniere
 morala, bunulsimț, bunacuviință
 să-ți fi cultivat limba cu miere
 să-ți dezarmezi privirea și strângerea de mână
 aminte la timp să-ți aduci de zile festive
 cadouri, onomastici, urări, doctori și popi
 ca și de acele surprize
 ce întărește Iubirea și Bunăvoința
 cu grijă să pui lacăt Acuzării
 fără să înjuri să treci cu vederea
 tot ce te-ar putea înjosi sau îndurera
 rece să rămâi la suferințele altora
 jonglând sfaturi și citate morale
 să nu dai bani cerșetorilor

să nu aduci străini și prieteni la masa de prânz
să nu te lași ademenit prin birturi
să nu scrii poezii chelnerițelor pe fețe de masă
să nu te îmbeți ca un porc după ședințe
să nu cumva să discuți Sistemul
sau să citești chiar în gând poezie interzisă
să nu-ți pui noaptea antenă pentru posturi negre
da da
să furi flori și raze de soare
pentru femeia ce te așteaptă acasă
cu mâncare și dragoste și planuri de viitor
să ai grijă de toate cele
o-mie-și-una-de-lucruri-inutile
să respecti, să te rușinezi și să-ți faci autocritica
cu limba făcând cruce pe cerul gurii
să nu uiți să te speli pe mâini
și pe dinți și pe picioare
înainte de citirea ziarelor
să-ți tai unghiile și năravul
să discuți apoi cu nevasta
ca într-o sedință de lucru operativă
ridicând problema salariului
a cheltuielilor zilnice
și mai ales să ții cont de grija zilei de mâine
să amesteci o oră de bârfă ieftină
cu o cafea amară și un Carpați și o țuică bătrână
să ascuți ca să nu-ți retezi craca
pe care stai comod și prost
chiar dacă ea - draga ta
îți aruncă în față cuvinte-arici

și refuză să mai împartă patul cu tine
în pauzele dintre Necesar și Plictiseală

să te scoli apoi dimineața devreme
îngrijind visele cu castele din Spania
să faci focul, să fugi la piață
să fugi din nou la servicii vesel și cu chef de muncă
să fii treaz la chemările datoriei
să nu ieși din rând
să-ți faci planuri și să convingi
să nu lipsești de la ședințe
să nu vorbești neîntrebat
și iarăși acasă reîntors
să te schimbi, să deretici, să faci ceva util
să urmărești telejurnalul de seară, de noapte
și la urmă de tot
când nici nu mai știi ce-a mai rămas din tine
dacă mai ai timp
dacă mai păstrezi ceva curat
dacă mai ți-pă în tine un praf de revoltă
dacă se instalează coșmarul dintre rușine și mânie
dacă mai crezi că trebuie să semeni
vise, speranțe și idealuri în arid
poți avea dreptul în singurătatea
ce nu-ți poate fi ascultată și călcată în picioare
să constăți că nu ți-ai spălat Sufletul
că nu ai mai intrat de mult în apartamentul
mucegăit din inimă
că l-ai ocolit pe Dumnezeu

că adresa pentru Îngerii păzitori a ruginit
și atunci
ei bine, să vezi atunci
câtă frică teribilă de moarte te va cuprinde
tocmai dintr-o și mai teribilă
dragoste de viață

(1981)

DISPERANȚE (1)

până-n prăsele a intrat Toamna
 în oasele mele
 mi-e tot mai frig Constantin alDorului
 cai nepotcoviți bat sufletul meu
 este Octombrie
 este Noiembrie
 restul nu mai contează
 vine Albul ca o mireasă anunțând
 Nunta Continuă
 vine Verdele ca niște sfinte Moaște
 cădelnițând miracolul vieții
 vine Amestecul furișându-se
 până și în somn
 în alai de ispite și patimi
 și când vine Galbenul
 ca din senin se pornește Vântul

și mă trezesc că Agora-i goală
 că Dumnezeu este trist ca în fața Sodomei
 că nu voi avea pe unde să scot cămașa
 O! vinovat de moarte sunt că m-am născut
 Prea Devreme sau Prea Târziu
 vinovat că nu-mi găsesc Locul
 că toate sunt împotriva mea
 că pradă ușoară sunt
 pentru vânători netrebnici

până și Moartea mă ocolește
zilnic trebuie să mi se facă semne
să îndur predici și contre și boli
și cuvinte grele și sărutări otrăvite
ca pe un lanț ridicându-mă la Cer, în dureri
ca pe un lanț purtându-mă spre Dincolo
cu greutatea mea din ce în ce mai mare
măsurată în lumină

DISPERANȚE (3)

lui Gheorghe Neagu

eu n-am să uit că-n fiecare zi
 ați trecut prin viața mea
 eu n-am să uit nimic despre voi
 chiar dacă ați trecut prin mine
 ca păsările călătoare spre Țările Calde
 eu n-am să uit că mi-ați fost
 toate cele patru anotimpuri la un loc
 că palmele pe care le-am primit
 miroseau a sărut, a floare de colț
 și a dulceață de cireșe amare
 eu n-am să uit că împreună am descoperit
 America Poeziei
 și de fiecare dată
 acel cântec scurt al lui Esenin
 așa cum n-am să uit
 că dincolo de orgolii și euri potcovite
 cu stele nebotezate
 dincolo de tristețe și de uitare
 de mesele festive la care nu am fost îngăduiți
 dincolo de bariera unde pe unii dintre noi
 îi așteptau gărzile de corp
 dincolo de neputința de a trece
 peste viața noastră răvășită de grijile plăcerilor
 și de statul în Primul Rând
 n-am să uit atingerea unei aripe de Înger

ori de câte ori ați fost
de-a dreapta sau de-a stânga mea
n-am să uit nici măcar singurătatea
ce vi-o datorez și de care
mi-am legat suferința cea mai presus de durere
când toate devin lumină înfricoșătoare
când toate acestea se adună ușor
ușor de tot
sub pleoapa lui Dumnezeu
crescută pe dinlăuntru

**pe zi ce trece în gură
îmi crește pelin**

Mi-e lacrima uscată de-amurguri fugare
mi-e dorul bătuit de Ziua de Ieri
și totuși nu starea aceasta mă doare
ci rămasul în aceleași vulgare dureri

Pe zi ce trece în gură îmi crește pelin
mi-e silă de mine și de tot ce n 'am parte
mă-nșel cu speranțele din cupa de vin
și cu cât mă trezesc
departe e tot mai Departe

Nonsensuri hilare îmi îngrijesc sub aripă
sub ploaia de vise venind de pe front
sub cântecul Toamnelor adunate-ntr-o clipă
trecute de contabili în lungul meu cont

LITURGHIILE OREI PATRU DIMINEAȚA

*

Frunză în cădere sunt și nu bate vântul

*

în Templu nu se intră
decât lăsând trupul Afară

*

adevăratul Plâns e bărbătesc
spunea Lacrima în chinurile facerii

*

de câte ori n-am trecut
prin Sufletul Tău, Doamne,
fără să știu ...

*

Pădurile Noaptea
când ieșim din copaci pete sonore

*

ca o rădăcină sunt chemat
de setea Frunzei

*

nu rouă cade dimineața
ci lacrimi adunate de veacuri
și pe care Dumnezeu ni le înapoiază

*

când vorbește Femeia
nu se aude nimeni
când tace Dumnezeu
se aude totul

*

O! să auzi ce Mării spun peștii ...

*

pasăre mă visez în ultimul timp
Pasăre cu trei aripi :
Viața, Moartea și a Treia

*

Acolo sunt
unde toți îmi bat la ușă
și trec prin mine
fără ca să intre

*

iubirea-mi de va fi să plouă
mi-e frică, Doamne,
de potop

*

îmi este un așa chef de a bea
până și propria mea moarte

*

sub tâmpla încărcată de Îngeri
trec caravanele păcatelor mele

*

să nu confundăm pe Vânător
cu cel care stă la pândă

*

DA, se hotărî NU
NU, se răzgândi DA
și începu Războiul

*

cât timp stai departe
toate ți se par frumoase
până și cele urâte te înduioșează
iată de ce ne îndură atât de ușor
Dumnezeu

*

cred că distanța din Rai
până în sufletul nostru
este echivalentul vitezei
cu care întunericul se retrage în Iad
de aceea nu cred că Dumnezeu
și-a întors fața de la noi
când de fapt noi ne-am întors
cu spatele la El
în timp ce Îngerii cei buni
obosiți de atâtea iluzii
au adormit cu speranța drept pernă

*

știu, Doamne,
că nu trebuie să-mi fie frică de moarte
dar ce mă fac când ajuns
la Ușa cea strâmtă
mă va întreba ea chicotind de bucurie :
ei, ce-ai făcut omule cu viața ta
Unde sunt urmele pașilor tăi
și Câte din faptele tale
vor rămâne neșterse ?
Doamne, Doamne !
nu de Moarte
ci de această clipă
îmi este cumplit de frică !

*

dă-mi, Doamne,
numai ce picură
de la Masa Ochiului Tău
bucuria rămânerii sub binecuvântarea
atingerii Trecerii Tale
când mă oglindesc în răcoarea flăcării
din Candela ce nu se mai stinge

*

vino
mai este un loc de câine

și pentru tine Poete
tu Prinț și Proprietar deopotrivă
al lui Dumnezeu moștenire
dar cine te-a pus să te naști

Prea Târziu
cine te-a pus să mori
Prea Devreme ?

*

Unu și cu Unu fac Doi
Unu și cu Unu și cu Doi fac Trei
Unu lângă Unu
Unu lângă Doi
Înainte, la Mijloc, la Urmă
Jos, la Centru, Sus,
Unu, Doi, Trei,
Unu, Doi,
Unu
UNUL

*

Dumnezeu
un Ochi închis pe dinlăuntru
un Ochi deschis pe dinafară
și tu care nu știi ce să faci
cu atâta dragoste

*

atât de rar urcăm în Noi
atât de surzi și de orbi
că nu am reușit să descoperim
după atât amar de ani
cea mai mare minune:
Sufletul !

*

să descoperi dintr-o dată
că ai mers o viață prin Întuneric
în timp ce în fața ta
Dumnezeu făcea lumină ...

*

obosit
mi-am tăiat venele
cu ascuțișul Tăcerii

*

îndoiala ?
fuga spre Adevăr,
nisip mișcător curgând încontinuu
într-o uriașă clepsidră spartă

*

chiar de Plecăm încontinuu
încontinuu ne întoarcem Acasă

*

Tu Închisul Ochilor
haide
intră
și uită-Te cât de mult
am murit în ultima vreme

EVANGHELIA DUPĂ CONSTANTIN GHINIȚĂ

Poetului Dumitru Pricop

Aștept tot mai des să mi se spună
dragul meu iar ai luat-o razna
iar ai uitat
nerecunoscătorule
de cei ce te iubesc
vezi bine că într-o zi ai să dai ortu 'popii
uite cum până și Aerul se leapădă de tine
uite cum minți și-mi ascunzi
atâtea și atâtea lucruri zilnic
tu nu vezi că sufăr
tu nu vezi că o să mor
parcă ai fi de lemn
lua-m-ar Dumnezeu să mă ia
sunt bolnavă din cauză de tine
da da
o să mă omori într-o zi
ca pe-o pasăre cu colivia deschisă
iată că până și rușine cu tine
a ajuns să-mi fie
că vin toți și-mi spun câte și mai câte
că primesc telefoane
că te caută creditorii
ce-i fi făcând cu banii
cheltuiturile

că stai prin cârciume și bei cu toți
 nenorociții și cerșetorii și măsluitorii de cuvinte
 că te cerți și te dai în spectacol
 și veșnic ești nemulțumit
 avem atâtea datorii și pe tine te doare-n fund
 ce-o să zică mama
 primarul care spune
 că nu te ții de treabă
 că nu ești bun de nimic
 că bei toată ziua cafea și fumezi ca un turc
 că dacă ai fi bolnav
 desigur te-ai lăsa de toate acestea
 că lipsești de la program
 ce-i fi făcând acolo toată ziua
 că vii târziu acasă
 că dormi pe apucate
 logodit cu ora patru dimineața
 când fierbi oale de ceai și vorbești singur
 și țacăni la mașina de scris
 de-am ajuns să-ți visez caii venind de pe front
 te-ai mai apucat și de afaceri și de politică
 cu toți te iei în bețe
 furând din încrederea celorlalți
 în timp ce îmi fluturi poezia
 pe la tâmplele sufletului
 poezia în care ascunzi verbe
 și metafore periculoase
 ai grijă – ai grijă Iubitule
 că până la urmă or să te dea afară – Doamne!
 parcă văd că o să faci și pușcărie
 parcă văd ...

Vai! Îmi aduc aminte că înainte erai altfel
Mai făceai și tu ceva
Mai puneai mâna prin casă să mă ajuți
Să mai repari, să mai dregi
că uite la Cutare câtă cumințenie
și Cutare cum mai stau pe-acasă
că ai copii și ești bătrân de-acum
și minte tot nu ai
că ai vrut să mă las de servicii
dar uite că ne trebuiesc bani
și sunt obosită și nedormită și tracasată
că trebuie să fac de mâncare
să spăl și să fac curățenie
mai ești și gelos pe deasupra
și te macină suspiciunile
fără să știi că te iubesc ca o nebună
și dacă mă iubești și tu
și nu știi să faci decât Poezie
asta nu-i de ajuns
lasă pretențiile și orgoliile prostești
mai dă-le-ncolo de întrebări și de dialoguri
trebuie trebuie să-ți bagi mințile în cap
că altfel fă-ți bagajul băiete și dute
m-am săturat – nu știu cum de nu-ți dai seama
că alta mai proastă ca mine n-ai să găsești
care să îndure
care să te'Ndure
care să tacă precum o martiră – și
care să-ți spună până la urmă
Unde Pleci – Unde Pleci Orbule

și cui mă lași cu Iubirea
 care nu crește decât pentru tine?
 că până și prietenii
 au început să vorbească urât despre tine
 ce dacă stau în jurul tău
 ascultându-ți versurile înecate în vinuri amare
 o! nu înseamnă asta că dau vreo para chioară pe
 tine

oricum te vor azvârli ca pe o măsea stică
 și o să murim înglobați în datorii
 spunea ea pudrându-se cu tristețe
 dar le-am spus – continuă iluminată
 da da
 așa le-am spus
 lăsați-mi Poetul în pace
 voi nu puteți ajunge la el!

dar nu
 nu mi se spun încă toate acestea
 chiar dacă se gândește așa
 se trece doar pe lângă mine
 într-un grav și suav bună-ziua
 mi se întinde o cană de cafea
 sunt chemat la masă și mâncăm fiecare
 ca pe două planete străine

ea nu poate să-și sfârșescă gândul
 că am ajuns atât de rău
 cred că-i speriată tare
 speriată c-aș putea s-o bat

s-o ucid chiar
eu nu pot uita viața mea cu toate
înstrăinările și neliniștile mele
nu pot uita că vine încă o zi de pică
că va trebui să dau mereu socoteală
pentru faptele, gândurile, iubirii mele
ea nu poate uita că i s-a spart visul
că Poezia nu aduce bani
că aş fi putut fi primar dacă nu aş fi fost poet
că aş fi putut fi poet
dacă nu aş fi rămas o oglindă permanentă
în care se zămislesc și datorii morale
ea nu poate uita că nu mi-a rămas decât
noaptea pe care trebuie s-o împart
între Poezie și Aer
noaptea când intru în catedrale
pentru mai marea și îngăduitoarea Slujbă
a Singurătății
că singura afacere pe care o cunosc
este atunci când tratez cu patronii fabricilor de Aer
că trebuie probabil așa să fie
să fiu întrebant batjocorit umilit vămuit
ea continuă să nu uite
să nu uite nimic
draga mea – contabilă călătoriilor mele
de fiecare clipă
a păcatelor și rătăcirilor mele
păstrătoarea tuturor amintirilor
când dulci când amare
convenabile Acuzării și Judecății publice

să nu uite nimic din tot ce nu este al meu
 din tot ce nu-mi aparține
 ea ca un munte necucerit
 ce trece prin apele mele aprinse
 și Doamne!
 îmi este totuși atât de frig
 că nici nu știu ce să fac cu Sufletul
 cu sufletul meu rug peste rug
 alungat între Rai și Iad
 tremurând într-un purgatoriu de iubire
 ca un prunc în
 așteptarea
 Luminii

(1986)

CUVINTE VOPSITE MEȘTEȘUGIT

Fiului meu Bogdan Constantin

cuvinte vopsite meșteșugit
țes în cetatea adormită
pânze festive de
oameni adunați în Piața Publică
ce îți declină Opinia
acuzând ...
inofensivă luptă împotriva
unui sistem bolnav ...
ajunși acasă fac memorii
mai pun de-un copil
visează afaceri grase
și urmăresc până noaptea târziu
în fața ecranelor
cum se face politica
cum poți câștiga bani
și mai ales
cum să te porți în libertate ;
serviți pe tavă cu evenimente
din 1001 de nopți
încep să uite de ce s-au născut
să pună întrebări
să plângă
învățând că viața asta
curvă frumoasă

nu-i făcută decât
 din mâncare și sex
 unii se mai revoltă
 fac spume la gură
 agită gânduri parcă venite
 din alte timpuri
 până când Cineva
 spune o glumă care ține loc de
 înțelepciune ;
 luminați se întorc în cușcă
 și dau drumul la televizor
 ca să asculte
 Revista Presei de Mâine.

Întomnare

O, binecuvântatele ape lovite
împrăștiindu-se în stele către mal
O, iubitele-iubite
strivite de un Destin triumfal

Deținători de nimicuri
anticari de vești proaste
informatori astmatici
fala orașului
peste care nu se poate trece
decât ignorând

Punând totul frumos la vedere
pe etajere, în biblioteci pretențioase
în cărucioarele copiilor
ca și pe fesele nevestelor îmbrăcate
de amanți
se uită că numai praful
le mai poate scoate în valoare
trecerea în Imperiul Umbrelor

Și plini de importanța gestului
se arată micul muzeu la prieteni și rude
se înfaimă după fiecare exclamație gratuită
se cer și se dau autografe
după care se culcă obosiți
lângă femeii nervoase

visând toate noaptea
mici monștri cu priviri isterice
încât Moartea plictisită
de atâta neșansă
îi lasă uitați
în viață.

Întremare

am cântărit lucrurile
și le-am găsit pe toate
de la o zi la alta
în altă greutate
zbătându-se

am cântărit apoi fenomenele
și cataclismele
și binele și răul
și durerile
și la fel mi s-a-ntâmplat

am luat la rând apoi
ceea ce se vede
cu ceea ce nu se vede
Natura cu Cerul și Pământul
până și Viața și Moartea
le-am cântărit
de m-am îmbolnăvit întrutotul
tot cărând balanța între extreme
și când mi-am dat seama
că propria-mi viață era pe sfârșite
am descoperit
că nu cântărisem îndeajuns
Oamenii

numai Iubirea
hăituită
încerca disperată
să rămână cu aceeași
greutate,
să trezească Îngerii
ce vegheau
cu un ochi spre Dumnezeu
și cu unul spre sufletul nostru
pierdut în încăierare

lunga tranziție a Destinului

1. agitație mare

de când cu economia asta de piață,
 materia curge lascivă și ispititoare printre noi,
 Totul este pe bani
 Totul se vinde și se cumpără
 Totul până la urmă are preț,
 mai că-ți vine să crezi că de la Început
 Cuvântul avea forma unei monede de schimb
 care stabilea până și valoarea Sufletului,
 ce să facă și Atotputernicul
 nu mai putea să dea îndărăt
 după ce proclamase la înghesuială
 Constituția dreptului de a avea drepturi
 chiar și Îngerii s-au apucat de afaceri
 stând confortabil pe umerii oamenilor,
 chiar și Eroii și Martirii și Sfinții
 azvârleau încolo și încoace
 cu mană cerească
 cu jocuri de noroc
 cu Bănci
 cu știri de apocalipsă
 un întreg Obor de second hand
 în care s-au născut din nimic deștepții
 cu aripi diafane strecurându-se
 prin Cele 10 Porunci
 votați de prostimea mioritică
 într-o continuă revoltă

într-o continuă revoluție
 într-o continuă rugăciune
 ca niște viermi umilindu-se
 unii acumulând
 unii cerșind
 unii sperând
 ca după moarte să prindă și ei vreo ciosvârtă
 în numele asemănării cu Tatăl
 în numele Mariei-Magdalena
 ajunsă între timp un fel de șefă
 a Departamentului pentru Relații
 dintre Oameni și Bunul Păstor

2. trec pe lângă noi
 hoarde de sentimente încă vegetariene
 mirosul de carne pătrunzând totuși agresiv
 prin 1989 cu legi senzuale dansând
 între libertatea haosului
 și dictatura ordinii,
 chiar sfințite încât Tu, Doamne,
 ai ajuns să fii o minge de pingpong
 unii îți cer ajutor cu paleta în stânga
 alții te trișează cu dreapta în lung de linie
 restul aplaudă și înjură
 cerând retrocedarea dreptului
 de a se cățăra prin copaci,
 este așa o stare de beție emanată
 de vocabulare ambalate strălucitor
 în jeguri spirituale,
 partida continuă

deocamdată nimeni nu știe cine câștigă
 pe nimeni până la urmă
 nu-i interesează regula jocului
 Îngerii de pe margine ajunși copii de mingi
 strigă și ei înfierbântați
 de acest ritm modern,
 Arbitrul nu mai poate face nimic
 se așteaptă ultima minge
 care se trage cu sete, cu ură, cu deznădejde,
 cu mândrie privată,
 tocmai în acea clipă când, Doamne,
 erai întors cu spatele
 spre Pământul pârjolit
 de vacarmul tribunelor în delir

6. vremea Secerișului, Doamne,
 vremea neștiută când se fac socotelile...
 iată și semănăturile mele
 așteptând să se tragă ultima linie
 peste tot ce-a fost
 și ce-ar fi vrut să fie:
 câtă din ele vor fi prins roadă bogată
 câtă secetă și vânt pustiitor
 câtă din ele vor fi căzut pe piatră
 și câtă pe pământ neroditor
 câte păsări de pradă înfometate de pândă
 și câtă pierdută și de alții furată
 și câtă sămânță seacă ucisă de dor
 și câtă din ea din răzvrătire uitată
 numai tu le știi, Doamne,

eu amintindu-mi doar de
lista greșelilor mele repetate
și lenea de a nu mă trezi la timp
să mă spăl mai des pe Suflet
când îmi miros picioarele
și mai ales vârfurile aripilor...

DISPERANȚE 25

ce-i cu Pasărea asta Doctore
 cu pasărea asta roșie?
 tot mai des îmi intră în casă
 tăcută și tristă
 privindu-mă...
 ce caută oare pe umărul stâng al Orei Patru
 ce caută până și pe radiografiile mele
 ciugulind nu-știu-ce-urme-de-vegetație?
 ce insinuezi Doctore cu boala asta
 când îmi spui că este normală
 și că-mi stă bine purtând-o?

de fapt
 ce se întâmplă cu aparatele astea ale voastre
 de nu înregistrează niciodată
 Durerea?

și Toate Stările
 pe verticală în mine
 la care tu te uiți neputincios
 și pentru care o să ne îmbătăm cândva
 Acasă la țară
 unde Părinții mei
 dintr-un nesecat Plus-al-Iubirii
 continuă triști
 Simfonia Neterminată

SCARA DE SERVICIU (I)

să nu fii lăsat în pace
 pentru că ai îndrăznit să te naști Duminica
 să fii arătat cu degetul
 pentru că zilnic te împotrivești din iubire
 să ți se spună că ești bolnav
 când privind în oglindă vezi lumea vomând
 să se ferească toți de tine
 ca de un nebun ce-a proorocit căderea
 Cetății
 să ți se întoarcă spatele
 pentru că nu porți costum și cravată
 că nu-ți sunt date ghetele în fiecare zi cu lac
 că nu mănânci fazani și fructe tropicale
 că nu bei vin de Malaga
 și nu dormi măcar o singură dată
 la clasa întâi
 să fii improșcat cu sudalme
 că vezi Soarele în mijlocul nopții
 și sălciile plângând deasupra apelor înecate
 că dai bună ziua unui câine
 și dorești să-ți cumperi un cal
 la sfârșitul secolului XX
 să fii socotit derbedeu
 că nu știi să ghicești decât în stele
 și în palmele claselor sociale
 și nu te apleci cât trebuie
 că bei cu toți cei preaplinați de Dumnezeu

că fugi de la ședințe
și scrii poeme de dragoste acuzând
să fii judecat de Opinia Publică
pentru că porți barbă
și sari într-un picior pe strada mare
că scoți limba la cine nu-ți place
că dai cu bolovani în baltă
că ești neatent sau visător sau Singur
că bunicul tău a greșit politic
și că s-ar putea să ai o pată în partea stângă
să fii socotit impostor
că nu te lași de furat și călcat în picioare
că îți place să faci poezie și castele de nisip
că nu încui ușa casei niciodată
că te mai sui din când în când și prin Ceruri
să ți se ceară să fi Om
mașină – calculator- buldozer- hiernă
sau poate o statuie cu program stabilit
care vine la serviciu la ora exactă
care pleacă cu nevasta la iarbă hepatică
și care crește cuminte copii chimizați
care iubește numai în pauze
și care trebuie să moară cu adevărînța
în mână
să moară prostit nu sălbatec
pentru că i s-a refuzat și ultima șansă
de a mai spera în Speranță

1979

SCARA DE SERVICIU (II)

la o adică
 trebuie să se întâmple toate acestea
 trebuie zilnic cineva să tragă în noi
 trebuie de pildă să facem gafe
 ca să avem cui ne cere iertare
 trebuie să ne batem joc de iubire
 ca iubirea să nu adoarmă în post
 trebuie să mai curățăm epiderma durerii
 pentru a ne bucura de mii de fleacuri
 pentru a găsi până la urmă Fericirea
 intactă lăcrimând sub tălpile noastre
 trebuie să facem bani și afaceri
 să ne târâm să slujim să înghițim
 să smulgem zilei cât mai multe clipe ieftine
 să negăm sau să jurăm, cu mâna pe Biblie
 să îndurăm picioare în fund și cântece
 ultrapatriotice
 să facem coadă la porția de libertate
 să avem casă biblioteci pe care nu le-am
 citit
 să adaptăm Conștiința să batem din palme
 să ne strecurăm printre portări-colonei
 să ciupim chelnerițele de fund
 să pândim ce ne mai fac prietenii și vecinii
 să facem servicii să facem diplome
 și să ne culcăm lângă neveste nervoase
 cu ziarul la tâmplă și televizorul la picioare

să îndurăm onomastici zile oficiale
festivități
trebuie de fapt să ne facem un rost
s-avem casa noastră și afacerile noastre
trebuie adică să intrăm în rând cu lumea
cu pasul stâng cu pasul drept cu spatele
după cum iertate fi-vor greșelile noastre
sub recunoaștere liberă
Și mai trebuie să nu regretăm nimic
nici degetul care te străpunge
nici trădarea nici cancerul sufletului
nici sărăcia nici boala nici viața
dacă mai ai timp dacă nu te-au părăsit
visele
dacă mai poți răbda cu taina înmugurită
pe buze

1980

a prins Dorul cancer și mă doare Luna

ce mă fac Doamne? sfâșiat întruna
de-ntrebări ciudate și de-acumulări
a prins Dorul cancer și mă doare Luna
și mă doare apa ce mă cheamă-n Mări

căci uitând de gesturi risipite-n flori
de cuvinte doldora de rouă
așteptând explozii de visări
când sub pleoape semne zilnic plouă

uităm că de jind de dor se moare
și de silă și de îndoială
și de-acel miros ca o teroare
ca-n spitale cu-o aceeași boală

Capitolul IV

**ȘI FAC DIN NOAPTE ZIUĂ ȘI
DIN PĂCAT – ALTAR“**

Timpul când am fost Iezechil la Regi

ce-aș dori Părinte să mai dorm puțin
să mă uite pasul stând lângă cel drept
să mă sor Lumina după cât senin
mi se-așează tandru marmoră în piept

lasă Luna Doamne să pătrundă-n birturi
să se înfioare în amanți pribegi
ca să pot în voie să cioplesc în Mituri
Timpul când am fost Iezechil la Regi

hai cu mine Doamnă să ne facem Roată
să ne doară Centru Marilor Erori
și apoi în joacă Cineva să-mi scoată
Sufletul pe care Tu-l respiri când mori

căci nu trebuie să treacă clipa fără să mă doară

vino Doamna mea Iubire Ziua este pe sfârșite
trebuie să vii căci uite azi nimic nu m-a durut
și în Calendarul Sorții Soarele îmi stă cuminte
hohotind că am norocul de-a rămâne nevândut

s-a-ntâmpat ceva cu Tine de ți-s ochii ca o Rană
de îți stau în gură paznici îngerii ce nu-i știam
de mă-nfășori în cuvinte ca o dumnezeu mamă
derulând un film pe care că există nu credeam

vino Doamna mea amară a trecut aproape Noaptea
până și Cocoșul nostru a cântat a treia oară
spune-o vorbă rea dă-mi palme sau batjocorește-mi

Cartea

căci nu trebuie să treacă Clipa fără să mă doară

ca să te naști în ziua când eu voi fi curat

cu ce să te Asemui – cu ce Iubire nouă
cu ce să te Acopăr – cu ce să te Dezbrac
și Cum să-nduplec Zorii să te prefacă-n Rouă
ca să te Naști în Ziua când eu voi fi Curat?

Ce nepătate Verbe să aflu pentru tine
Ce Cântece rămase uitate prin Eter
Și care Mit din Toate ce dorm ți se Cuvine
Să nu poți fi atinsă de Nimeni până pier?

de-aceea mă întreb când mi s-a dat puțința
să te gândesc pe Tine din toate câte sunt
cu ce să Te Asemui să-mi potolesc ființa
flămândă de cuvântul cel mai Frumos și Sfânt?

mi-e Dorul cal de stepă neistovit - fugar

nu Laurii o, Doamne! ci Patima mă soarbe
că nici Blestemul însuși nu poate înțelege
ce Demon sau ce înger – ce Erinii prea oarbe
îmi dete Setea asta fără de leac și lege

nu Laurii o !Doamne! ci Arderea mă-ncheagă
mi-e dorul cal de stepă neistovit –fugar
și uit că nu am Aer și Moartea mă dezleagă
că fac din Noapte ziuă și din păcat Altar

nu Laurii o ! Doamne ! mă vinde Frumuseții
nici sărutări bețive și-aplauze furate
îmi scutură fereastra să-mi mângâie pereții
la Ora când stau între Viață și-ntre Moarte

dacă Ușa-i strâmtă și vicleană

și dacă Templu este trupul meu
și în Templu vrei să intri Doamnă
și dacă plânge-n tine Dumnezeu
că în templu-i nesfârșită Toamnă

dacă Ușa-i strâmtă și vicleană
și te împinge tot mai des să Pleci
dacă alte Măști sub măști te cheamă
între Somn și Lene să petreci

dacă Viața ți se pare-o altă
haină ce-mi îmbracă moartea mea
atunci Doamnă Templul meu e-o haltă
unde te-așteaptă trupul meu de stea.

și-ascuns ca o lumină în Durere

E tot mai bine Doamnă lângă Tine
De Toate uit când Urci în Templul meu
Mi se usucă Lacrima și-mi vine
De dragul tău să mă tot nasc mereu

În seara asta Frontul e aproape
La tâmplă geme Pasărea-Zeiță
Și nimenea nu știe că-i pe moarte
Poetul Vieții –constantin ghiniță

și-ascuns ca o lumină în Durere
el călărețul fără câmp și cal
se-ntoarce astăzi ca o adiere
să-nceapă Doamnă vinul nupțial

și-am adormit se pare în visul tău și-ascult

imagini cu arome nebănuite-n Toamna
ce fără vlagă tinde să mă adoarmă-n Vis
erai demult Fetița Femeia ca și Doamna
ce mi-a clădit spre Țărmuri abis după abis

erai legată-n crude fantastice parfumuri
ninsori rămase-n aer și ploi pornind din lut
te aduceau splendoare pe-a mele lungе drumuri
și-am adormit se pare în visul Tău și-ascult

continue săruturi – esența lor amară
și din înaltul unei beții preainundat
eu mă strecor din Toate ușor de tot Afară
unde m-așteaptă Toamna din care am plecat

și nu vezi că port în piept un zeu

Tu Plecată – uiți Rămasul meu
și nu știi cât e de lungă Cartea
și nu știi cât poate fi de greu
să îți moară până chiar și Moartea

Tu plecată – uiți Nesomnul meu
și nu vezi că tulbure e Luna
și nu vezi că port în piept un zeu
locuind tristețea și furtuna

Tu plecată – uiți Durerea mea
și nu simți cum Noaptea te îndeamnă
să n-auzi când vine Cineva
care-n fiecare Zori mă cheamă

o, Doamne! Dor de Cânt și Fete

dar Dor îmi este Doamne de Plecare
vai! Peste tot îmi cresc Aripă din nou
mi-e trupul plin de-o nouă-nfiorare
și Sufletul de-un nesfârșit Ecou

aud Lumina-văluindu-mă și sete
mă prinde iar ca-n primele zvâcniri
o! Doamne! Dor de Cânt și Fete
adună-n jurul meu târzii Iubiri

precum un câine care-și rupe lanțul
și pe stăpân îl mușcă prima oară
mă-ncearcă Starea de-a dormi în șanțul
sau în copacul ce m-așteaptă-Afară

are în Ea ceva ca de zăpadă

are în Ea ceva ce nu cuvântă
de-aceea o dorește trupul meu
și Sufletul din mine se frământă
când prin sânge îmi alunecă mereu

are în Ea ceva de vânt turbat
de viperă cu ochii stând la pândă
când se topește-n mine mai flămândă
și mă acoperă fără rușine cu păcat

are în Ea ceva ca de zăpadă
de pâine caldă și parfum de tei
de-aceea o adun ca pe-o baladă
câinind dumnezeeste-n urma Ei

RESPIRAȚII 4

dacă ai cunoaște Iubito
că pentru mine
Noaptea
nu există
chiar dacă o accept
ca pe o Durere
necesară Trecerii spre
Culori...

o!
dacă ai rămâne
atunci când întunericul învăluindu-mă
Soarele
coboară în ochii mei
și ochii mei
devin Răni Cosmice

DISPERANȚE 21

ca să mă vindec
în deșert am desenat chipul Tău

ochii Tăi de nisip înnourat
de nisip roșu gura Ta
de nisip albastru părul Tău
și la urmă
lacrimile mele de nisip alb

Toate zilele mele singure
în nopțile mele furtuni de nisip
în aducere aminte am desenat

târziu
după plecarea Ta din mine
cu nisip auriu am început să întocmesc
Dragostea

creșteai ca o Zee a Toamnei
pe nemărginirea pânzei îngălnebenite
în timp ce mă spălam
cu Umbra Ta împrăștiată
peste Deșertul
în care mă descopeream
Singur

Între da și între nu

care Vină dintre Toate
 ți se pare că-mi stă bine
 că nu Plec la Doamna Moarte
 sau pentru că ea nu vine?

și cât poți să mai suporti
 gândul că mai sparg tiparul
 și-ndăznesc să trag la sorți
 revoltat din mine Zarul?

și-apoi Doamnă Nepereche
 unde să mai fug când Tu
 inventivă stai de veghe
 între Da și între Nu

o! Sortită Diferență...
 nu-i așa Doamnă-ntristată?
 între Dor și Neputință
 Clipa Dragostei se-mbată

care Vină deci din Toate
 te-nspăimântă cel mai mult?
 că nu plec la Doamna Moarte
 sau că nici nu sunt născut ?

REGINA TOAMNELOR

Doamnei mele, Rodica Dumitra

Dezbrăcat
trupul tău de Fecioară îmbrăcat în
amurguri
trupul tău de fecioară
îmbrăcat în amurguri asemeni unei zodii ...

Culegeai căderi și nășteai piramide
Regină a Toamnelor
erai Frumoasă ca o stepă
peste care plutea muzica sferelor
aveai ochii mari
ca ai tuturor cailor înainte de moarte
părul tău rouând deasupra sărutului
ca un soare în durerile facerii visam
peste buzele tale
păsări neliniștite de prevestiri ciudate

o, erai atât de Frumoasă
Potop de Lumină!

Măștile hybris

Draga mea, pune de ceai
 și-l îndulcește cu aroma buzelor tale
 încă proaspete de cuvintele nerostite
 Pune de ceai și-mi cântă în timp
 ce-l torni în ceștile mari, albe,
 într-o permanentă stare de sănătate
 Iar eu, așa așa recita,
 singur...
 Pune ceai, Așteptato, și nu spune nimic
 ceva care ar lovi Cerul
 nu dărâma zidul chiar dacă te doare,
 Tu, Cântec de leagăn,
 Ano-Ano,
 Cântec de nesomn pe Treptele Singurătății,
 Ano-Ano,
 pentru genunchii mei în căutare de aer

Draga mea, pune de ceai
 și așa ca două planete față în față, străine,
 convinși că suntem invitații Canei Galileea
 unde toate se îmbogățesc pe măsura lipsei,
 unde pe tăvi de suflet se aduc
 bucate neînțelese de trup
 facem Dragoste,
 nepământescă dragoste
 și nu ne mai săturăm de atâtea pajiști
 însorite

O! Pune de ceai, ne-
Înduplecat-o, pune de ceai
și cheamă-mă înlăuntrul tău
să-ți mai fiu singur,
să-ți mai citesc ce-am mai murit în ultima
vreme.

o, câtă pierdere de toamnă

De-atâta blond ți-s ochii-ascunsă oază,
De-atâta sete ne-ncetat te caut
Chiar dacă-această Clipă ca o rază
Te-adoarme-n grâul revășit pe flaut

O! Câtă pierdere de toamnă este-n tine
Și câte stepe reci te locuiesc
Și câte vise inimii străine
În ruga ta cu flăcări se-mpletesc

Dar până când, Prințesă, până când?...
Te uită Umbra Stelei cum mă strânge
Și zei de lut durerilor mă vând
În noaptea asta blondă care plânge

în toate sunt

Frumoasă Doamnă, m-am întors Aseară,
Deci poți veni căci Noptile mă dor,
Îmi pare că la geam scâncește-o Fiară
Și din Icoană diavoli albi cobor

Stau tot Acolo, la Răscrucea lumii,
În Toate sunt și sunt de negăsit
Și singur urc în toamnele Minunii
Din fiecare adevăr, un mit

Deci, vino, Doamnă, toate-s pregătite,
Te-aștept căci în curând o să mă mut
Între oglinzile ce-mi sunt pândite
De-oglinzi pe care nu le-am cunoscut

MEREU UITAT

Mă știu sau nu mă știu, ce mare-nsemnătate
 Mai poate-avea Durerea când eu miros a moarte?
 Plecat târziu și-ajuns mult prea Devreme,
 Doamnă,
 La pragul unui secol ce se sfarmă

Mereu uitat la Poartă și dat pe Ușă-Afară,
 Menit să râd când sânger și gura mi-e
 amară,
 Rămas Sihastru-n casa unde se intră-ntruna
 Silit să rabd trădarea și să ascult minciuna

Vopsit, întors, trimis și vămuit cu ora
 De Măști și de Icoane, de Paznici din
 Agora,
 Ce mare-nsemnătate, te-ntreb pe tine,
 Doamnă,
 Mai poate-avea Iubirea când eu miros a
 Toamnă?

Amar

Nu plânge, chiar de nu-s trecut
În calendar sau în vreun mit
Chiar de nu sunt cum ai fi vrut
Și-n toate te-am dezamăgit

Dacă atât ca Sfântul Vineri
Și de urât te-apucă sila
Dacă în jur bogați și tineri
Îți sparg abia acum pupila

Dacă n-am Aer și Acasă
Și e furtună-n viața mea
Dacă-s Amar și tu Frumoasă
Sub lacrima de-a nu pleca

Îți jur pe Lira din Albastru
Cu-aceea ce te-nșel mereu
Că te iubesc ca un sihastru
Îngenunchiat în Dumnezeu

Între ceață și femei frumoase

Nu mai sunt așa te tânăr, Doamnă,
Bolile s-au cuibărit în mine,
Sufletul spre matcă se întoarnă
Cu-amintiri ce-acum îmi sunt străine

Stau și-ndemn cocorii lângă geam,
Șuier Caii toamnei pe alei
Și pândesc imagini când eram
Îndrăgit de prieteni și femei

Beau tutunul timpului incert
Împotriva sfaturilor bune,
Noaptea cu Dumnezeu mă cert
Tot visând să facă vreo minune

Ce mult Alb în aer și în oase,
Tratamente, somn și căni de ceai...
Între Ceață și Femei frumoase
Diavoli albi coboară dinspre Rai

Nu mai sunt așa de tânăr, Doamnă,
Chiar cu Dorul-strajă lângă mal,
Știu, ah, știu că iar o să te-ntoarnă
Viața albă dintr-un alb Spital

Între mine și-ntre tu

Între Da și între Nu
Viața noastră petrecu

Între Rană și Sărut
Ne-am iubit și ne-am vândut

Între Dor și Plictiseală
Ne-am trezit cu viața goală...

Plânge Da și plânge Nu
Între Mine și-ntre Tu

Ne-am iubit și ne-am vândut
Între Rană și Sărut

Între Dor și-ntre durere
Unul dă și altul cere

ca să nu mă prindă Doamna Moarte

draga mea
 îți scriu din locul unic
 unde naște noaptea
 de aceea
 mă grăbesc să vin la tine sferic
 să-ți dau cheia
 Tu, Regina Toamnelor, de-un veac
 călăuză visurilor mele
 m-ai împins poemele să-mi tac
 și să cad neinvitat în stele
 căci iubindu-te cu-nversurare
 și-ntărindu-mă prin focul tău
 am găsit o cale de-mpăcare
 și un leac în drum spre Dumnezeu

tu mergând cu-n ceas mai înainte
 eu urmându-te supus și tris și gol
 gheața frunții când sorbeam cuvinte
 și-așteptam din Ceruri câte-un Sol
 mistuit de întrebări și gânduri
 încolțit de strigăte cuminți
 am plecat din mine rânduri-rânduri
 în culori pe care să le-ascuți

O, mi-e dor să mă adun din toate
 să-ți cuprind imensul tău ascuns

ca să nu mă prindă Doamna Moarte
că la Domnul încă n-am ajuns
să-mi aduci din nou răscolitoarea
ultimelor clipe din Târziu
să mă umple Muntele și Marea
cu Durerea ce mă ține Viu

din Suflet răni se scurg

Cu frică, Doamnă, urc în casa noastră
sunt până și de lucruri timorat
de-o neputință pâlpâind albastră
îndur iubirea mea înfricoșat

Sunt obosit cum n-am fost niciodată
e prima oară când mi-e somn și-aș vrea
s-ascult lângă fereastra spulberată
când Moartea va veni la moartea mea

Nici un prisos Iubirea nu-mi aduce
din suflet răni se scurg și goluri cresc
și-ntre tâlhar și cel suit pe Cruce
rămân necunoscutul ce-l privesc

ADUNĂ-MĂ ÎN BRAȚE IUBITO – MĂ SĂRUTĂ

adună-mă în brațe Iubito – mă sărută
nu vezi cum Caii frâul și-l scutură de dor?
în ochii lor Înaltul mai aprig mă frământă
și pentru prima oară eu n-aș mai vrea să mor

de-o sete fără seamăn mi-e sufletul cuprins
și-atâta cântec vântul mocnește sub copite
încât mă simt o Mare cu sângele aprins
de Ochii tăi corăbii ce vin neobosite

descoperă-ți tot trupul – revarsă-ți tot parfumul
îmbată-mă cu Verbul stârnit de mângâieri
căci Moartea mă îndeamnă să îmi continui Drumul
și de atâta Măine să-l pot uita pe Ieri

noaptea când visez că stingi lumina

A nu știu cât'a noapte rămân Unul
când te adun și iarăși te alung
a nu știu câtă'a noapte pândesc Drumul
și obosit de moarte nu te-ajung

De mii de nopți Lumina stă aprinsă
tot căutând cu soarta să mă-mpac
a nu știu cât'a noapte neînvinsă
țip în Cuvântul ce-n iubire-l tac

Dar Noaptea asta când se stinge Luna
și ferestrele se-mbracă în argint
e Noaptea când icoana plânge'ntruna
și îngerii din dragoste mă mint

E Noaptea când te-aștept ca pe Regina
Toamnelor ce s-au pierdut Departe
e Noaptea când visez că stingi Lumina
pentru cea mai nesfârșită Noapte

ȘTIU CĂ NU-ȚI MAI PLACE POEZIA

Știu că nu-ți mai place Poezia
alte gânduri te frământă-acum
te iubesc ți-aș spune dar hârtia
se opune și se face scrum

Câte nu încerc – până și gerul
foc se face când încep să-ți scriu
se coboară peste mine Cerul
și mă umple lutul cu pustiu

Dar predestinat rămân Poemul
ce ți-l semăn toamnă după toamnă
trebuia să se-mplinescă Semnul
de-a iubi până la urmă Doamnă

MÂINE-I ASTĂZI CEL DE IERI

Pentru ce nu pleci Iubito
pentru ce să-ți frângi aripa
când îmi plânge anotimpul
și mă doare Locul, Clipa?

Pentru ce interiorul
și îți pui în cap cenușă
Nu vezi că ne trece Timpul
și ne-apropiem de Ușă?

Pentru ce-ți urmezi doar Umbra
ce se pierde în lumină?
Nu vezi cum se frânge-n două
lacrima încă virgină?

Toate ne sunt împotriva
chiar și dorul se usucă
haide – vino lângă mine
căci mi-e dor cumplit de ducă

Vino cât mai bate-n geam
Steaua ultimei căderi
Vino căci în calea noastră
Mâine-i Astăzi cel de Ieri

drumurile toate ni se pierd pe Drum

ce ne pasă Doamne dacă ne mai pasă
și de ce să plângem dacă n-avem plâns
la ce bun o mască când și masca-i falsă
și tăind din lanțuri altele cresc strâns

Unde să mai mergem dacă n-avem Unde
către Cine gândul când în Cerc stăm ghem
cui din Suflet roua când nu ne aude
nici un Suflet Doamne să ne închinăm

Care ne e rostul dac'avem vreun rost?
Cum să te Ajungem și-apoi la ce bun...
nu știm Cine suntem nu știm cine-am fost
drumurile toate ni se pierd pe Drum

Încununare

Domnei mele dintotdeauna, Rodica Dumitra

Mă gândesc dacă merită să devin statuie
 când aura picioarelor tale
 se reazemă flămândă
 pe sufletul meu suferind;
 Neputincios de câte mi se întâmplă
 cad rușinat sub secerișul cuvintelor tale
 și-mi vine să mor de atâta îndoială
 și-mi vine să mă trezesc
 să o iau de la început
 până când îmbogățit de tornada-ți
 sub care învăț să zbor
 mă ridic și trag Cerul deasupra noastră
 în țipătul ancestral
 sub care vom plânge amândoi
 între o cupă de iubire,
 și o ceașcă de suferință
 așa ca să nu se piardă
 nimic din ce suntem cu adevărat
 și din ce ne imaginăm că suntem
 în iluzorii spații de dumnezeire...
 Dar spune-mi, până când
 să-ți sărut urma piciorului
 tot urcând sisific spre
 unde aş vrea să mă nasc din nou

ca să te văd iluminată de fericire?
Așteaptă-mă, ai răbdare Iubito și taci,
uite că începe deja să se topească plumbul
de pe aripi,
uite că îmi cresc muguri
și ramuri uriașe ce te pătrund
fără ca măcar să-mi fi auzit
Umbra cum te
îmbrățișase încă de la prima
adiere a Cuvântului

fără să știu că Sus în Steaua mea

cu zi ce trece -Dezvăluitoarea
ascunsă în Oglindă pân'acum
cobora de pe ochii mei Culoarea
ce-mi înălța nedrept Săracul Drum

urcam Statui crezând că-nseamnă Ceva
sfidam trufaș că pot să vămui Ura
fără să știu că Sus în Steaua mea
îmi mirosea și Sufletul și Gura

căci Vinovat sunt o! -Prea Vinovat
de tot ce-a Fost și este și va Fi
de gând înalt și Dor predestinat
în Verbe suferinde-a Locui

Îndumnezeire

Pe marginile Primăverii
nesfârșite toamne se prelingeau
către Ceruri;
Păsări microscopice
zburau din sufletul tău
devenind lacrimi
pe care Dumnezeu le adună ca să
reinventeze roua;
Eu vin către tine ușor
ca o tăcere măiastră
și te înconjur cu îngeri
culeși de pe umerii stelelor
așa petrecând toată noaptea
până în zori
când pot să-ți sorb sufletul
spre reîntoarcerea în cifra Unu
adică în Iubire

Memento

Draga mea, îți scriu o nouă carte
 chiar de-a mai fost scrisă
 de-alți poeți nebuni
 chiar de-n ea se-adună versuri prea curate
 pentru timpul-acesta la frumos imuni
 tu, Regina Toamnelor, de-un veac
 călăuză visurilor mele
 m-ai lăsat Cuvintele să tac
 și să cad fără să știi din stele,
 căci iubindu-te cu multă-nverșunare
 și robindu-mă-ndârjit la focul tău
 am găsit o cale de-mpăcare
 și un leac în drum spre Dumnezeu,
 Tu mergând c-un ceas mai înainte
 eu urmându-te supus și trist și gol
 în gheața frunții permanent fierbinte
 așteptam din Ceruri câte-un sol,
 mistuit de întrebări și gânduri
 încolțit de strigăte cuminiți
 am plecat din mine rânduri-rânduri
 în culori pe care să le-ascuți
 și mi-e dor să mă adun din toate
 să-ți cuprind imensul tău ascuns
 ca să nu mă lase Doamna Moarte
 să mă scurg din rouă pentru plâns
 să-mi aduci din nou răscolitoarea
 ultimelor clipe din târziu
 să mă umple Muntele și Marea
 cu Durerea ce mă ține viu

rămân la fel ca pân'acum

eu n-am să-ți scriu obscen vreodată
și n-am să fac cu tine sex
nici chiar cu rimă protejată
în ritm săltat cu iz de plex

nici n-am să te conduc la budă
să-ți speli senzațiile tari
nici n-am să spun cât ești de nudă
în versuri publice de cari

rămân la fel ca pân'acum
stăpânul Morilor de Vânt
care-ntâlnindu-te în drum
te va ascunde în Cuvânt

prostituată pentru altul
dar pură ca un fulg de nea
Poetul îți va lua păcatul
și-ți va șopti: Iubita mea!

și de pe Cruce mă cobor

ca un efect placebo, draga mea,
te port cu mine prefăcut ascet
te-nghit pilulă când e boala grea
și ca pe-un ceai stelar te beau și cred

cu tine mă înfășur când mi-e frig
și gol mă las când doru-ți mă cuprinde
Și de pe Cruce mă cobor și strig
Și sorb iubirea ta care mă vinde

cu tine-aștept când somnul mă alungă
întru-n pustiu de marmoră și lut
să vină un Profet că să mă ungă
drept împărat al unui Cer pierdut

efect placebo Doamna mea te vreau
consimt eroarea ca pe o minune
mă sui pe Cruce iarăși și îmi beau
în rugă sfântă porția de tine

o Eva-Dumnezeu să-ți spună: Te iubesc!

întotdeauna Doi suntem prea mulți
pentru aceleași legi nemuritoare
imaginează-ți Marea sălășuind în Munți
sau Luna violată de pățimașul Soare

imaginează-Ți Doamne că ai purta în Tine
fără de voia-Ți sfântă păcatul strămoșesc
în Timpul fără moarte din clipele virgine
o Eva-Dumnezeu să-ți spună: Te iubesc!

imaginează-Ți Doamne că numai o fisură
în marea Ta putere s-ar fi căscat cândva
ai fi aflat ce înseamnă un suflet ce îndură
cenzurile Poruncii de-a nu Te asculta

când văd cum nisipul umple ora

mult prea simplu Doamnă înțelesul
luptei pentru fiecare fleac
când te-ai îmbătat destul cu Versul
și când n-am cu ce să te împac

când rămân în urma tuturor
și încurc pe toți din jurul meu
când văd cum nisipul umple ora
și de-atâta gol îmi este rău

când din lupta Vieții nu rămâne
decât amintirea unor bătălii
și îmi văd Iubirea din fărâme
adunându-se sub pașii tăi târzii

Capitolul V

**TOT CĂUTÂND INTRAREA
CE-NTRUNA MĂ CHEMA**

diavolii coboară din Icoane – plâng

hai Iubito – noaptea asta-i beată
Ceasul din perete mă privește-adânc
Cântece mă strigă și Culori mă-nnoată
diavolii coboară din Icoane – plâng

toate sunt întoarse – varul se destramă
mă apropi-ntruna de tavan și știu
că e Glasul Fiarei ce duios mă cheamă
într-o Catedrală plină de Pustiu

hai Iubito vino – în genunchi te-așează
roagă-te cu mine noaptea asta toată
și închide-mi Rana un'se furișează
de prea grea Lumină – viața-mi vinovată

pentru care vină

cît mai este Ora Doamne
Doamne cum arată Moartea?
Cine-mi fură lut din carne
și-mi dă foc și-mi scurmă Partea?

de ce-s tot mai negri Norii
și-mi pătrund adânc sub pleoape?
pentru care vină zorii
Îmi răsar tot mai Aproape?

când mi s-a uscat Aripa?
ce rost are Viața -oare
Doamne! mai contează Clipa
când și aerul mă doare?

Crucea ce mi-o port pe umăr

Crucea ce mi-o port pe umăr
Crucea doldora de Cruci
mă îndeamnă spre-o Golgotă
și mă-ntreabă -un'te Duci?

tristă prinse rădăcină
până-n unghii la picioare
chiar de îmi răpește Somnul
nu mă-ntreabă ce mă doare

de o vreme se îndură
să mai stăm Noaptea la sfat
mă întreabă câte-n stele
dar de Suflet n-a-ntrebat

ce Veacuri am pierdut de-mi tulburi Plinul

ce s-a-ntâmpat în Ceruri de-n Lumină
tot mai des Mă-nvălui și Mă vezi?
Cu ce-am greșit de-mi ierți atâta vină?
Ce n-am Iubit de nu vrei să mă pierzi?

ce s-a-ntâmpat de-Mi schimbi mereu Destinul
și-n Răni de Rouă Doamne Tu mă crești?
Ce Veacuri am pierdut de-mi tulburi Plinul?
ce Clipă m-a vândut de Mă Iubești?

și vrei să cred Acum când Îndoiala
mi-a sărăcit Aripa de Magnet
că voi putea să mijlocesc Tocmeala
dintre Tine Doamne și Poet?

eu încep să Plec din Lume

gura mea miroase-a Rune
gura Ta miroase-a Flori
eu încep să Plec din Lume
Tu de-abia înveți să zbori

gura mea miroase-a Lut
gura ta miroase-a Cer
eu încet, încet mă mut
în colindu-ți Leru-i ler

gura mea miroase-a Nouă
gura Ta miroase-a Lapte
gura Ta miroase-a Rouă
gura mea miroase-a Noapte

ca pe nimeni altul să mă doară

părăsit de Tot ca și de Toate
cele Bune cele Rele cele Sfinte
mă apropii nemilos de Moarte
ca de-un pântec salvator Părinte

și-aș dori acumă întâia oară
de când Țipătul m-a smuls Tăcerii
ca pe nimeni altul să mă doară
‘nalta fericire a Plecării

ca să nu-mi sfâșii Iubirea-n două
ca să pot rămâne la Răscruce
ca să mă găsesc întruna Rouă
Lacrima să nu se mai usuce

vai mie acest cântec ce nu-și cunoaște Veacul

vai mie câte astăzi îmi par nelocuite
sonete fără formă din care-avort și sorb
vai mie Viața Doamnă ce strigă în cuvinte
rămase lângă Poartă precum un Câine-Corb

mi-atât de Frig că Golul m-acoperă-n Lumină
se-adun în mine toate ce Dorul le-a zidit
și nu știu Doamnă Cine ar putea să-mi vină
din Locul unde nimeni nu m-a văzut venind

vai mie acest cântec ce nu-și cunoaște Veacul
Durerilor pe care le-adaug în Chemare
vai mie Doamnă Sfînxul ce-mi otrăvește Leacul
ca să n-adorm când Rana îmi sângerează mai tare

ninsori mă frig și-ngheț când arz

te duci și Tu - ce Dor ciudat
îmi umple cerul cu furtună
din Visul astfel tulburat
o Mână îmi întinde-o mână

un Ochi cu alt ochi mă privește
ninsori mă frig și-ngheț când arz
îmi scade trupul golul crește
adorm o Clipă-un Veac sunt treaz

te Duci o! de-ai putea Uita!
Rămâi o! de-aș Pleca Departe...
dar Cine Cine s-o-ndura
să nu mă pierd în drum spre Moarte?

trec Rochii și Bastoane și Idei

sunt pomii încărcăți cu roade plânse
și vântu-i părăsit de adieri
că-n Suflet Glasul Toamnei se prelinse
precum o zi de Mâine înspre Ieri

trec Rochii și Bastoane și Idei
și-un Cântec foarte scurt le umple Golul
pe Ceruri trec în cârduri Dumnezei
ce mi-au jertfit Speranțele și Dorul

și când să vină Iarna să ne spele
și să rămânem treji măcar o dată
găsim la Poartă oarbe santinele
din pilde ne-nvățate niciodată

Catedrala de Aer

Marele Consiliu
adunat înlăuntru' Luminii

în Fața și în Spatele
Porții
Umbrele...

în timp ce Intram
mi se părea că Ies

băteau Clopotele
trupului meu descojit

o! Suflete!
cum să te mai împart?

a-nceput să-mi fie-a Toamnă

simt că nu mai Simt nimic
mi se șterg din cale Toate
surogatul din ibric
are un miros de moarte

pâlpâie orice Lumină
de la zori la Lumânare
Somnul nu mai vrea să vină
Visul țipă și mă doare
cald mi-e trupul făr-să știe
de-Anotimpul care-l strig
și cu toate astea mie
a-nceput să-mi fie Frig
a-nceput să-mi fie a Toamnă
pe la Suflet, pe la Tâmples
Dor de ducă, 'ntors de Doamnă
vor acum să ni se-ntâmples
câteodată doar când Vântul
lângă Ușă plânge-a Moarte
pornesc Nuntă din Cuvântul
ce mă-mbată cu de Toate

văd Nașterea dar nu văd Începutul

mă-ntorc din cale și mă uit la mine
și nu-mi vine să cred cum mă găsesc
din sânul Tău unde mă odihnesc
în clipe mă strecor ca-n vechi ruine

văd Nașterea dar nu văd Începutul
mă-ncearcă-un Țipăt dar n-aud Tăcerea
simt cum mă strânge și mă doare Lutul
și un contabil ce-mi refuză Învierea

văd cum trec trecerile mele toate
prin flori de lotus ce din nou mă-mbie
văd Îngerul plecând de lângă Moarte
și pe Ioan chemându-mă-n pustie

și aș fugi de-Acasă și aș fugi din Lume
și aș închide ochii, urechi aș astupa
mi-aș înghiți și limba și singur fără nume
să mă reîntorc în Cuibul de unde voi Pleca

Singurătatea Iubirii 3

îmbătrânesc de timpuriu
sângele mi-e putred prea devreme
sunt atât de trist și singur-știu
c-a uitat și Moartea să mă cheme

în partea stângă cuibul a căzut
în partea dreaptă Dorul stă de câine
cu ochii scoși și sufletul vândut
rămân și-aștept dinspre Antares pâine

până și Durerea m-a părăsit
Noaptea s-au înălbit Zilele-s de ceară
nu mai vin la geam Păsările
și Caii au fugit în Nesomnul de-Afară

eram Sărac dar Liber – pândit fără să-mi pese
privighetori albastre mă-mbogăteau în Zori
trăgeam Norii de coadă și Vântul ca să-mi țese
din caierul Minunii noi Taine și Splendori

Cineva se pare că a găsit anume
lanuri întregi de Lotus și-oceane de Pustiu
și nu mai știu de-atuncea
dacă mai port vreun Nume
și care-mi este Rostul sau dacă e Târziu

Acum îmi cumpăr Aer

mă tem de toate cele
ascult cum Umbra-mi saltă
rânjind pe trotuar
prostit ascult tăcerea
tâmpit mă uit la stele
ieri verb și Poezie
azi substantiv amar

Perpetum Mobile

Adun toate zilele săptămânii
 și jucăm șah,
 Duminică sunt mat
 și mă gândesc că o săptămână
 nu-i de ajuns
 de aceea încerc
 cu toate zilele dintr-o lună
 și la fel mi se întâmplă

Apoi
 pe rând
 cu toate lunile joc,
 apoi
 trisez cu anii pe sărite
 și dintr-o dată
 cum stăteam înghesuit
 cu regele într-un colț
 vine Toamna
 și-mi propune să continui partida cu ea,
 care,
 Doamne,
 nu vrea să se mai termine,
 nu câștigă nimeni,
 nu pierde nimeni,
 piesele întorcându-se
 pe tablă

ca niște hoți pe furiș
în vântul galben
rătăcit
între Noi

Moartea mă invită într-o altă Viață

ca un tablou străin
cu trupuri despuiate
așa îmi pare Timpul
ce vinuri vechi îmi toarnă
și nici nu știu ce Clipă
m-a tot ferit de moarte
de câte toamne-a fost nevoie
pentru-o Toamnă

căci în alaiul Nunții
ce a pornit în noapte
și-n dansul Răstignirii
ce s-a pierdut în ceață
Viața mă invită într-o altă
Moarte
Moartea mă invită într-o altă
Viață

Sus mă privește Mama și mult speră

trăiesc din imitații ca școlarul
ademenit de joaca celor mari ...
refuz să mai îndeplinesc orarul
pe care-l rod neliniștiții cari

e o paradă rece și absurdă
fără de vis și țel, fără de har
of ! ceața asta oasele-mi inundă
și aerul se face tot mai rar

Sus mă privește Mama și mult speră
ca Domnul să mai facă o minune
și ridicând acest efect de seră
să pot pleca Păstor din nou în lume

Alb de rugăciune și păcate

La mulți ani, Noroc și Sănătate!
an de an se-adună, Constantin...
cât aş da, ah cât aş da din toate
să mă pot retrage din Amin!

să gust vinul tare al Uitării
când se-adună Îngeri pe la frunte
să adorm pe valurile Mării
și să mă trezesc în vârful de Munte

și Acolo, Singur cum am fost
Alb de rugăciune și păcate
să încep cel mai de seamă Post
s-o înșel cumva pe Doamna Moarte

VAMA

de ce să-ți cer ce știu că nu poți da
de ce nu tac când știu că n-am dreptate
încă mai vreau să beau din mâna ta
când mă retrag la mine în Cetate

așa cum ești ca toamna-nfrigurată
și vămuită de minunea sorții
ți-am dat puterea să-mi deschizi o poartă
sau să-mi refuzi de vrei deschisul porții

și chiar și-atunci când întristat de toate
stau singur și privesc cum îngeri trec
mai mult te vreau în nesfârșita noapte
Lumină ce mă arde până Plec

vinovat că sunt Nevinovat

familiei Brașov, cu neprețuită Prietenie

toată lumea este supărată
că sunt bolnav, neputincios, pe ducă
că-s vinovat de tot ce se întâmplă
și chiar ciudat că nu mai plec o dată

mai nefolositor ca o legumă
nu mai am suflet nici măcar să sper
am devenit o răsuflată glumă
ce nu mai are sare, nici piper

doar Clipele ce-n Candelă se-adună
mă vizitează pline de-nțelesuri
și mă înșeală cu dorinți, eresuri
și-aduc în loc de liniște furtună

doar Mama se încheagă în văzduh
și-nveșmântată în același crez
se roagă Maicii Domnului în duh
când viața n-o trăiesc, ci o visez

mă uit în jur și pentru prima oară
găsesc cu cale să rămân în mit
și fără să-mi mai joace nimeni festa
să-ndur și Timp și Loc neprorocit

toată lumea este supărată
că nu mai am nimic, nimic de dat
din tot ce mi se-ntâmplă Tu mă iartă
că-s vinovat că sunt Nevinovat

tot căutând Intrarea ce-ntruna mă Chema

mereu pe Drum calea spre casă am uitat-o
știu doar că pe acolo m-așteaptă Cineva
că poarta-mi este plânsă și legea am călcat-o
tot căutând Intrarea ce-ntruna mă Chema

și chiar de m-aș întoarce voi fi străin Acum
mă vor primi cu milă și cu priviri nătânge
doar câinele din cușcă îmi va ieși în drum
și presimțindu-mi rana, el umbra mi-o va linge

neîndrăznind Cuvântul aștept înduplecarea
din cuibul de-altădată ce mai miroase-a lut
și dau cu var tot Cerul să nu mă vadă Calea
pe care am pierdut-o – și-n care m-am pierdut

CI VEACUL MEU NU ESTE – ACUMA, DOAMNE

Nu starea mea pe jumătate rai
nici bolile pe jumătate har
nici suferința că nu pot să-mi tai
zile fără sens din Calendar

Și nici revolta care mă primește
cu brațele deschise-n templul meu
nici teama că la poartă mă pândește
un anticrist cu chip de Dumnezeu

Nici dragostea rănită și lehoză
nici sufletul ce-l descifrez pe fugă
nici setea cerșetoare de pe buză
și nici nădejdea înecată-n rugă

Nici veștile în stare de alarmă
nici ce se zămilsleşte în sămânță
nici îmbrăcatul într-o altă karmă
nici, vai căderea-n ultima sentință

ci veacul meu nu este-acuma, Doamne
nici acest loc, nici chipul ce îl port
nici anotimpurile numai toamne
nici îndoiala dacă-s viu sau mort

PORNEȘC DE LA EXTREME CĂTRE CENTRU

pornesc de la Extreme către Centru
unde din când în când câte-un vârtej
face posibil până și Absentul
ce-mi urcă spaima lumii în gâtleej

aș vrea să mă opresc cât se mai poate
aș vrea să țip dar glasul-i încă șoaptă
aș vrea să fug dar Dincolo-i departe
aș vrea să mor dar n-am ajuns la Poartă

ei, ce să fac Iubito? ce să fac Părinte ?
ce să fac Poete ? Singur sau în Doi ?
Cineva mă-ndeamnă să merg Înainte
Altul mă învătă s-o iau Înapoi

vin Poezii și Căntece necoapte

în fiecare noapte când cad norii
înebuniți de stele în călduri
vin hoarde de-ntrebări până în zorii
Nesomnului cu care mă înduri

vin și se sparg în geam visele toate
cu care ne-am hrănit atâția ani
vin Poezii și Căntece necoapte
strivite de-ndoială și de bani

speranțele mucegăiesc sub pernă
și Toamnele te plâng de-atâta dor
că mi se pare viața o eternă
iubire ne'mplinită până mor

și nu-L simțiți pe Cel ce stă la Prag

nu vorbele voastre dau sens vieții
cât timp nu izvorăsc din Cuvânt
e ca și cum în zorii dimineții
ar răsări Lumina din pământ

purtați de vise tot mai efemere
fără de tâlc și roada unui Semn
v-ați rătăcit în Umbra care piere
și n-auziți nici toaca din Îndemn

și nu-L simțiți pe Cel ce stă la Prag
și-n suflet El vă roagă să-l primiți
din bani voi v-ați făcut trufaș toiag
și cuie ca din nou să-L pironiți

o! nici o grijă pentru suflet; pentru moartea
ce stă la pândă ca un ultim leac
și ați uitat ca să deschideți Cartea
unde plâng Semnele sfârșitului de veac

Însuflețire

Poetului Apostu Vultureanu

Să mori fericit!
Să crezi că mori fericit!
Simțurile, nu-i așa?,
te înșeală când îți este
lumea mai dragă,
gândurile și ele
niște copii jucăuși mai mult în stare de vis
capabile când nu te aștepți
să ucidă;
Câtă încredere să le dai
vorbilor și ele necoapte să devină fapte,
speranțelor ce cad obosite pe drum,
credinței ce se lasă înșelată
de entuziasme,
iubirii de Aproapele
ce abia așteaptă să-ți frângă gâtul,
și-apoi
Inima tot mereu în stare de alarmă
mai însetată
mai tristă
mai nemulțumită
și la urmă de tot Sufletul săracul
din ce în ce mai neluat în seamă
mai părăsit tocmai acolo
unde Dumnezeu visează de veșnicii
să-și facă loc de casă
și început al Iubirii...

Înluminare

ai să te gândești uneori
 la dragostea închisă în cuști abandonate,
 ai să-ți aduci aminte
 fragmente încâlcite din călătoria
 fiecăruia din noi prin celălalt
 ai să regreti probabil
 întotdeauna mult prea târziu
 că ar fi trebuit să fie altfel
 că ne-am spălat prea rar sufletul
 că nu ne-am mărturisit tăcerea
 sub povara grea a extazului
 pentru al cărui preț
 ne-am cheltuit posibilitatea
 de a fi noi înșine
 și ai să plângi a pustiu
 că ne-am îngustat pe Drumul spre Moarte
 și-am redus cu fiecare zi
 lumina lămpii din spatele
 Zidului

Umbrele

Clipă sau Etern ? Să-mi frică ?
Piatră în clepsidră s-a făcut nisipul
Lut îmi curge-acuma din aripă
În oglindă Umbra îmi ascunde chipul

nu se vede înlăuntru când te doare

nu știu cum să-ți spun: nu-mi este
Clipa asta bună de nimic
între Realitate și Poveste
sunt silit Iubito să abdic

nu există leac pentru uitare
chiar de-n mine viața se resoarbe
nu se vede înlăuntru când te doare
de atâtea treceri tot mai oarbe

și nici leac pentru schimbarea firii
scârba în tăcere să-ți petreci,
de la început au parte Mirii
de-anotimpuri cu finaluri reci

seamănă ca două picături de apă
tot ce se repetă-n Univers
pân'la urmă inima tot crapă
distilată de același vers

chinuiți de-orgolii și trufașe
gânduri, vise și coșmaruri oarbe
ne chircim în teamă și în lașe
nopti ce-n alte nopti iarăși ne soarbe

aceeași stea, aceeași umbră veche

neobosit alerg Iubita mea
ca într-o cursă, cal fără pereche
astăzi când mă uit deasupra mea
aceeași stea, aceeași umbră veche
același dor bolnav de neuitare
în care de o vreme m-am ascuns
același cântec ce la fel mă doare
același vis, coșmar de nepătruns
aceeași sete neîngăduită
călătorind răscrucea pe de rost
aceeași lacrimă ce stă dospită
sub pleoapa celui care nu am fost

totul se transformă rînd pe rînd
mi se face rău de-atîta moarte
amețesc sub veacul alergînd
viața mea de care nu am parte

Epitaf

pierdut Carnet de Sănătate
 și identitate
 pe numele de viță
 constantin ghiniță
 nu-mi trebuiește
 cine găsește
 trecerile mele
 infidele
 să le dea foc
 căci mie noroc
 nu mi-au adus
 nici jos nici sus

și până la urmă
 alungat din turmă
 rătăcit în Toate
 vămuit de Moarte
 răscolit de vreme
 aștept să mă cheme
 pasăre de ceață
 spre o altă viață
 în lumină lină
 în slava ei plină
 unde mi se-arată
 ca și Altădată
 Naștere Curată...

ARGUMENTE

Cu cea mai bună și caldă
 mână de reșpită peșcă,
 plătun tinutul Constantin
 Ghoniță care nu a nalt stat
 pentru o păcie sentimentală,
 dar care trebuie să citească
 surse, și lucrurile păcie
 modernă,

În vântul unui corupt
 care a recept ea fel de
 fruct

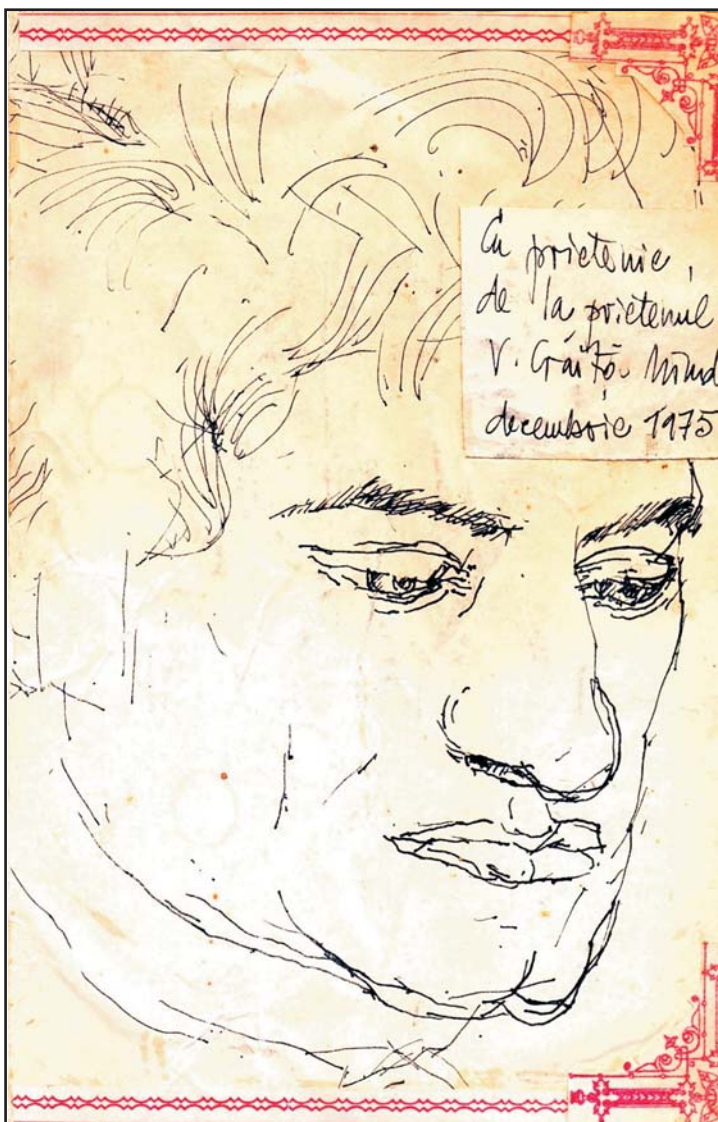
Stefan Arș. Arș.

Libri
 22 XI 9+0

La Dîlin, unde ca unelți
 are în urmă pe un întorsit
 ortăzi ! 7. Negotiu
 nu-își

Au marea din ceră să ne înălțăm
 în năpustile bășiiilor și-a inimile
 cîntărilor, -
 - al. au mîin
 al dela un pahar de bere.

970-
 K fîn

„Între volumul de debut, *Chemarea Scorpionului*, Porto-Franco, Galați, 1991 – și volumul (deocamdată) ultim – *Lamentouri*, Zedax, Focșani, 2005, s-au succedat: *Evanghelia a V-a*, SAS, București, 1996, probabil cel mai valoros, prin puritate estetică, volum de până acum al poetului Constantin Ghiniță – *Nunta continuă*, 2003, *Psalmi*, 2003, *Liturghiile orei patru dimineața*, 2004 – acestea toate, din urmă, apărute la Zedax, Focșani.”

„Toți artiștii trebuie să dea un tribut, mai mic ori mai mare, histrionismului – pentru a trece bariera damnată a înțelegerii-receptării operei lor. Psalmistul și evanghelistul Constantin Ghiniță, spre deplina sa cinste liniștitoare – a dat și continuă să dea unul dintre cele mai zgârcite tributuri, acestui demon-Momos: *“sunt teatral acum, serios și grav/ numai Domnul însă știe și mă vede”*. Liturgia fără sfârșit a poeziei sale – pare mai curând să aibă seamăn printre Păsările Cerului-Îngerii (cu care, precum însuși spune, comunică optim și e înrudit spiritual).”

Adrian Botez, 2005

*

„Cel de-al doilea volum – *EVANGHELIA a V-a*, Ed. SAS, București, 1996, i-a adus poetului gloria, căci a fost în-cununarea a ceea ce s-a așteptat după cronicile pozitive la primul volum. Autorul – poetul Valeriu Anghel îl numea inspirat *“un poet liturgic al Cetății, înfricoșat de abisurile interioare”*, apreciind, ca și mine, de altfel, că autorul realizează, în felul său, contactul cu puterea supremă “zbătându-se argehizan între *credință* și *tăgadă*”.

Virgil Răileanu, 2005

*

„Prin opera sa, Constantin Ghiniță, se apropie etic și valoric de poezia români din toate timpurile și de poezia de rasă ai generației „șaiyeciste”, de care se apropie și prin vârstă, și prin mesaj civic. Sunt sigur că autori precum Ana Blandiana, Virgil Mazilescu, Daniel Turcea, Constanța Buzea, Gheorghe Istrate, Ion Panait, Cristian Simionescu, Ion Mircea ar fi fost fericiți să-l știe în coroana lor de grai și Duh ! O dovedesc cu prisosință și cărțile care au urmat: *Evanghelia a V-a* și *Nunta continuă*. Dar las în seama criticii (de profesie !) să-l „judece” și – mai ales ! – a celor care scriu fără să citească altceva nimic decât propria „lor” operă. Datoria mea de scriitor, om și prieten e să-l adaug la „pomelnicul” lui Varlaam, Ion Ciocârlan, Virgil Huzum, Florin Muscalu, Traian Olteanu, Ioan Dumitru Denciu și al altor nume care s-au adăugat *suferinței și splendorii poetice* în Vrancea luminii și întunericului.”

Dumitru Pricop, 2005

*

„O neliniște metafizică, o teamă ancestrală de necunoscut și de moarte, un haos în care ființa nu-și mai află locul, bântuie poezia lui Constantin Ghiniță, de la un capăt la celălalt.

Între Eros și Thanatos, poetul caută să descifreze cărările propriului lui destin, deopotrivă poetic și pragmatic, pământesc adică.

Constantin Ghiniță este, fără îndoială, un autor de structură tragică, interesant atât prin mesaj, cât și prin patosul rostirii.”

Florentin Popescu, 2005

*

„Într-o perioadă în care, scrie Constantin Ghiniță, **“pe zi ce trece în gură îmi crește pelin/ mi-e silă de mine și de tot ce n-am parte”**, iar suferința i-a devenit **viciu și “coala albă de hârtie/ prinde glas când o ating”**, ce să aleagă ? Natural, alege Poezia, **“în numele ei”** trăiește și iubește, având **nostalgia Nimicului**. Pentru propria lui consolare, scriind, se iluzionează că îl redescoperă pe Dumnezeu, cel în care este ascunsă reveria originii și a poeziei ei, desigur. Constantin Ghiniță, aflat în bune relații cu propriul eu, e un poet adevărat, plin de taine și solemnități. Anunțându-ne că **“măine-i Astăzi cel de Ieri”**, ne amintește că vom fi ce-am mai fost.”

Liviu Ioan Stoiciu, București, 14 iulie 2005

*

„Ghiniță (îl rugasem în urmă cu vreo treizeci de ani să-și refacă altfel numele, din care, acum, chiar a făcut un Nume!) este un eretic viscolit de toate spasmele verbului etern.

El chiar îndrăznește să dezbrace cuvântul de cămășile lui curente și să-l așeze în constelații neașteptate, cu fericite efecte prozodice.

Gura poeziei lui e cusută cu ață stelară.”

Gheorghe Istrate, iulie 2005

*

„Autorul acestei Evanghelii ne îndeamnă, parcă, să fim religioși atunci când ne aplecăm asupra lucrurilor, să fim filosofi atunci când suntem religioși și, mai ales, să fim poeți atunci când suntem filosofi.

Coincidentia oppositorum !“

*Paul Spirescu – Prefață la **Evanghelie după Constantin Ghiniță**, 2006*

*

„Noul **evangelist**, ultimul sosit pe Dealul Măslinilor, se zbate dramatic între Doamna Poezie și Doamna Moarte (șanse ale izbăvirii), între suferința omului și durerea **prorocului-poet**, des invocate și înțelese ca exerciții mistice, regeneratoare. Poezia însăși, prezență inefabilă a acestei realități de aproape, este înțeleasă ca o stare de spirit ce asigură o legătură directă, extrasenzorială, între suflet și Divinitate. Astfel, în **Nunta continuă, “intrarea în Dragoste”** accentele se deplasează de la Esența Divină spre Noul Proroc, care devine pivotul principal al învățaturii predicate mulțimii. Calea sugerată nu poate fi alta decât **“Sfânta Durere/ nebănuită pe treptele Singurătății,/ să măsoare lumina voastră/ cu lumina din jur”**. În relația dintre Prorocii credincioși care-i ascultă cuvântul este asemănătoare – cum altfel ? - cu aceea dintre poet și cititorii săi împătimiți: **“ce pot însemna eu fără cântecul vostru ?”**.

Mircea Dinutz

*

„Poezia lui, infinite lamentouri întru jertfire, se construiește cu teamă, parcă, se construiește simfonic într-o sumă de trepte spre templul divin. O sficiune demnă de creatorii de excepție îl bântuie pe autor, printr-o esență de întrebări și îndoieli existențiale...”

Emilian Marcu – 9 iulie 2005, Focșani

*

„La Constantin Ghiniță, scrisul pare un ritual, cuvintele par special făcute pentru construcția poemului, sunt “potrivite” cu starea sufletească a poetului, au durere și puritate în ele. Am pariat pe poezia lui Constantin Ghiniță încă de acum câteva decenii și pot spune că nu m-am înșelat, el fiind un poet de cursă lungă, unul care va rămâne în marea istorie încă nescrisă a literaturii române actuale. Alături de Dumitru Pricop, Ion și Virgil Panait, Constantin Ghiniță este unul dintre puținii boieri ai poeziei vrâncene. Toată admirația mea pentru acest scriitor și om de rară noblețe spirituală !”

Marin Ifrim - “Scriitori buzoieni și din țară”

*

„De ce mă bântuie tocmai vorba înțeleaptă a lui Napoleon cu **“curajul de la patru dimineața”**, citind Constantin Ghiniță, de pildă **Logodnicul orei patru dimineața**, ed. Zedax, 2004 ? Sigur că nu numai de la titlu se trage, e vorba de asimilarea unui soi special de curaj antropologic, transcendent, pascalian anume.”

Florin Paraschiv, revista “Saeculum”

*

„**Nunta continuă** a lui Constantin Ghiniță – preot în substanță și în pioșenie cărturărească, este un extras din Cartea Sfântă cu a sa Cântare a Cântărilor, o adevărată intrare în dragoste, **în numele tău, Poezie**. Personaj pitoresc în lumea literară vrânceană, cărturar răspopit în formă, dar nu în fond, Constantin Ghiniță, prietenul tuturor sufletelor de poeți care au poposit prin acele locuri, zidește poeme frumoase într-o curată limbă română, spre cinstea celor ce i-au îndrumat pașii: Ștefan Augustin Doinaș, Gheorghe Istrate, Florin Muscalu.”

Emilian Marcu – Convorbiri Literare, 2003

*

„**Nessuno in patria sua profeta**, spun italienii, sau **și-n țara lui, Poetul profet nu poate fi**, cum frumos parafrazează poetul Viorel Munteanu, în poezia dedicație, **Iezechil la Regi** (Constantin Ghiniță). Este greu, din ce în ce mai greu, să convingi lumea contemporană să citească poezie. Și s-o și mai guste, s-o înțeleagă, să aclame Poetul. Cei care te cunosc, acceptă cu reținere că tu ești un liric incurabil. Trebuie să-i convingi mai întâi pe cei mai îndepărtați și abia aceștia vor stârni curiozitatea alor tăi. Asta e soarta Poetului într-o lume dominată de zeul-ban. **Sunt trist ca o limbă de clopot**, zice Constantin AlDorului, cum îi place să se definească autorul. Născut în norocoasa zodie poetică a Scorpionului, înzestrat cu talentul interogațiilor religioase, dialogând superior cu tăcutul Creator, poetul îl invită... pedegogic: **coboară, Doamne/ și pune-mi la nesfârșit întrebări/ ca să vezi și Tu/ ce înseamnă să nu primești/ Răspuns.**”

Virgil Răileanu – Revista CLIO

*

„Poate cel mai fascinant și totodată cel mai limpede adevăr subiectiv care se poate institui în legătură cu personalitatea poetului Constantin Ghiniță se referă tocmai la simetria aproape perfectă dintre propria sa poezie și propria sa viață. Toți poeții râvnesc o asemenea simetrie, dar la el conotațiile se apropie parcă de absolut.

Noaptea lui, eternele lui nopți de nesomn și neliniști transcendente, devin, miraculos, Poezie, tot așa ca-n versurile scrise sub zodia Nesomnului și Neliniștii, i se încarnează în propria viață, alimentându-se unele pe altele, realizând magice și invizibile transferuri, așa ca-n basmele cu feți-frumoși și ilene cosânzene. La Constantin Ghiniță, poezia însăși este o formă de viață, iar viața, o formă de poezie.”

Paul Spirescu – Revista CLIO

*

„Citind rostirile poetului cu sentimentul Iluminării, venit nu din haos, ci din întrupare, nu din necunoaștere, ci din suferința care cutează să străpungă zidul spre aflarea semnelor, și sentimentul că deja este prea mult, fiecare pagină cere, imperios, după lectură, un timp de odihnă, de parcă totul a fost spus, concentrat în esențe halucinante, în magia imaginii de care cu greu te poți desprinde – ca orice creator adevărat, Constantin Ghiniță oferă și dezlegare la întarea în laboratorul creației: **“tu, Închisul Ochilor/ haide/ intră/ și uită-Te cât de mult/ am murit în ultima vreme”.**”

Ștefania Oproescu - “Logodnicul orei Patru”

*

„Poezia de început are un vers așa-zicând **“mare”**: **“Doamne, cum arată Moartea?”**. Arhitectura cărții (**Chemarea Scorpionului**) e în linia psalmică arghezană. Poetul descoperă timpul **când am fost Iezechil la Regi**. El descoperă viziuni extraordinare: **“I-am văzut pe Dante dând foc Infernului”**, vagi ecouri din Serghei Esenin și... Cezar Ivănescu. Constantin Ghiniță are, fără îndoială talent. El își joacă măștile cu tact și funambulescă frumusețe, care îi dă farmec: **“în seara asta frontul e aproape/ la tâmplă geme pasărea zeiță/ și nimenea nu știe că-i pe moarte/ poetul vieții – Constantin Ghiniță”**.

Florin Muscalu – Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni

*

„Irezistibilă se ivește ispita **rânii** în sufletul poetului: **“eu, Doamne, știu că și acuma/ sângeri/ în timp ce urc pe Cruce stând la/ rând/ și mai știu, Doamne, c-am în palme/ cuie/ cu care Te rănesc în timpul rugii...”** un cutremur poetic-duhovnicesc ne provoacă **UȘA CU CHEIA DINCOLO**: e **“poarta cu cifrul lui Șapte”**, e **“ochiul ceții”** al furtunii interne, e căutarea **noptii labirintice**, nu doar pascaliană, căci pe firul absolut țâșnește mai degrabă emoția cosmogonică a Upanișadelor: **“Îți scriu din locul unic/ unde naște noaptea”!**

Florin Paraschiv – Saeculum, 2004

*

„**Psalmii** lui Constantin Ghiniță dovedesc fervoare religioasă și entuziasm sincer în rugăciunile sale: **“și de-s bolnav, ce mare suferință/ și de n-am bani și unii nu mă plac/ și dacă-mi țipă toate în ființă/ Te Rog, Iisuse, învață-mă să tac!/ și de sunt trist, de ce s-adun otravă/ și de-am dreptate, pentru ce să jur/ și de mă supăr și țâșnesc în lavă/ Te rog, Iisuse, învață-mă să-ndur”**”.

Liviu Grăsoiu – Convorbiri Literare

*

„Iar cei care l-ar fi vrut încolonat și care îl controlau la zi de Paști sau la Crăciun, ca să-i găsească chichițe, care îl anchetau zile în șir, mai ales despre ce vorbește cu poeții care trec prin Focșani și-l caută. Sau mai ales de ce îi caută poeții tovărășia, când, la urma urmei, nu e decât un paria care pe de-asupra mai și bea și are și preocupări imorale. Să mă ierte Dumnezeu dacă reiau aceste cuvinte din vorba celor care odinioară ne administrau gândul și ar fi vrut să ne administreze și sufletel. Dar în ochii lor, aceștia eram noi toți, cei care nu ne puteam încolona. Și-l căutau pe Tică Ghiniță și poeții din Focșani, și din Buzău, și din Tecuci, și din Rm. Sărat, și Gheorghe Istrate, și Ion Chiric, și Romulus Vulpescu, și Ion Iuga, și în casa lui de la Mărășești poposeau toți călătorii amorezați de poezie, sau la saloanele literare, bea pe saturate vinul poeziei, alături de Nichita sau de Doinaș. Acesta este Constantin Ghiniță: Poetul care nu se poate supune nici unui canon, cel care, dimineața, la prânz și seara, în loc de pâine și carne, mănâncă poezie, iar ca desert, fluturi și flori.”

Corneliu Fotea – Salonul Literar, 1996

*

Un palimpsest al credinței și al durerii:
“EVANGHELIA A V-A”
 de Constantin Ghiniță,
 al doilea volum de poezie, apărut la Editura SAS, 1996

Cartea lui Constantin Ghiniță, “Evanghelia a V-a”, este expresia grafică a unui amurg fastuos, levitând în spații celeste. Esența ei este pur religioasă – așa cum măduva osuară hrănește catapeteasma unei lucidități augurale. De altfel, cuvântul însuși **EVANGHELIE**, înseamnă, în traducere, “Vestea cea Bună”.

Poeziile lui Constantin Ghiniță sunt fie rugăciuni epurate de aproape toate adierile cărnii și ale suferinței, fie lamentouri sângerând între credință și tăgadă, între Dumnezeu și umbra lui prăbușită în săbiile întrebărilor omenești.

Structurată pe șapte cicluri, comunicând perfect între ele, această carte nu este, cum s-ar putea părea, un labirint al căutării – ci un exod al lamentației crepusculare, un hiatus lumesc în extază divinatorie, glisând, printr-o încercare supremă și tragică de înălțare a ludicului, în spiritul pur: în Dumnezeu. “Evanghelia a V-a” - superb și orgolios titlu ! - e, de fapt, o supraevanghelie laică, născută din însăși marea interogație a lumii vechi și noi – din dreptul oricărui credincios de a “judeca” lucrarea lui Dumnezeu cu tentația minimei răzvrătiri.

Constantin Ghiniță – preot în substanță și evlavie cărturărească – este îndreptățit să accentueze aceste întrebări mult mai acut decât noi, cei ce suntem pustiitori ai credinței – fiindcă el, cândva și de câteva ori, s-a aflat în Taină.

Dovada o fac unele poezii de o remarcabilă pătrundere religioasă: **“Coboară, Doamne/ și pune-mi la nesfârșit/ În-**

trebări/ ca să vezi și Tu/ ce înseamnă/ să nu primești/
Răspuns". Sau: **"Și când să mai fim fericiți/ dacă din Suflet/
n-a rămas decât o rană uriașă/ pe care dansează/ o nuntă
de spini?"**. Poetul subjugă și erosul acestui legământ al sufe-
rinței divine, cu toate consecințele lui de rigoare: **"Pedepsiți
suntem cu Iubire/ dar, vai,/nu ne ajunge/ nu ne ajunge
niciodată/ această pedeapsă !"**.

Cartea de față este, într-adevăr, un extras, o esență, adică
o Evanghelia, a V-a, ivită din îmbrățișarea milenară a Cărții
Sfinte, pe care generațiile au acomodat-o succesiv "puterii lor
de patimi" - o continuare, dacă vreți, a Cuvântului mereu
frământat în lutul omenesc.

"Scara de serviciu" - unul din ciclurile zguduitoare ale
darnării absurdului cotidian și al întemnițării într-o falsă li-
bertate – este un reportaj liric alcătuit din oglinzi sfărâmate,
din ale căror scilipiri contrastante debordează imaginea unei
nudități halucinante.

În întregul ei, "Evanghelia a V-a", întemeiază un mare
eveniment moral construit din cuvinte, aceste "Pietre de Aur"
purtând însemnele Dumnezeirii. Condensat până la starea lui
granulară, Cuvântul "Evangheliei" lui Constantin Ghiniță, sub-
liniază, de fapt, în orfism: **"Sunt trist/ ca o limbă de clopot !"**
- exclamă lucid, dureros de lucid, Poetul.

E vorba, așadar, de o lirică recompusă din palimpseste ale
credinței și ale durerii.

Constantine AlDorului, cu certitudine ai învins !

"Evanghelia" ta e **"os din os de Poezie !"**.

Gheorghe Istrate, poet, secretar general de
redacție la "Curierul Românesc", lector
de carte, București, august 1996

*

„Noile poeme ale lui Constantin Ghiniță, reprezintă, indiscutabil, o ascensiune în creația sa. Pe care poezie s-o recit mai întâi, în gând ? Cea de la început, de la mijloc sau de la final ? Mai degrabă pe toate. Da, pe toate, căci versurile ce alcătuiesc cartea de față (Evanghelia a V-a) reprezintă exteriorul, gândirea, mișcarea vieții, nu numai a unei persoane, ci a tuturor oamenilor care îl înconjoară și față de care nutrește sentimente înălțătoare.”

Mircea Novac - *“În Templu nu se intră decât cu trupul Afară”*, București, Ecart, 2000

*

„Nu poți citi cursiv poezia scriitorului mărășeștean fără a face o introspecție cosmogonică. Poet remarcabil, de o maturitate indubitabilă, Constantin Ghiniță creează o poezie clericală pe fondul unei credințe nezdruincate și al unor trăiri excepționale.”

Cosmin Dragomir - *“Nunta continuă”*, ziarul “Milcovul”, 2003

*

„Constantin Ghiniță e un vechi prieten al buzoienilor și râmnicenilor. Este unul dintre cei mai importanți scriitori accentuat religioși ai prezentului. Scrie aproape numai în canon clasic. Cităm din penultima poezie a cărții, ultima strofă:

“Nimic nu poate egale, Stăpâne,/ din ce-ai creat în Cer și pe Pământ/ suflet de fată cu miros de pâine/ cu trup de iad purificat și sfânt”. Un poet pe care nu ai cum să nu-l iubești, pentru puritatea și moralitatea mesajului său liric.”

*Marin Ifrim - “Lamentouri”, revista “Opinia”,
Buzău*

*

„Poetul Constantin Ghiniță a găsit resursele necesare zămislirii unui nou volum de poezie. Zămisirea nu i-a fost dată poetului, fără bucuria desfătării celor peste o sute de participanți la lansarea “Evangheliei a V-a”, ed. SAS, București, a avut în persoana poetului și eseistului Gheorghe Istrate mentorul de suflet al acestui tip de poezie specială și rar întâlnită. De fapt, prin prezentarea evenimentului, **căci eveniment a fost**, poetul Dumitru Pricop a trecut peste prietenia dătătoare de subiectivism în apreciere și a dat cezarului, adică lui Constantin Ghiniță, ce-i aparținea: recunoaștere și cunoaștere a universului liric special în care se află poetul volumului “Evanghelia a V-a”. Seara de poezie s-a transformat într-un adevărat recital de frumos, o lecție de virtuozitate poetică, atât de rar oferită de politicienii puterii actuale. Nu știm câte milioane au dat guvernării pe artificii, dar știm că nu au sponsorizat nici o carte. Poate de aceea ziariștii de suflet din Vrancea au ținut să fie alături de poet și de creația sa în aceste vremuri de bejenie pentru cultura română. Practic, la Mărășești, s-a despărțit frumosul de conjuncturalismul unor făcători de cultură de pe aceste plaiuri mioritice, în sensul bun al cuvântului. Nici o umbră nu a tulburat apele acestei întâlniri. Nici un om politic – deși au fost destui – nu a în-

drăznit să-și facă obișnuita campanie electorală. Poezia a triumfat ! Poetii au fost fericiți ! Prietenii lor, de asemenea ! La mai multe (evangelii), poete ! Este nevoie de tine !”

***Gheorghe Neagu** - “Monahul poeziei vrâncene și enoriașii lui”, Jurnalul de Vrancea, Focșani, 1996*

*

„Poet emblematic al Saloanelor literare “Alexandru Vlahuță”, Dragosloveni – Vrancea și laureat al unui asemenea Salon, pentru poezie, în 1975, Constantin Ghiniță, fiind poet pur și simplu, teribil și vagant, și-a amânat debutul editorial mult peste poate, beneficiind întru acestea abia după 1989, la distanțe mici, cu două cărți deodată: **Chemarea Scorpionului** și volumul de acum, de la SAS, intitulat nici mai mult, dar nici mai puțin decât: **Evangelia a V-a**. Poetul vrea să arate că “Vestea cea Bună” pentru poet este POEZIA și nimic mai mult. O poezie “credincioasă”, în schimb, fără a fi totuși mistică propriu-zis:

“M-am ridicat deasupra trupului – Doamne ! - ce privilegiate !”.

Naște Provincia poeți !”

***Ion Murgeanu** – Curierul românesc, 1996*

*

„În **Scara de Serviciu** avem protestul unui insurgent, care refuză lipsa de moralitate, spoiala, pervertirea sentimentelor din realitatea înconjurătoare, propunând în loc visul,

speranța, poezia. Dumnezeu **este trist ca în fața Sodomei**, întrucât refuzul inimii și rutina cotidianului îl îndepărtează pe om de divinitate, mai degrabă în situația de a fi fost abandonat, marginalizat, maculat, decât în situația celui care și-a abandonat Creația. Prin ciclul următor **În numele tău, Poezie**, Constantin Ghiniță se înscrie în seria nobilă a celor care s-au ridicat, în timp, în apărarea Poetului și a Poeziei. Ironia soresciană din **Ars Poetica I** glisează repede spre registrul grav, adânc și responsabil, mult mai potrivit creatorului vrâncean. Convingerea lui este că în lumea aceasta, vidată de sacru, doar Poetul (prorocul vremurilor moderne) poartă **“pe umeri Cu-vântul/ ca pe-o Cruce ce și-o duce continuu”**.

Mircea Dinutz - “Rătăcit într-o lume vidată de sacru”, Revista Liceul meu, 2003

*

„Pace, Constantine, tu, evanghelistul
din poeme sacre ispitind psalmistul
cu-ntrebări la care știi doar numai tu
să le dai răspunsuri între DA și NU,

Pace, frate Constantin Ghiniță,
sfînx de piatră rară, veșnic în arșiță;
cine, mai de-aproape sau mai de departe
ți-o mai ști de nume dincolo de moarte ?”

Florea Costache, Rm. Sărat

*

„Ori de câte ori am avut prilejul, am scris despre poezia acestui autor remarcabil prin acuratețea versurilor sale și prin predispoziția vădit religioasă a creației sale. Constantin Ghiniță reușește să amestece lumescul cu cele sfinte, într-o doză care nu irită, deși felul său de a se poziționa în raport cu divinitatea e un pic... “oportunist”: **“nu starea mea, pe jumătate rai/ nici bolile, pe jumătate har/ nici suferința că nu pot să-mi tai/ zile fără sens din Calendar// și nici revolta care mă primește/ cu brațele deschise-n templul meu/ nici teama că la poartă mă pândește/ un anticrist cu chip de dumnezeu”**. Un poet în toată puterea cuvântului, o conștiință a cărei creație stârnește interesul oricărui consumator onest de literatură bună.”

*Marin Ifrim - “Nunta continuă”, revista “Opinia”,
Buzău, 2006*

*

Iezechil la Regi

à la Constantin Ghiniță

Ce rost mai are versul
Când Banu-i la Putere
Și-n țara lui, Poetul
Profet nu poate fi
Prin inimi nu mai curge

Cu Lapte și cu Miere
 Și Suflăte-n Ruină
 Vorbesc în parimii
 Ce mai înseamnă Visul
 Când Pâinea-i scumpă foarte
 Și Cântecul se zbate
 În Ardere de Tot
 Când spre icoane intră
 Aleșii fără Carte
 Și doctorii Ispitei
 Cu bisturiu nu pot
 Din ce în ce mai singur
 Mai torn Oglinzi în gânduri
 Și în iubiri, o, Doamne
 Tot felul de povești
 Când Rugi târzii de Toamnă
 Mă scot de printre rânduri
 Și trenuri cu păcate
 Mă duc spre Mărășești
 Vai, mie ! câtă moarte
 N-am cântărit în minte
 Câți Scorpioni de Vise
 N-am mângâiat cu vin
 Când, părăsit de Toate,
 Chiar și de Cele Sfinte
 Mi s-a făcut a Slovă
 Și-a Trecere – Amin !

Viorel Munteanu

*

«”Îndrăznind să se nască într-o zi de duminică”, autorul plutește ca o umbră gânditoare pe sub zidurile Cetății, în orice caz – nu “pe Scara de Serviciu” a acesteia, pe unde cu amărăciune spune că a încercat să intre “în rând cu lumea.” Cum însă **“rostul Întrebării e Răspunsul/ ca un ștreang mucegăit pe gât.../ în Cuvânt se bucură Ascunsul/ în Frumos se țipă de Urât”**, poezia sa depășește condiția unei existențe casnice pe care, verificându-și postulatele vieții, n-o ignoră, și încearcă să atingă actul Creațiunii însăși. Studiile teologice urmate la Sibiu, fac din Constantin Ghiniță un poet liturgic înfricoșat de abisurile interioare. În fața Divinității, poetul ajunge **“cu tâmpla încărcată de Îngeri”** pentru a ne spune apoi că suntem **“clipa eternă/ unde Moartea nu este altceva/ decât/ Zidul peste care vom sări/ în Lumină”**. Zbătându-se arghezian între “credință” și “tăgadă” - C.G. realizează, în felul său, contactul cu puterea supremă, ca sens al rostirii noastre pe pământ. Peste cele patru anotimpuri care îmbracă succesiv Cetatea, “Constantin AlDorului”, cum se autodefiniște într-un verset, vine cu al cincilea – Iubirea - care îl subjugă total. Pentru că, pregătindu-se pentru un drum fără întoarcere, poetul nu mai are decât o dorință: **“nechemat/ nerostit/ pedepsit, chiar/ să rămână măcar Răsăritul/ celui de-al Cincilea Anotimp”**.»

Valeriu Anghel – Milcovul

*

„Constantin Ghiniță este un sentimental rafinat, verva din poemele sale fiind, mai degrabă, semnul unor profunde

trăiri lirice, decât înclinația permanentă spre versificare: religiozitatea din versurile sale este caracteristică pentru raportul poetului cu divinitatea, accentele de “disperanță”, cum îi place poetului să zică, fiind superb evidențiate în poeme ale contrastelor. C.G. este un poet autentic, iar căutările sale lumești îl transformă, prin scris, într-o ființă predispusă introspecției preferențiale. În scrisul său, relația cu Divinitatea este o problemă intimă, dureros de simplu așezată pe hârtie.”

Marin Ifrim – revista “Amphitryon”

*

Constantin Ghiniță
Timpul când am fost Iezechil la Regi
(parodie)

Tu, Doamne, știi și mă-nțelegi
Cum e cu mersul pe la regi
Am stat trei ani prin mănăstiri
Furând argintul de pe miri
Și ceara scursă-ntre ninsori
S-o vând în birturi pe viori,
Doar eram tânăr, rubiniu,
Iubeam o candidă-n Sibiu
Și-i dăruiam psalmi și tropari
Pe etichete de Cotnari...
Mă-nfioram privind amanți
Plimbând prin vise elefanți,
Când în pahare creșteau stridii
Și perle-n formă de Ovidii...

O, Doamne-al meu, nu-ți cer prea mult ?
 Un somn să-mi dai și-un cangur cult
 Să-mi scrie-n greacă și latină
 Ce mi-a șoptit ieri o virgină
 Pe-un sutien cu zâmbet crud;
 Și mută Vegasu-n Adjud,
 Că-i viața grea, Stăpâne-al meu,
 Să stai lângă Mausoleu
 Și să privești cum trenuri vin
 Și pe nici unul Constantin
 Să-l cheme nici măcar Ghiniță,
 De-accea-n staulul de viță
 Mă rog întruna să mă-ngropi
 În Panaiți, printre Pricopi,
 Și aș mai vrea să mă-nțelegi
 Să nu mă mai trimiți la Regi
 Că toți sunt EX
 Și mult prea sfinți,
 Trimite-mă la președinți
 Că-s prea poet și prea tâlhar;
 Și nu uita de girofar...

Florin Ciurumelea – revista "Amphitryon"

*

D-lui Constantin Ghiniță

Constantine, Constantine
 caii tăi ce cai cumiști
 umblă-n lume fără tine
 răscolind femeii și sfinți

Cheamă-ți caii Constantine
vor să-i călărească toți
ia-i și ține-i lângă tine
nu-i lăsa haihui prin nopți

Ține-i bine cu temei
nu-i lăsa să umble-n noapte
fără frâu printre femei
ascultând la geamuri șoapte

Constantine, Constantine
caii tăi ce cai cumiști
umblă-n soare fără tine
răscolind femei și sfinți

Apostu Panaitache Vultureanu, nov. 1975

*

Mă doare sufletul

Poetului Constantin Ghiniță

Mă doare sufletul... de prea mult suflet
Pe care, fără noimă, îl împart cu alții
Urmând, fără de tăgadă, a Domnului Poruncă:
„Iubește-Mă asemeni și iubește-ți frații!”

Mă doare sufletul... de prea mult suflet!
Dar cine să-mi aline suferința?!...

Că-n juru-mi „măști”, perfide după umblet,
Nu par a înțelege ce-i căința.

Mă doare sufletul... de prea mult suflet!
Dar trist n-am fost și n-am să fiu vreodată,
„Căci am curajul de-a rămâne în picioare”
Pân’am să-mi vizitez Cerescul Tată!

Mă doare sufletul... de prea mult suflet!
De unde-am devenit atât de curajos ?
Din Marea și Sfânta Libertate
*„De a alege veci de soare fără moarte
și nesfârșitul Drum către Frumos”...*

Mă doare sufletul... de prea mult suflet!
Dar știu c-aceasta mi-i menirea pe pământ...
Și-n Drumul nesfârșit de Fericire,
Popas de Taină am să fac mereu
Sperând, ca din durere... să am soare în privire
Când, față-n față sta-vom... **poet și Dumnezeu...**

Camelia Ciobotaru, 2007

*

**“N-am casă, prietene, n-am casă / N-am nici măcar
loc sigur de popas/ Nici banii lângă mine nu fac masă/ Nici
vinul nu se-nghesuie în vas/ Prietenii nu-mi calcă-n băță-
tură/ Nici tata nu mai știe ce-o s-ajung/ S-a săturat și mama**

cîte-ndură/ Iar rudele din preajma lor m-alung/ Dar ce-i mai trainic din acestea toate,/ Prietene, ce-i trainic, cu folos/ Eu am întinderea de viață fără moarte/ Și nesfârșitul drum către Frumos.”. Da ! Versurile aparțin lui Constantin Ghiniță. El, care a avut și are “un drum nesfârșit” către frumos. Înainte de toate, Ghini (așa cum îi spun, și acum, unii dintre prietenii de suflet) a iubit Iubirea ! Rămânând fidel deopotrivă femeii și bărbatului prieten ! Într-o lume hidoasă, dar fascinantă, Prietenia l-a ajutat să nu se rătăcească de el. Să găsească calea spre smerenie, să îndure disprețul și trufia. “Să fim pentru unii proști, dar niciodată răi !”. Prietenia, ca o mantie protectoare. Ca și cum aș spune: “Mi-e dor de mine, vă puteți închipui ? Mă caut întruna și nu mă găsesc. Sunt undeva între drumuri, între cer și pământ, între ape, între voi, în voi ! Mă caut și mi-e dor de mine... Dacă mă găsește cineva, să-mi dea și mie semnal, se poate ? Zidită de vie în propria-mi tristețe...”

Mariana Vârtosu, ziarul “Milcovul”

*

„Sâmbătă, 5 Noiembrie 2005, Mărășești, Vrancea - “Curbura Carpaților” - Unire... Să fie acestea coordonatele actului de naștere ale unei noi filiale a Uniunii Scriitorilor ? Salonul Scriitorilor Vrancei de Pretutindeni, ediția a V-a. Sosesc invitați de marcă din județele Curburii Carpaților și din țară. Sala, neîncăpătoare și friguroasă la început, caldă mai târziu, agitată mai apoi și destrămată într-un sfârșit, a receptat istorie.

Constantin Ghiniță, liantul superglue-ul manifestării, declamă bi-lingv: “**În numele tău, Poezie !**”.

Gheorghe Neagu – o remarcă: consistența volumului – munca autorului – recunoaștere, valoare, sensibilitate. “Chiar dacă distanța ne desparte oarecum, este aproape de mine. Este om de nădejde, cu idei pertinente ! Ne sfătuim ades ! Ca și redactor al cărții sale, i-am dat și sfaturi. Orgolios, așa cum este fiecare scriitor, a făcut cum i-a dictat conștiința poetică ! Adică așa cum a vrut el !”

Florentin Popescu: Să ne întoarcem la Ghiniță ! Aveți de-a face cu un poet mare, interesant, profund, plin de talent și inspirație. Lirica religioasă, cu tradiție, îi reușește.

Dumitru Pricop: Ghiniță a crescut enorm ! Nu a scos cincizeci de cărți, a scos câteva, dar esențiale !”

*Gheorghe Mocanu, revista “Oglinda literară”
Focșani, 2005*

*

La nașterea poetului Ghiniță,
Venit-au înspre el Magii celești
Și-au dat Statutul pentru Neuitare
Meleagurilor de la Clipicești.

La nașterea poetului Ghiniță
Femei nebune și sălbatici cai
I-au hărăzit lui Constantin să-i fie
Drumul spre Iad, întoarcerea în Rai.

La nașterea poetului Ghiniță
 Mai multe ursitoare pare-mi-se,
 Au hotărât să fie amiralul
 Speranțelor pe-oceanele de vise.

La nașterea poetului Ghiniță
 În zorii limpezi și de lung Brumar
 S-a scurs în el o lacrimă din soare
 Să fie pururi miruit cu har.

Iar astăzi, vin și eu, un om din gloată
 Cu flori de gând și sufletul buchet
 Să le depun în semn de prea cinstire
 Pe prag nuntit alesului poet.

Și-au poposit și Muzele prin stele
 Să-l scalde în balsamul cald al ceții
 Pe el – poetul durerilor albastre
 Rebotezat de Domnul spațiilor vaste
 În Constantin al Dorului și-al Vieții.

Dorel Vidrașcu, București

*

„Iubite confrate, îți mulțumesc pentru cărți. Curios să te descopăr, le-am citit cu nesaț chiar în noaptea care a urmat primirii lor. Este adevărat ce s-a spus, și anume: că literatura

matale (poezie, proză, eseistică) este de sorginte religioasă. Cuvântul care revine mereu în versuri este “Doamne” - și asta spune totul. Din toată inima, felicitări !”

*Al duminică, Ionel Bandrabur,
Panciu, 19 noiembrie 2006*

*

“Scrisoarea ta mi-a înflorit ochii și casa. Tu ești un păgubos minunat, îți joci sufletul desculț pe brumă, te adăpostești în Biserici și poruncești liniște, fiindcă îngerii dorm.

Mi-ai trimis nu versuri, ci sticle de șampanie distilate liric – adică ceremonialul unei obsesii rebele și-al îngăduinței cuvântului păcătos. Mi-ai trimis daruri, adică poeme, și de malul lor eu stau rezemat, reîntorcându-mă în Vrancea.”

“Scrisoarea ta mi-a luminat brusc toate ferestrele sufletului povârnite de praful adunat între timp. Dar te rog, nu mă crede atât de curat ! Am strivit cu toții iarba, am avut clipe rătăcite când am crezut că ne putem urî părinții – și-mi lipsesc încă cele șapte vieți să-mi pot spăla păcatul acesta de-o clipă... - Suntem, bunule frate, gârboviți de nevoi și umiliți, și ascultăm neputincioși fiara curată a sufletului care se zbate dureros în cușca aceasta de pământ ce poartă numele nostru trivial. Noi n-avem nume și nici nu trebuie să avem. Țărâna este una singură, fiindcă este un singur trup îngăduit de Dumnezeu. Un trup pe care noi viermuim într-o îndelungată zădărnici, pentru a demonstra tocmai, puterea țărânii egală cu sine.

Ea este reducția, numitorul comun. Aspirațiile noastre sunt convulsii care sensibilizează prea rar acest pământ unanim... Rogu-te, așadar, Constantine, ai grijă de Vrancea, de muma lumii și-a frumuseții, eu, chiar dacă lipsesc tot acolo sunt, am băut mult vin din hârca lumii voastre, am impresia că m-am subțiat înfiorat printre lupii voștri, că am turbat alergând pe butoaie, că mi-am tras trupul pe-un brad și-am rămas acolo, să mă legăn în vântul vrâncean. Uneori mi-e somn fiindcă vreau să mă visez în Vrancea. Sărut viile și strugurii, vă îmbrățișez sugrumat de dor pe toți, și îmi bat potcoava sufletului pe pragul casei tale bucuroase de pelerini sălbăticiți.”

“Poemele tale – ca și sticlele tale – Doamne !, ce daruri neașteptate mai pot sta în firea oamenilor ! - mi-au limpezit nopțile. Dar hârbuit prin aceste lumi pretins-literare, nu-ți pot da nădejdi mari, nu din vina poemelor, ci a timpurilor ! Răbdător cum ai fost până acum, mai rămâi ! Eu am selectat câteva care s-ar putea uni într-un “berbec” de spart zidurile, dar nu cunosc efectul, nici nu-l prezic, deși le voi duce acolo unde sper să-și găsească audiența pe măsura lor. Mă bucură expresia ta nervoasă și modernă, ironia ori pesimismul neutralizant al celui ce vede filosofic lumea. Tu nu scrii prin lupe îndreptate către detalii. Tu ai ochii cosmici, ochi suferinzi căror eu, unul, le aștept până și lacrima.”

“Pământul înșelător pentru cuvinte nu mă ajută îndeajuns să vorbesc. Dar Vrancea e tâmpla de aur în care se zbate sufletul nostru bolnav și neîmplinit. Așadar, mă vei înțelege că bobul de nisip care sunt nu-și va putea rostogoli umbra și

nenorocul până la marmora logodirii tale. În alte clipe aş fi fost mai electric, dar o deltă de triste întâmplări mi-a împrăscat paşii zăcuţi. M-aş fi dorit ursitoare încinsă cu brâu de lumină în capul mesei voastre şi – sărutând degetul cel mic al Reginei Toamnelor – să vă cânt astfel:

Prieteni, să vă înalţe-n templele lui vinul
Părinţii să-şi slăvească-n voi cenuşa -
Dar nu uitaţi vreodată că Destinul
E fiara care linge-afară uşa !

Prin ochii mei privesc privighetori
Ce vă descântă noaptea pentru Nuntă
Şi-om mai trăi, să ştiţi de mii de ori
Vânaţi de-aceiaşi bucurie sfântă.

Ne-om răsfăţa-n palate ireale
Şi-om fi eroii care pier în zori,
Îmbrăţişaţi de taine colosale
Ne vor ţipa copii plăpânzi în pori

Iar eu, pornit în marşul lung cu vinul
Mi-ascund pumnalul vieţii cu mănuşa,
Rugându-vă să nu uitaţi – Destinul
E fiara care linge-afară uşa !”

“Dar cum urlam mai sus: n-am timp ! Am aflat că m-ai căutat şi-n paharele mele arvunate pentru încă o toamnă s-a făcut frig. Aş fi vrut mult de tot să desfundăm un butoi şi să-l

rostogolim beți pe străzile Bucureștiului, gâlgâindu-ne tot veninul. Constat îngrozit că și prietenii cer timp – ele care petrec pe deasupra tuturor mizeriilor. Iartă-mă, sper ca boala mea să se vindece prin seceta acestei toamne dureros de frumoase; și sper să se nască un ceas cu prieteni, cu vin și cu femei nebune, care să muște văzduhul laolaltă cu noi. Scrie, omule bun, scrie, indiferent de mazăga ziarelor și-a revistelor care de multe ori, sunt niște canale de scurgere a mълului sterp. Și când mai poți, trimite-mi versuri pentru hrana sufletului meu. Eu în curând îți voi trimite o «Zodie a Șarpelui».”

“Frate bun, frate bun, mi-e dor de tine. Am obosit, frate. Mi-e dor de-o noapte de chef și poezie. Câtă dreptate ai tu ! Doamna în Alb bate la porțile noastre. Ne iubește mult și știe că în Imperiul ei vom fi alături, vom fi la adăpost, vom fi singuri, frate, și cât de mult ne dorim aceasta...”

Gheorghe Istrate

*Fragmente din câteva scrisori ale poetului,
primite în perioada 1970-1988*

*

„Autorul acestei succinte prezentări l-a cunoscut pe poetul Ghiniță încă din clasa a V-a (1958) și ar mai putea scoate încă cinci evanghelii cu viața romanțată a bardului de la Mărășești. Las însă această plăcere cititorilor și viitorilor exegeți ai unui autor și ai unei opere care de puțini ani se desfășoară din plin. El poate adăuga doar că printre toate aceste

cumpene ale vieții, Ghiniță a scris și a tot scris, reușind abia la vârsta de 58 de ani să devină membru titular al Uniunii Scriitorilor din România. Dar, vorba lui Eminescu - “poezie – sărăcie” ! și “șansa” de a muri liniștit într-o țară a tuturor posibilităților – România... dar și a tuturor imposibilităților.”

*Dumitru Pricop – Cuvinte la cartea
“În numele tău, Poezie”, 2006*

*

Sonete

Mă împlinesc în junglele urgiei
simt, pe aproape, strigătul final
adu-mi, iubito, hainele de bal
și sacra lumânare-a Poeziei...

Tu, însăși, jumătatea mea de moarte
dă peste sâni și buze cu mult fard
să cred în ceasul de adio, că mai arde
ca și atunci când totul era foarte...

Oho ! ce știi că-mi merit chinul
de a muri fără să știi că pier
în mascarada trist cotidiană

Nu-mi pasă, mă ajută-n taină vinul
fiindcă i-am fost și stâlp și cavalier
iar trupul meu i-a fost și pisc și hrană...

*

Sunt pelerin la casa lui Ghiniță,
un înger strâmb ca un butoi diform
dar încă-n mine, visele nu dorm
și sângele se-mbracă-n foi de viță...

De ce să creadă timpul că am fost,
că ne zâmbesc vampirii din fosile
că mi se-așează bruma peste zile
iar creieru-i din ce în ce mai prost...

O, Doamne, Doamne, recunoaște-mi vina
de-a fi păcătit la orice pas,
și de-a fi scris poeme pe iubite

De-aceea, poate, moartea nu ne-nghite
și nu vă invităm la parastas
cât Ana și Rodica ni-s... REGINA !

*

Iubite Poete, ai ceasul tău de lut
care-ți leagă lanțul de existență
fără să te cunoască în esență
și-n sanctuarul unde te-ai născut

Acolo s-a născut o-ntreagă lume
și-n strigătul de-ntâi, profund și greu,

a coborât, din ceruri, Dumnezeu,
el, însuși, să-ți dea viață, chip și nume

Ce-ți pasă dacă unii, încă vor
să-i însoțești pe mărele prostiei
și să te-alături muzicii lor tâmpe

În ei nimic divin n-o să se-ntâmples
și nici coroana sfântă-a Poeziei
n-o să se urce în crestele lor...”

Dumitru Pricop

*Poezii scrise în casa poetului
Constantin Ghiniță, în mai 2007,
la Festivalul “Primăvara Poeților”.*

ADDENDA

CONSTANTIN GHINIȚĂ

**SAU O BIOBIBLIOGRAFIE DE SCORPION AL
EXTREMELOR**

Motto:

*Ci veacul meu nu este-Acuma, Doamne,
nici locul acesta, nici chipul ce-l port,
nici anotimpurile numai toamne,
nici îndoiala dacă-s viu sau mort...*

I

Data și locul nașterii. Este binecuvântat să vadă Lumina în dimineața zilei de 9 spre 10 Noiembrie 1946 în satul CLIPICEȘTI, fostă comună a ținutului de legendă ȚARA VRANCEI. Spune cronicarul: “Un drum străvechi pardosit cu piatră de râu parcurge de la drumul cel mare ce trecea prin Odobești, paralel cu zona dealului Clipiceștilor, alt mare și bogat sat al bogatei comune viticole, Țifești. Clipiceștii a fost semnalat în documente la 1646, dar bătrânul șerb Bulimej afirma că locuitorii comunei Tulnici ar proveni din împrejurimile localităților Țifești și Clipicești încă de pe la 1450”.

Afirmația bătrânului confirmă descendența Irinei Mavrodin, pe linie maternă, dintr-o familie domnitoare de boieri moldoveni – Purice. Domnia sa face referire la Polixenia Purice ce se trage dintr-o veche familie de răzeși vrânceni care, conform spuselor lui Gala Galaction, se localizează la Clipicești, după ce părăsesc Iași în urma unor certuri din jurul

tronului domnesc. Am amintit toate acestea ca o dovada în plus la vechimea satului, dar și pentru a se cinsti memoria mamei poetului C.G., ce se trage din același Purice, tot pe linie maternă, familie care a dat de-a lungul timpului străluciți cărturari.

Părinții

Tatăl, Petru Ghiniță, unul dintre puținii intelectuali ai comunei avea să fie pe rând notar, contabil șef CAP și un renumit cântăreț bisericesc timp de aproape 50 de ani. Elena, născută Păvăloiu în satul Vitănești, aparținător Clipiceștiului, femeie destoinică și cu spirit ascuțit, foarte iubită de cei care îi intrau în casa veșnic deschisă, avea să îl alăpteze pe singurul ei fiu și cu fiorul poetic cu care o înzestraseră Dumnezeu din plin. Unul dintre unchii mamei, Gamaliil, se călugărește și ajunge tipograf și autor de carte bisericească la Mănăstirea Neamț.

Clasele primare și liceul

În 1954 satul nu avea decât o singură școală primară și cu un singur învățător (Dl. Tomescu, venit din M-ții Vrancei, care avea să-l alimenteze mulți ani cu sfaturi și cărți alese cu grijă). Clasele V-VII le urmează la Vidra (Poarta Vrancei) alături de poetul Dumitru Pricop, de care îl leagă cea mai lungă prietenie și începuturile boemei literare. La examenul pentru intrarea în liceu este respins, părinții fiind trecuți pe lista neagră a chiaburilor și este nevoit să stea un an acasă. După o încercare nereușită și la liceul din Mărășești, găsește înțelegere la Panciu unde este primit în clasa a VIII-a. Se reîntoarce apoi la Vidra unde termină ultimii trei ani la secția umanistică în 1966. Este una din perioadele cenușii, presărată cu sute de peripeții

și aventuri pe muchie de cuțit, datorită firii sale inadptabile: în clasa a IX-a inițiază o grevă a foamei, după un an scoate cărțile de limba rusă în curtea liceului și le dă foc, este eliminat în dese rânduri, timp în care se refugiază cu Dumitru Pricop la Negrilești unde îl cunoaște pe bădița Ștefăniță Lechea, sau pe un șantier de construcții în zona Panciului. Limba rusă îl lasă corigent pe vară și abia în toamnă absolvă bacalaureatul la Liceul "Cuza" din Focșani.

Stagiul militar

În același an (1966) este încorporat la Transmisiuni lângă Strejnic, Ploiești. Nu dorește nici un grad militar și ca să scape de școala de caporali evadează la o cârciumă din sat. Rămâne simplu soldat cu dorința de a scăpa cât mai repede din coșmarul milităriei.

Studii superioare

În toamna lui 1969 reușește să intre la Institutul de Grad Universitar Teologic din Sibiu. Împotriva tuturor se căsătorește cu Doina Baba, o săsoaică frumoasă din care va rezulta copilul Emanuel Constantin. Insistențele mamei soției declanșează divorțul, în anul III, și exmatricularea definitivă, regulamentele doctrinare fiind deosebit de stricte. Șocul îl va împinge la prima tentativă de sinucidere din care scapă, rămânând însă cu sechele toată viața.

Debut literar sentimental

1962 este anul când, datorită situației din familie, ca urmare a regimului politic, trebuie să stea acasă, vinovat că tatăl nu voia în ruptul capului să treacă la CAP. Acum are loc și

prima încercare literară printr-un poem kilometric în vers alexandrin, având ca temă colectivizarea.

Mai mult, “editează” o revistă scrisă de mână în câteva exemplare pe care o pune la dispoziție țăranilor ce veneau să cinstască un pahar de vin la “tata Petru”. Un binevoitor, supărat că Petru Ghiniță nu se trece în Colectivă, duce un exemplar organelor de partid. Numai bunul Dumnezeu, ca și dispariția tatălui pentru câteva zile, ridicat de tovarăși într-o noapte și adus acasă “supus” și cu cererea de înscriere la CAP cu tot avutul, semnată, îi salvează tatăl de la pușcărie.

După o corespondență asiduă cu “Astra”, “Săteanca”, “Femeia”, “Scânteia Pionierului”, unde trimite în anii următori zeci de încercări poetice, este publicat sub pseudonimul Elen Delaputna de poetul Valeriu Gorunescu în ziarul gălățean “Viață Nouă”. Era pe atunci elev în clasa a VIII-a la Liceul “Slavici” din Panciu.

Primul portret (cronică literară de prezentare) aparține lui Ion Roșu și apare în ziarul “Milcovul” din Focșani, în 1974, când acesta dorește să-i fie naș literar, schimbându-i prenumele în Constant, autorul nefiind de acord.

Al doilea portret –cronică mai amplu este semnat de către Florin Muscalu, tot în ziarul “Milcovul” din același an.

Prima recunoaștere literară

În 1975 obține titlul de Laureat al Salonului literar Dragosloveni “Alexandru Vlahuță” și marele premiu pentru poezie, înmănat de Constantin Ciopraga.

Prima apariție, cu un grupaj de poezii în placheta “Dragoste de țară –antologie lirică” în 1977, editată la Focșani.

Debut editorial

Cartea de poezie „Chemarea Scorpionului”, Ed. Porto-Franco, Galați, 1991, lector de carte Ion Chiric.

Cenacluri frecventate

1973-1975 „Duiliu Zamfirescu”, Odobești, condus de poetul Dumitru Pricop; Cenaclul Ziarului Milcovul, condus de Ion Roșu; “Milcovia”(Casa Armatei, UTC, Teatrul “Pastia”, adică pe unde erau primiți, împreună cu Dumitru Pricop, Virgil Huzum, Cristi Boss, Florin Paraschiv, Apostu Vultureanu-Tex, Virgil Panait etc); “Luceafarul”, București (1975-1976); Cenaclul Scriitorilor Vrânceni “Duiliu Zamfirescu” condus de scriitorul Gheorghe Neagu.

Cenacluri înființate de autor

“Lumină lină”, Sibiu, 1970, la inaugurare participând Șt. Aug. Doinaș și Ioan Negoîtescu; “POESIS”, Mărășești, 1976, transformat în “SPAȚIUL MIORITIC”, iar din 1992 devenind “DOR DE EMINESCU”, cu activitate neîntreruptă până în prezent. A fost cenaclul cu cea mai bogată activitate din zonă, aici întâlnindu-se focșănenii, odobeștenii, pâncenii, adjudenii, tecucenii, regretatul și uitatul pe nedrept Ion Baciuc de la Tulnici, gruparea literară de la Rm. Sărat etc, atât în ședințe de lucru cât și în spectacole de poezie ce nu se vor uita niciodată, Mărășeștiul devenind definitiv un adevărat focar cultural.

Reviste întemeiate de autor și la care a colaborat

Revista de Istorie și Artă CLIO, Mărășești 1998; LI-CEUL MEU, Mărășești 1999; BUCURIA COPIILOR,

Mărășești 1999; AMPHITRYON, Rm. Sărat 1998, redactor fondator Florin Ciurumelea; Salonul Literar, Focșani, Gazeta literară vrânceană, Focșani, Oglinda literară, Focșani; Saeculum, Focșani. A mai publicat sporadic la “Revista V”, Focșani; “Convorbiri literare”, București; “Ardealul literar”, Deva, precum și în ziarele locale.

Volume publicate

“**Chemarea Scorpionului**”, Porto-Franco, Galați 1991, poezie 60 pag.; “**Evangelia a V-a**”, Ed. SAS, București 1996, poezie, 115 pag.; “**Nunta Continuă**”, Zedax, Focșani 2003, poezie, 127 pag.; “**Psalmi**”, Zedax, Focșani 2003, poezie, 32 pag.; “**Logodnicul orei patru dimineața**”, ZEDAX, Focșani 2004, poezie, 32 pag.; “**Lamentouri**”, Zedax, Focșani 2005, poezie, 32 pag. și “**Cartea de Aur a Orașului-Erou Mărășești**”, Ed. Roland, Focșani 2004, 80 pag. (un exemplar unic la Primărie și alte 12 exemplare de protocol), “**Evangelia după Constantin Ghiniță**”, eseuri, Ed. Rafet, Rm. Sărat 2006.

Contribuții și amprente

“**Laudă vinului**”, poezie bahică 1996; “**Mărășești - ghid turistic**”, împreună cu Al. Deșliu în 2001; “**Emanoil Petruț**” (Al. Deșliu) 2003. Referințe de suflet la “**Strigăt Clandestin**” (Paul Spirescu) și “**Singurătatea Nisipului**” (Ștefania Oproescu). În 1993 apare cu un grupaj de poezii într-o **antologie literară a Jurnalului de Vrancea** și în 2003 într-o altă antologie “**Al Evei trup de fum**”, ambele îngrijite de Gheorghe Neagu.

Lucrări proprii traduse în alte limbi

“În numele Tău, Poezie”, Zedax, Focșani 2005, ediția întâi și în 2006 ediția a doua.

Activități literare, artistice, sociale

1975: bogată activitate literară și culturală la Focșani, într-o aceeași atmosferă de boemat. Cenaclul POESIS de la Mărășești devine locul unde se adună scriitorii din Vrancea și din țară. 1997-1998: deschide subredacția ziarului Milcovul de Mărășești. 1999-2002: scoate la Mărășești foaia de opinie și informație “**Jurnalul de Mărășești**” (redactor șef). Din 1994 devine membru fondator al Fundației Cultural-Sociale “Vrancea literară”. În 1992 și 1996 înființează în paginile ziarului Milcovul una dintre cele mai bine primite rubrici permanente “Predica de Duminică”. 1998: înființează la Mărășești Comitetul de Sprijin și Inițiativă – (CSI). 1997: membru fondator în Colegiul Ligii Scriitorilor Vrânceni, înființat de Liviu Ioan Stoiciu.

1999: înființează Festivalul anual “Parada Revistelor Școlare Vrâncene” la Mărășești, iar în 2000 SALONUL NAȚIONAL AL LITERELOR VRÂNCENE, transformat în 2005 SALONUL SCRITORILOR VRÂNCENI DE PRETUTINDENI, tot anual și tot la Mărășești, ajuns la ediția a V-a. 2004: înființează MUZEUL VETERANULUI ROMÂN, premieră națională la Mărășești; la inițiativa Centrului Cultural Român din Paris, inaugurează la Mărășești, în mai 2006, FESTIVALUL INTERNAȚIONAL “PRIMĂVARA POETILOR”.

Referințe critice

1. "Evanghelia a V-a" de Constantin Ghiniță sau cum trăiește un poet la Mărășești - Corneliu Fotea în Salonul Literar; 2. "Un nume nou în poezia vrânceană, Constantin Ghiniță" - Florin Muscalu în ziarul Milcovul; 3. "Un palimpsest al credinței și al durerii: Evanghelia a V-a de Constantin Ghiniță" - Gheorghe Istrate în Curierul Românesc; 4. "Evanghelia lui Constantin Ghiniță" - Marin Ifrim în revista "Amphitryon", Rm. Sărat; 5. "Constantin Ghiniță - Evanghelia a V-a" - Ion Murgeanu în Curierul Românesc; 6. "Un poet liturgic al Cetații, înfricoșat de abisurile interioare: Constantin Ghiniță - Evanghelia a V-a", Valeriu Anghel - Milcovul; 7. "Schița de portret: Poetul Constantin Ghiniță - Un Iezechil la Regi" - Virgil Răileanu, în revista de Istorie și Artă CLIO și în volumul Veșnicia Astrelor; 8. "În templu nu se intră decât cu trupul Afară" - Constantin Ghiniță - "Evanghelia a V-a", Mircea Novac, în suplimentul literar ECART, București; 9. "Un poet din Vrancea - Constantin Ghiniță", Ion Machidon, Destine, București; 10. "Poezia lui Constantin Ghiniță, amfitrion de Mărțișor" - M. Dumitru; 11. "Împărătească zi a Poeziei cu Constantin Ghiniță" - Gh. Prodan în ziarul Milcovul; 12. "Monahul poeziei vrâncene și enoriașii lui" - Gh. Neagu în Gazeta literară vrânceană; 13. "Destine literare - Constantin Ghiniță în Poezie" - M. Dumitru în ziarul Milcovul; 14. Cronică literară la „Nunta Continuă” - (Apariții neașteptate) Cosmin Dragomir în ziarul Milcovul; 15. "Despre Nunta Continuă" - Liviu Grăsoiu în Convorbiri literare; 16. Inventivitate (Vitrina Cărților) în Convorbiri literare - "Despre psalmii lui Constantin Ghiniță" - Emilian Marcu; 17. Victoria Milesescu - "Despre poezia lui Constantin Ghiniță", în revista "SUD"; 18. Constantin Miu - "Despre poezia religioasă

a lui Constantin Ghiniță”, în revista “Amurg sentimental”, București; 19. ”De vorbă cu poetul Constantin Ghiniță (referiri la Nunta Continuă)” - Cosmin Dragomir în ziarul Milcovul; 20. Viorel Munteanu - parodie la poezia lui Constantin Ghiniță, în Salonul Literar; 21. Valeriu Anghel (în “Dincolo de toate” și “Des dimanches de l’herbe”) - ”Taina devenirii” (Le secret du devenir) - Evanghelistului Constantin Ghiniță; 22. Valentin Muscă - ”Un nou vrâncean în Uniunea Scriitorilor din România” - Constantin Ghiniță: “Evanghelistul “ din Mărășești - în Ziarul de Vrancea; Mircea Dinutz - ”Despre poezia lui Constantin Ghiniță”, în SAECULUM, FOCȘANI; 24. Florin Muscalu - ”Iezechil la Regi”, în ziarul Milcovul, Focșani; 25. Florin Ciurumelea - Parodie: ”Timpul când am fost Iezechil la Regi”; 26. Viorel Munteanu - Parodie la Iezechil la Regi; 27. Colaborări permanente cu presa literară vrânceană; Este menționat în Dicționarul Scriitorilor și Publiciștilor Vrânceni al lui Florin Muscalu; 2000: și în VOCAȚIE ȘI DESTIN (600 fișe portret pentru un tablou spiritual-istoric al jud. Vrancea - alcătuit de Valeriu Anghel și Al. Deșliu);

Premii, titluri

1975 – Laureat al Salonului literar Dragosloveni “Alexandru Vlahuță”; 1978 – Premiul pentru recital de poezie – Vălenii de Munte; 1980 – Premiu pentru montaj literar, Galați; 1980-1989 – Premii de participare la saloane literare și festivaluri din țară; 2003 – Premiul Revistei “Oglinda Literară” pentru volumul de poezie “Nunta Continuă”; 2005 – Premiul de excelență pentru cavalierism literar decernat în cadrul Festivalului Național de Proză “Duiliu Zamfirescu” Focșani. Din 2005: Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău.

Proiecte de viitor

1. Antologie (o altfel de antologie de poezie universală) 5 vol. - la care lucrează din 1974; 2. Manual de religie; 3. Manuale pentru clasele I-IV; 4. Volum antologic- Cuvinte din CU-VÂNT – 52 de predici publicate de autor în perioada 1993-1996 în ziarul Milcovul; 5. Eseuri; 6. Poezie cu grafică pentru copii; 7. Cărți de poezie; 8. Monografia orașului Mărășești; 9. Înființarea unui Centru Socio-Cultural prin Fundațiile Regale la Mărășești.

II

Numele si prenumele: Ghiniță Constantin

Naționalitatea: româna; **Religia:** creștin-ortodoxă; **Starea civilă:** căsătorit, Sibiu, 1970 (divorțat în 1972) din care a rezultat un copil plecat de mic în Germania (Emanuel Constantin). Se recăsătorește cu pictorița Rodica Dumitra din Mărășești în 1977, căsătorie din care rezultă doi copii deosebiți: Bogdan Constantin și Isadora Lacrima. **Zodia:** Scorpion. **Grupa sanguină:** AB IV. **Ritm biologic maxim:** 4-8 dimineața. **Darurile Scorpionului:** 1948, la vârsta de doi ani se îmbolnăvește de poliomelită și este salvat cu greu; 1962: este internat la spitalul Năruja cu hepatită cronică; 1964: operat de hernie și apendicită; 1979: apar primele crize de astm bronșic intricat, boală care-l va măcina toată viața, devenind corticodependent; 1993 și 1997 este operat de coxartroză și protezat șold drept de celebrul medic Dinu Antonescu de la Foișorul de Foc; 1999: moare mama poetului, Elena, iar în 2002 se stinge din viață și tatăl, Petru Ghiniță, ultimul din cei 14 frați și surori ai ghinițeștilor. **Act de identitate:** carte de identitate seria VN nr.

264327, Pol. Mărășești 11 ianuarie 2007, CNP 1461110392923. **Adresa de domiciliu:** Mărășești, Vrancea, str. Vasile Alexandri nr.2, tel. Mobil 0727.707.231; 0728.929.980 și tel. Serviciu 0237.261.252. **Adresa de e-mail:** *ghinita.constantin@yahoo.com*. **Pasiuni:** Artele, Noul Testament, excursiile, pescuitul, colecțiile de antichități, jocul de bridge, istoria, SF-ul, enigmele...

Situatia materială: Poezia, familia și veșnicele datorii.

Optiuni politice: Credința în Dumnezeu, dragostea de țară și iubirea de Aproape.

Evenimente social-politice: 1982: Anchetat timp de 6 luni de Securitate pentru poezie politică (cu referire la Scările de Serviciu); 1987: Desfăcut contractul de muncă cu litera „I” fiind acuzat de propagandă religioasă în Casa de Cultură; Mențiune: Nici eu nu am vrut să fiu membru de partid, nici ei nu m-au vrut.

Activitate profesională și socială: 1967-1968 - bibliotecar și director de Cămin Cultural Clipicești; în timpul verii: socotitor CAP; 1968-1969: prof. suplinitor Clipicești; vara: magaziner MAT Țifești; 1969-1970 prof. suplinitor Șerbești; 1970-1973: locuri de muncă pe timpul verii, în **perioada Sibiului:** pivnicer viile Institutului teologic de la Sărăcsău, Alba Iulia; descărcator vagoane, noaptea, în gara Sibiu; manipulant la un depozit de sticlărie; serviciul CTC la Uzina de piese auto; vânzător piață; muncitor abator; **perioada Vrancei,** 1973-1974: șef de bar în Odobești; 1974-1975: pedagog Complexul de Internate “Cuza” Focșani; cantaragiu și primitor distribuitor IVC Vrancea. **Perioada București:** 1975-1976:

Merceolog IMC ”7 Noiembrie”; scris firme într-un atelier de pictură; bandistrulant la Acumulatorul; montator piese la uzina ”23 August”; dactilograf particular; săpat gropi cavouri în Cimitirul Belu. **Perioada Mărășești:** 1976-1980: responsabil cinematograful ”Lumina”; merceolog șantierul de construcții Adjud; administrator stadionul de fotbal Mărășești; 1980-1987: metodist Casa de Cultură veche din Mărășești; instructor cultural la Cooperativa Meșteșugărească ”Victoria”; 1990-1991: corector la ziarul ”Milcovul” Focșani; 1991-1997: redactor și acționar la ziarul ”Milcovul liber”; din 1997 până în prezent: directorul Casei de Cultură ”Emanoil Petruț” Mărășești.

**Carte de vizită autor
(cronologie)**

- 9/10 Noiembrie 1946 – Clipicești, Vrancea;
- 1961 – prima poezie publicată de poetul Valeriu Gorunescu în ziarul gălățean “Viața Nouă”;
- 1969 – 1972, studii teologice la Sibiu;
- 1972 – înființează, împreună cu poetul Dumitru Pricop, de care îl leagă cea mai veche prietenie literară, cenaclul literar “Duiliu Zamfirescu”, la Odobești;
- 1974 – primele portrete (cronici literare de prezentare) în ziarul “Milcovul”, alcătuite de poezii Ion Roșu și Florin Muscalu;
- 1975 – laureat al Salonului Literar Dragosloveni “Alexandru Vlahuță”, Focșani;
- 1982 – anchetat de organele de Securitate, pentru poezie politică;
- 1990 – este angajat ca redactor la ziarul “Milcovul liber” din Focșani;
- 2005 – membru titular al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău.

Cărți publicate:

- 1991 - “Chemarea Scorpionului”, ed. Porto-Franco, Galați;
- 1996 - “EVANGHELIA A V-A”, ed. SAS, București;
- 2003 - “Nunta continuă”, ed. Zedax, Focșani;
- 2003 - “Psalmi”, ed. Zedax, Focșani;
- 2004 - “Cartea de Aur a orașului erou Mărășești”, ed. Roland, Focșani;
- 2004 - “Logodnicul orei patru dimineața”, ed. Zedax, Focșani;
- 2005 - “Lamentouri”, ed. Zedax, Focșani;
- 2005 - “În numele tău, Poezie”, ediție bilingvă, ed. Rafet, Rm. Sărat (în 2006, ediția a II-a);
- 2006 - “Însetat, sufletul nostru”, eseuri, ed. Zedax, Focșani;
- 2006 - “Evanghelia după Constantin Ghiniță”, eseuri, ed. Rafet, Rm. Sărat.

Grupaje de poezii în:

- 1993 - Antologia literară a “Jurnalului de Vrancea”, îngrijită de scriitorul și publicistul Gheorghe Neagu;
- 2003 – Antologia de poezie “Al Evei trup de fum”, alcătuită de scriitorul și publicistul Gheorghe Neagu;
- 2006 – Antologia de poezie vrânceană, cu traducere în limba franceză, într-o selecție realizată de Valeriu Anghel, ed. Palas, Focșani.

Adresa de contact:

Mărășești, Vrancea, str. V. Alecsandri, nr. 2, tel. 0727.707.231 și 0728.929.980;
loc de muncă – Casa de Cultură “Emanoil Petruț”, Mărășești, str. Republicii,
nr. 113, cod 625200; funcția – referent I, director, tel. 0237.261.252;
e-mail ghinita.constantin@yahoo.com

În loc de postfață

TAINA DEVENIRII*Evangelistului Constantin Ghiniță*

Dincolo de strigăt, dincoace de șoapte,
 Toți venim din umbră și-n umbră sfârșim,
 Curgem în rotundul fructelor necoapte,
 Nu știm cine suntem și nici ce-o să fim.

Taina deveniri nu se împrumută
 De n-o ai în tine, n-ai de dânsa parte,
 Epopeea noastră e o floare mută
 Dincolo de strigăt, dincoace de șoapte.

Nu avem nici dreptul, n-avem nici puțința
 De-a marca un drum pe care să pășim
 Nu știm ce-i ființa și ce-i neființa -
 Toți venim din umbră și-n umbră sfârșim.

Traversăm aievea valuri de imagini -
 Nu știm din ce parte și în care parte,
 Țintuiți de vremi în colțul unei pagini,
 Curgem în rotundul fructelor necoapte.

Toți dorim s-atingem, tandri, absolutul,
 Însă dansul soarte-i mult prea anonim,
 Sus ne cheamă cerul, jos ne trage lutul,
 Nu știm cine suntem și nici ce-o să fim.

Nu știm cine suntem și nici ce-o să fim,
 Curgem în rotundul fructelor necoapte,
 Toți venim din umbră și-n umbră sfârșim,
 Dincolo de strigăt, dincoace de șoapte...

Valeriu Anghel

Cuprins

CONSTANTIN GHINIȚĂ – POETUL CRUCIFICAT	7
Capitolul I - ADAOSUL CE-MI RĂSCOLEȘTE PRAGUL	
și rămân...	16
Poezia Doctore și Dorul	17
Sfântul Eminescu	18
adaosulce-mi răscolește pragul	19
Sfânta Treime 1	20
Sfânta Treime 2	21
din atâta zbor	22
ARS POETICA I	23
Călătorie în Imperiul Clipei	24
Fântâna de poezie	28
poemul Marelui Exod	32
noaptea când culeg Cuvinte	33
eu locuiesc un Timp ce nu-i al meu	34
este că din toate, Poezia	35
și treaz de moartetrec acum de Porți	36
ce mă fac cu tineDoamnă Poezie	37
în numele tău, Poezie	38
Ars Poetica IV	40
Ars Poetica III	48
Ars poetica II	52
POETUL	55
CÂND NU POT SĂ MĂ VINDEC ȘI-MI PLÂNGE POEZIA	56
Și-n geneză Pruncul miresea a moarte	57
ARS POETICA V	58
ARS POETICA VI	60
Cuibul	62
Nu mai sunt eu	63
Din tot ce-am fost și-aș fi putut să fiu	64

Capitolul II - ACOLO UNDE NAȘTEREA MĂ-MPARTE

Eu prăbușit sub judecățișă intru	66
Să pot răbda icoanacare tace	67
am început pe dinlăuntru să albesc	68
Disperanțe 15	69
când numai Tu Știai ce grea Eroare	70
am fost Ierusalim –în temple ‘nalte	71
dar dintre toate	72
EVANGHELIA a V-a	73
POEZIA	76
ești sau nu	80
Imitatio	81
Spectacol	82
între Devreme, Doamne,și Departe	83
Poate prea m-am îndoit	84
POET ȘI DUMNEZEU	85
Pradă Morilor de vânt	86
Smerit să faci lumină	88
pești sihaștri	89
UȘA CU CHEIA DINCOLO	90
PATIMILE(pe dinlăuntru Toate îmi iau foc)	92
PATIMILE(numai Domnul însă știe și mă vede)	93
eu nu știu, Doamne, Unde Ești prin Ceruri	94
și dacă-n mine se strecoară Altul	96
EU, DOAMNE, ȘTIU CĂ ȘI ACUMA SÂNGERI	97
eu am să-ți bat neconținutla Poartă	98
NUNTA CONTINUĂ(fragmente)A. Ieșirea din Geneză	99
B. Intrarea în Dragoste	104
DISPERANȚE (2)	110
UNDE-MI ESTE LOCUL, CLIPA	112
SĂ TE DESCOPERI	114
ÎN VAN CĂUTAT-AM GÂLCEAVĂ CU TINE	115
și nu-mi găsesc în Lumenici un rost	116

ȘI PENTRU CE ATÂTA MOARTE-N URMA MEA	117
GOLGOTA DIN ULTIMA TĂCERE	118
ȘI IA-MĂ LÂNGĂTINE-ACOLO SUS	119
PREFAȚĂ	120
Înzidire	122
ȘOAPTEMĂ-MPRESOARĂ,ȚIPETE MĂ NING	124
Încredințare	125
Rugă păgână	126
Repetând aceleași legi sub alte legi	127
Oglinzi paralele	128
Până la urmă-n lupta asta surdă	129
Renaștere	130
Oaza din Ecou	131
Ascunsul	132
Aștept Glasul care mă îndeamnă	133
sunt cuminte Doamne...	134
Cărările ce îmi petrec ființa	135
Atât deșert în care n-am unde să m-ascund	136
Cruci și jertfe, rugăși ruguri	137

Capitolul III - AM FOST CÂNDVAȘI VAGABOND ȘI REGE

știu doar c-am fost cândvași Vagabond și Rege	140
Sens interzis	141
DISPERANȚE	142
DRUMUL	144
SCARA DE SERVICIU (XII) (fragment)	145
la Poarta Inimii	154
Ziua la cântar	155
LUMINA PENTRU CARE MOR	156
vreau să mă-ntorcși să mă nasc din nou	157
SCARA DE SERVICIU (A)	158
SCARA DE SERVICIU (B)	162
DISPERANȚE (1)	166
DISPERANȚE (3)	168

pe zi ce trece în gurăimi crește pelin	170
LITURGHIILE OREI PATRU DIMINEAȚA	171
EVANGHELIA DUPĂ CONSTANTIN GHINIȚĂ	179
CUVINTE VOPSITE MEȘTEȘUGIT	185
Întomnare	187
Întremare	189
Lunga tranziție a Destinului	191
Disperanțe 25	195
Scara de serviciu I	196
SCARA DE SERVICIU (II)	198
A prins Dorul cancer și mă doare Luna	200

Capitolul IV - “ȘI FAC DIN NOAPTE ZIUĂ ȘI DIN PĂCAT – ALTAR“

ȘI FAC DIN NOAPTE ZIUĂ ȘI DIN PĂCAT – ALTAR“	201
Timpul când am fost Iezechil la Regi	202
căci nu trebuie să treacă clipa fără să mă doară	203
ca să te naști în ziua când eu voi fi curat	204
mi-e Dorul cal de stepă neistovit - fugar	205
dacă Ușa-i strâmtă și vicleană	206
și-ascuns ca o lumină în Durere	207
și-am adormit se pare în visul tău și-ascult	208
și nu vezi că port în piept un zeu	209
o, Doamne! Dor de Cântși Fete	210
are în Ea ceva ca de zăpadă	211
Respirații 4	212
Disperanțe 21	213
între da și între nu	214
REGINA TOAMNELOR	215
Măștile hybris	216
o, câtă pierdere de toamnă	218
în toate sunt	219
MEREU UITAT	220
Amar	221

între ceață și femei frumoase	222
între mine și-ntr-o tu	223
ca să nu mă prindă Doamna Moarte	224
din Suflet răni se scurg	226
ADUNĂ-MĂ ÎN BRAȚE IUBITO – MĂ SĂRUTĂ	227
noaptea când visez că sting lumina	228
ȘTIU CĂ NU-ȚI MAI PLACE POEZIA	229
MÂINE-I ASTĂZI CELDE IERI	230
drumurile toate ni se pierd pe Drum	231
Încununare	232
fără să știu că Sus în Steaua mea	234
Îndumnezeire	235
Memento	236
Rămân la fel ca pân'acum	237
Și de pe Cruce mă cobor	238
O Eva-Dumnezeu să-ți spună: Te iubesc!	239
Când văd cum nisipul umple ora	240

Capitolul V - TOT CĂUTÂND INTRAREACE-NTRUNA MĂ CHEMA

diavolii coboară din Icoane – plâng	242
pentru care vină	243
Crucea ce mi-o port pe umăr	244
ce Veacuri am pierdut de-mi tulburi Plinul	245
eu încep să Plec din Lume	246
ca pe nimeni altul să mă doară	247
vai mie acest cântec ce nu-și cunoaște Veacul	248
ninsori mă frig și-nghet când arz	249
trec Rochii și Bastoaneși Idei	250
Catedrala de Aer	251
a-nceput să-mi fie-a Toamnă	252
văd Nașterea dar nu văd Începutul	253
Singurătatea Iubirii – 3	254
Perpetuum Mobile	256

Moartea mă invită într-o altă Viață	258
Sus mă privește Mama și mult speră	259
Alb de rugăciune și păcate	260
VAMA	261
vinovat că sunt Nevinovat	262
tot căutând Intrareace-ntruna mă Chema	264
CI VEACUL MEU NU ESTE – ACUMA, DOAMNE	265
PORNESC DE LA EXTREME CĂTRE CENTRU	266
vin Poezii și Căntece necoapte	267
și nu-L simțiți pe Cel ce stă la Prag	268
Însuflețire	269
Înluminare	270
Umbrele	271
Nu se vede înlăuntru când te doare	272
Aceași stea, aceeași umbră veche	273
Epitaf	274
ARGUMENTE	275
ADDENDA	311
Cuprins	326

Cu alese sentimente de Prețuire și Recunoștință, autorul dorește să mulțumească Prietenilor săi, cărora le rămâne definitiv îndatorat, suflete mari care au fost alături de el, moral și financiar, la facerea acestei cărți:

EMILIAN BRAȘOV – primarul orașului Mărășești;
IOAN LUPU – dir. gen. **INFRAROM DRUMURI S.A. MOINEȘTI**;
LIVIU JELEA, om de afaceri, Focșani – în nume personal;
DUMITRU FODOREANU, dir. gen. **SIBAREX S.A. Câmpineanca**;
VICTOR LINESCU, dir. economic **SIBAREX S.A. Câmpineanca**;
VIRGINICA și **BRUNO FIORANI**, Italia – în nume personal;
GEORGE TEPȘANU, dir. gen. **SUPERTRADE Focșani**;
CONSTANTIN ȘTEFĂNESCU, dir. comercial **SUPERTRADE Focșani**;
ICĂ SĂLIȘTEANU, București – în nume personal;
DUMITRU GHEORGHE, Tecuci – în nume personal;
PETRE ABEABOERU, Focșani – în nume personal;
GHEORGHICĂ ALUPOAIE, Spania – în nume personal;
LEONTIN BANGALĂ, Brașov – în nume personal;
FLORENTINA și **COSTEL DOSPINESCU**, Constanța – în nume personal;
DOREL VIDRAȘCU, București – în nume personal;
MARIAN BIȚEANU, Focșani – în nume personal;
GEORGE CIUBOTARU, Mărășești – în nume personal;
GEORGE PĂTRĂȘCANU, Panciu – în nume personal;
NICU MAZERE, S.C. MIORIȚA S.R.L. FOCȘANI – în nume personal;
OTILIA GOGU, CASA DE CULTURĂ „EMANOIL PETRUȚ” Mărășești
 – în nume personal;
TUȚA și **CEZAR CIOBANU**, Sihlea/Focșani – în nume personal;
ENE STOICA – primarul comunei Sihlea;
DAN IORGA, Focșani/Străoane – în nume personal.

SIBAREX SA CÂMPINEANCA

Persoana de contact:

Director general: Dumitru Fodoreanu

Adresa de contact:

Str. Prundului 1, Câmpineanca, 627055,
județul Vrancea

Tel.: +40 237 221361

Fax: +40 237 221603

Cod fiscal: R1446908

Reg. Com.: J3928091

E-mail: sibarex@sibarex.ro

Site: www.sibarex.ro

Domenii:

- I. ° CONSTRUCTII – Construcții hidrotehnice
- ° COMERȚ – Comerț cu ridicata și cu amănuntul
 - ° CONSTRUCTII – Finisaje
 - ° CONSTRUCTII – Civile și industriale
 - ° CONSTRUCTII – Forestiere
 - ° CONFECȚII METALICE
- ° TÂMLĂRIE – Din profile PVC armate cu oțel
 - ferestre inteligente reducere 2
- comenzi online: www.romcospeed.ro
- ° TÂMLĂRIE – Din lemn
- ° AGREGATE MINERALE DE RÂU ȘI FLUVIU

II. ARHITECT MAGAZIN

Inf: www.arhimag.ro

Pentru catalog, meniu principal, articole și domenii de activitate

SUPERTRADE

Producător de uși de lemn

- ° Supertrade Gerconf SRL este un grup de firme de top în domeniul producerii de uși de lemn.
- ° Compania activează în România, în inima munților Carpați, acolo unde procesarea lemnului reprezintă o tradiție seculară. Fabrica este localizată în Focșani, la 180 de km N-E față de București, pe șoseaua E-85.

° Adresa de contact:

SUPER TRADE – GERCONF SRL

Str. Măgura nr. 123

RO – 620157 FOCȘANI – România

Tel.: +40 237 225 878

Fax: +40 237 226 042

E-mail: info@supertrade.ro

Conducerea:

- Gheorghe Teșanu, director general

Telefon: 0788 290 523; 0722 290 523

E-mail: tepsanu@gmx.de

- Romeo Seciu, director tehnic

Telefon: 0727 789 060

E-mail: info@supertrade.ro

- Costică Ștefănescu, director comercial

Telefon: 0727 789 057

E-mail: stefanescu@gmx.net

- Florin Giurcă, director economic

Telefon: 0727 789 073

E-mail: florin.giurca@gmx.de

° Departamente:

Aprovizionare – telefon: 0237 239 193;

E-mail: info@supertrade.ro

Import-export – telefon: 0237 220 422;

E-mail: vanzari@supertrade.ro

ATEC group

Adresa: Str. Razboieni nr. 24,
ap. 1, Focșani
Vrancea
Tel: 0237.235.850
Fax: 0237.234.315
Mobil: 0723.218.950
0740.133.316
E-mail: info@atec-group.ro

● Echipamente tipografice, noi și SH

www.atec-group.ro

- ✓ Offset-uri
- ✓ Rotative
- ✓ Ghilotine
- ✓ Făluitoare
- ✓ Ștante
- ✓ Rame de copiat
- ✓ Capsatoare
- ✓ Colatoare
- ✓ Mașini broșat
- ✓ Mașini cartonaj
- ✓ Mașini ambalat
- ✓ Mașini dezvoltat plăci aluminiu
- ✓ Lăcuire și uscare cu UV
- ✓ Pre-press
- ✓ Termogravare
- ✓ Aurire la cald
- ✓ Copiatoare

● Tipografie

- ✓ grafică
- ✓ design publicitar
- ✓ prelucrări imagini
- ✓ scanări
- ✓ separații culoare
- ✓ printări la scară mare
- ✓ multiplicări color A3+
- ✓ tipar digital
- ✓ listări filme tipografice
- ✓ ștanțare tunel și plană
- ✓ aplicare folio la cald
- ✓ timbru sec și embosare
- ✓ lăcuire UV
- ✓ tipar offset 70/100 Roland
- ✓ reviste
- ✓ afișe
- ✓ etichete
- ✓ fluturași
- ✓ mape
- ✓ broșuri
- ✓ cataloage
- ✓ cărți de vizită
- ✓ autocolante
- ✓ foi cu antet
- ✓ calendare
- ✓ plastifieri

● Elemente de etanșare din cauciuc

- ✓ Garnituri profilate
- ✓ Garnituri clapet
- ✓ Manșoane
- ✓ Garnituri tijă
- ✓ Garnituri placă filtru
- ✓ Clopoți, burdufuri
- ✓ Membrane
- ✓ Garnituri plate
- ✓ Inele racloare
- ✓ Manșete U
- ✓ Manșete diverse
- ✓ Amortizoare
- ✓ Cuplaje elastice
- ✓ Elemente diverse
- ✓ Simeringuri
- ✓ Inele "O"
- ✓ Garnituri capace sub presiune
- ✓ Ventuze tipografice

● Rezistențe electrice industriale

ATEC s.r.l. este unic distribuitor pentru:

acim
jovanin

- ✓ Sisteme de încălzire cu radiații infraroșii
- ✓ Rezistențe tip cartuș
- ✓ Termoregulate
- ✓ Termostate
- ✓ Termoplonjoare cu file
- ✓ Rezistențe tip colier
- ✓ Coliere ceramice
- ✓ Aeroterme

ATEC s.r.l. este reprezentant în România al firmelor Techné, unul dintre cei mai mari producători și depozitari din Europa de Inele "O" și alte elemente de cauciuc.

● Instalații de ungere centralizată

ATEC s.r.l. este DISTRIBUTOR AUTORIZAT pentru Europa de Est al produselor BIJUR

- ✓ Pompe automate
- ✓ Pompe pneumatice
- ✓ Pompe manuale
- ✓ Dispozitive de proporționare

- ✓ Manifolds
- ✓ Sisteme pentru uz special
- ✓ Dispozitive de control
- ✓ Accesorii

www.bijur.com

